

53-2

பிஞ்சுகிதி நாதரின் வாழ்க்கை
உரலாறு .

A.No. 17117

Q1:332V

1. முருகனும் தமிழும் அருணகிரியாரும்

முருகக் கடவுளைத் தமிழ்க் கடவுள் என்று போற்றுகிறவர்கள் அருணகிரிநாதரின் 'அதிசயத் தமிழாகிய திருப்புகழையும் நன்றாக அறிந்திருக்கக் கூடும். 'முருகும் தமிழும் இரண்டல்ல, ஒன்றே!' என்று துணிந்திருப்பவர்கள் திருப்புகழைப் பாராயணம் செய்பவர்களாகவும் இருக்கக் கூடும். 'செந்தமிழ் நூலோன்' என்று முருகக் கடவுளைப் புகழ்கிறார்களே, இத்தகைய புகழுக்கு முருகவேளை உரியதாக்கிய செந்தமிழ் நூல்களில் திருமுருகாற்றுப்படையும் திருப்புகழும் மிக மிகச் சிறந்தவை; இந்த இரண்டு நூல்களிலும், மக்கள் இலக்கியமாகவும் இசை வாணர்களின் இன்பக் களஞ்சியமாகவும் பிரசித்தமாய் இருப்பது அருணகிரியாரின் திருப்புகழே. இது தமிழர்களின் முருககீத வேதம்.

முருகக் கடவுளைத் தமிழர்கள் கடவுள் என்று போற்றுவதுடன் திருப்தி அடைவதில்லை. புலவருள் புலவன் என்கிறார்கள். தமிழ்ப் புலவன் என்று முருகவேளைக் குறிப்பிடுவதில் நம் புலவர் கூட்டத்திற்கே ஒரு விசேஷ திருப்தி. எத்தகைய புலவன் தெரியுமா?—தமிழ்ப் புலவர்களின் தலைவரான

அகத்தியனாருக்கும் தமிழ்க்குரு இவன் தானே! இ
தகைய கடவுளும் குருவும் அருணகிரிநாதருக்கு
தெய்வமாகவும் ஆசானாகவும் காட்சி அளிப்பதை
பக்தர்கள் அறிந்து களிக்கிறார்கள்.

முத்தமிழ்க் காதல்

உண்மையான புலமையில் உழைப்பை உற்சாகம்
மறைத்துவிடுகிறது—‘மரத்தை மறைத்தது மாமத
யானே!’ என்பது போல. எனவே, உண்மைப் புலவர்
அருங்கலை வினோதர். முருகக் கடவுளை முத்தமிழ்
வினோதனாகக் கண்ட பக்த கவிகள் சிலர்: இவர்களில்
தலை சிறந்தவர் அருணகிரியார்.

முருகவேள் புலவருள் புலவனாக மட்டுமா தமிழ்
உள்ளங்களில் தோற்ற மளிக்கிறான்? தமிழருள்
தமிழனாகவும் தோன்றுகிறான். ‘தமிழ்க்கு நல்ல
தண்டமிழ் முருகன்’ என்று போற்றுகிறார்கள். தாய்
மொழிக் காதல் இல்லாத தமிழர்களைத் தமிழ்க்கு
நல்லவர்கள் என்று சொல்ல முடியுமா? முருகனைத்
தமிழில் விருப்பமுள்ளவன், தமிழ்ப் பிரியன் என்று
சொன்னால் போதாது; தமிழ்ப் பித்தன் என்றே
சொல்ல வேண்டும்; அப்படியே சொல்லுகிறார்கள்
பக்தர்கள். அதனால்தான் அருணகிரியார் கந்தரலங்
கார்த்தல்.

மொய்கார் அணிகுழல்

வள்ளியை வேட்டவன்,

முத்தமிழால்

வைதா ரையும் அங்கு

வாழ வைப்போன்

முருகனும் தமிழும் அருணகிரியாரும்

9

[மொய் - நெருங்கிய. தா ர் அணிகுழல் - மாலையை அணிந்த கூந்தல். வேட்டவன்-கலியாணம் செய்துகொண்டவன்.]

என்று தம் இஷ்ட தெய்வத்தைப் போற்றுகிறார்.

‘சுவாமி, உன்னைத் திட்டுகிறானே!’ என்று புகார் செய்துகொண்டால், முருகனுக்கும் கோபம் வருவது இயல்புதான். ஆனால் ‘திட்டினான் தமிழில்!’ என்று சொல்லிவிட்டால் வந்த கோபம் எந்த மூலையிலோ போய்ப் பதுங்கிக் கொள்ளுமாம். ‘இயல் இசை நாடகம் என்ற முத்தமிழால் வைதான், சுவாமி!’ என்று சொல்லிவிட்டாலோ, பதுங்கிக் கிடந்த கோபமும் மாயமாய்ப் பறந்து போகுமாம். ‘வைதார்களா? அவர்களையும் வாழ வைப்பேன்!’ என்று சொல்லுகிறானும் முருகன். ‘அங்கு வாழ வைப்பேன்!’ என்று முருகன் கூறுவதாகவும் பாவித்து அருணகிரிநாதர் கூறியிருப்பது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

‘எங்கே வைதார்களோ அந்த இடத்திலேயே, எப்போது வைதார்களோ அப்போதே, அவர்களைத் தண்டிக்கவேண்டும்’ என்று கோபம் எழுவது இயல்பு. ஆனால் தமிழ்ப் பித்தனாகிய முருகன் தன்னை வைத இடத்திலேயே தமிழில் வைதவர்களையும் வாழவைக்கிறானும். அப்போதே வாழ வைக்கிறானும். ‘அங்கு’ என்ற சின்னஞ்சிறு தமிழ்ச் சொல் இந்த அருணகிரி வாக்கிலே செலுத்தும் ஆதிக்கத்தைத்தான் என்னென்பது?

ஒரு மேற்கோள் தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாரின் வாக்கிலே காணப்படுகிறது. ‘ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாக

இருக்கும் “சாதி” அந்தணர்களானாலும் அவர்கள் இறைவனடியார்களை இழிகுலத்தவர் என்று சொல்லி விட்டால், அந்த வைணவ அந்தணர்களும் ஆங்கே (அப்போதே அந்த இடத்திலேயே) இழிகுலத்தவராகி விடுகிறார்கள்!’ என்ற பொருள் அமைந்த ஆழ்வார் பாசுரத்தைப் பாருங்கள்:

தமர்களில் தலைவ ராய

சாதி அந் தணர்க ளே லும்

நுமர்களைப் பழிப்ப ராகில்,

நொடிப்பதோர் அளவில் ஆங்கே

அவர்கள்தாம் புலையர் போலும்

அரங்கமா நகரு ளானே !

[தமர்கள் - தம்மவர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். சாதி அந்தணர் - பிறப்பால் பிராமணர்கள், நுமர்கள் - கடவுளாகிய உம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் (ஹரிஜனங்கள்).]

வைதவர்களையும் வாழவைக்கும் தமிழ்ப் பெருமானுக்கு இயற்றமிழிலும் இசைத் தமிழிலும் நாடகத் தமிழிலும் ஒரே பைத்தியம் என்பதைச் சொல்லவா வேண்டும்? ‘முத்தமிழ் மாலாய் (மோகமாய்) ஓதிய செழிப்பை நத்திய (விரும்பிய) சீலா!’ என்று திருப்புகழிலும் இக்கருத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார் அருணகிரியார்.

இவ்வளவு தமிழ்ப் பித்தத்திற்கும் முருகன் அருள்தான் அடிப்படைக் காரணம் என்பதை,

முத்தமிழின் தயாபரா !

முருகனும் தமிழும் அருணாகிரியாகும்

5

என்ற திருப்புகழ்ச் சொற்றொடரில் கண்டு கொள்கிறோம்.

அன்பின் மிகுதி அருளாய்க் கனிகிறது என்ற கருத்தையும் திருப்புகழில் காண்கிறோம்.

தண்டமிழின் மிகுநேய
முருகேசா !

என்ற விளியில், முருகக் கடவுள் தமிழை நோக்கி, 'தமிழே! எனக்கு உன்மீதுள்ள காதலால் பித்தேறிய வனைப்போல் ஆகிவிட்டேன்' என்று கூறுவது போன்ற ஒருவகைக் குறிப்பையும் காண்கிறோம். மிகு பொருள் விரும்பத் தக்கதன்று; ஆனால் மிகு நேயம்—அதிலும் மிகுந்த தமிழ்நேயம்—போற்றத் தக்கதே.

வைதாரையும் வாழ வைப்பவன் துதிக்கும் அடியார்களை—அருள் நெறியை உணர்ந்துகொண்டு தோத்திரம் செய்யும் அடியவர்களை—வாழவைப்பான் என்பதில் ஐயமென்ன? தமிழால் வைதவர்களை வாழ வைப்போன் தமிழால் தோத்திரிப்பவர்களை வாழ வைப்பான் என்று சொல்லவா வேண்டும்? தமிழ்த் தோத்திரங்களைச் செவி நிறையக் கேட்டு வைத்துக் கொண்டு இன்புற்ற வண்ணமாய் இருக்கிறோம் தமிழ்க் கடவுள்.

உணர்வோர் படித்ததமிழ்
செவியார வைத்தருளும்
முருகோனே!

என்பது திருப்புகழ் வாக்கு.

சிறந்த கவிதைப் பகுதிகளைச் செவியார வைத்துக் கொள்பவரே கவிதை நயம் உணரத்தக்க ரசிகர்கள் என்று இலக்கியத் திறனுய்வாளர்கள் கூறுவர். பண்பட்ட செவிதான் கவிதைக்கு உரைகல்! முருகக் கடவுள் செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியனாக இருப்பதுடன் பண்பட்ட பன்னிரு செவி ரசிகராகவும் இருப்பதால், 'உணர்வோர் படித்த தமிழைச்' செவியார வைத்து இன்புறுகின்றாராம். 'படித்த தமிழ்' என்றால் பாடிய தமிழும் தான்—சாராம்சத்தில் பாடிய தமிழ்தான். எந்த உணர்ச்சியும் பாட்டாய் வரும் இந்நாட்டிலே பக்தியுணர்வு பாட்டாய் வருவது வியப்பில்லையே.

சங்கத் தமிழும் முருகவேளும்

சங்க காலத்திலேயே முருகக்கடவுள் தமிழுடனும் தமிழ்ப் பாட்டுடனும் கலந்துவிட்டான் என்று கருதுவது மிகையாகாது. 'பாடும் பாட்டு அமர்ந்தோயே!' என்று பரிபாடலில் முருகக் கடவுள் அழைக்கப்படுவதைக் காண்கிறோம். இந்தக் கருத்துக்கு விதையைப் பரிபாடலுக்கும் முற்பட்ட சங்கத் தமிழிலும் காணலாம்.

முருகன் என்ற பெயரிலேயே தமிழ் மணம் வீசுகிறது. தமிழ் உணர்ச்சி பொங்குகிறது. இசைத் தமிழும் நாடகத் தமிழும் முருக வழிபாட்டைத் தழுவி ஆதிகாலத்தில் தழைத்துச் செழித்து வளர்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது தவறாகாது. ஏன், பழைய முருகன் வழிபாட்டின் முக்கிய அம்சமாகிய வெறியாட்டு கூத்துத் தமிழ் என்ற நாடகத் தமிழையும், கூத்தாட்டத் திற்குரிய வெறியைத் தூண்டிவிட்ட இசைத் தமிழை

முருகனும் தமிழும் அருணகிரியாரும்

யும் பெரிதும் வளர்த்துவிட்டது என்று துணிந்து கூறுவதும் பொருந்துவதே.

இயற்றமிழ் வளர்ச்சிக்கும், முருக வழிபாடும் வெறியாட்டும் ஒரு பெருங் காரணமாக இருந்திருக்கக் கூடும். ஐங்குறு நூற்றில் வெறிப் பத்து என்பது ஒரு பகுதி. ஓசை மிகுந்த ஆடல் பாடல்கள் முருக வழி பாட்டின் ஓர் இன்றியமையாத பகுதியாகக் கருதப் பட்டன என்பதற்குச் சங்க நூல்கள் சான்று தருகின்றன. 'குழல் அகவின; யாழ் முரன்றன; முழவு அதிர்ந்தன; முரசு இயம்பின' என்று பட்டினப்பாலை முருக வெறியாட்டை வருணிக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில் முத்தமிழும் வளரக் கூடும் என்ற ஊக்கம் மிகவும் பொருத்தமானது தானே.

சங்க காலத்தில் வளர்ந்தோங்கிய முருக வழி பாட்டின் சிகரத்தைத் திருமுருகாற்றுப் படையில் காண்கிறோம். அக்காலத்து முருகன் பாடல்களின் சிகரமும் இது.

திருமுருகாற்றுப் படையில் நாம் காணும் ஆறு முகக் கடவுளைச் சங்க காலத்தின் முற்பகுதியில் தமிழர்கள் கண்டதில்லை என்றே கருதலாம். சங்க காலத்து முருகன் இருசெவிகள் நிறையத் தமிழிசையையும் தமிழ்ப் பாடல்களையும் பருகி வளர்ந்தான் என்றால், திருமுருகாற்றுப்படை தோன்றிய காலத்தில் முருகன் பன்னிரெண்டு செவிகளாலும் வட நாட்டுப் பண்பாடும் தமிழகப் பண்பாடும் சங்கமித்து வளர்த்த முத்தமிழைப் பருகி முதற் கடவுளாக வளர்ந்தோங்கினான் என்று கூறலாம்.

ஆறுமுகக் கடவுளைத் திருமுருகாற்றுப்படை ஆசிரியரான நக்கீர தேவர் வருணிப்பதுபோல் அருணகிரிநாதரும் வருணித்திருக்கிறார். சிற்சில அம்சங்களில் கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கலாம்; எனினும் அருணகிரியார் கண்ட முருகக் கடவுள் சாராம்சத்தில் நக்கீரதேவரின் முருகக் கடவுள்தான். உதாரணமாக. அருணகிரிநாதரின் மிகவும் பிரசித்தமான ஒரு பாட்டை எடுத்துக்கொண்டு ஆராய்ச்சி செய்து பார்ப்போம்.

அருணகிரியார் கண்ட முருகக் கடவுள்

நாலு திசைகளோடு மேல்கீழ் என்ற இரண்டு இடங்களிலும் வியாபித்திருப்பதால் பரம் பொருளை 'ஆறுமுகன்' என்றும், 'ஆறுமுகமான பொருள்' என்றும் பெளராணிகர்கள் கற்பனை செய்திருக்கலாம். இந்த ஆறுமுகங்களின் செயல்கள் திருமுருகாற்றுப்படையிலும் வருணிக்கப்படுகின்றன; அருணகிரி நாதரும் ஆறுமுகங்கள் ஆறுவிதமாகத் தொழிற்பட்டு உலகங்களை யெல்லாம் பரிபாலித்துக்கொண்டிருப்பதாக வருணித்திருக்கிறார்.

படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்ற முத்தொழில்களும் ஈசுவர லீலை அல்லது இறைவன் திருவிளையாடலாக நடைபெறுகின்றன என்பது அறிஞர் கொள்கை. இந்தக் கொள்கையை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டுதான் சுப்பிரமணிய பக்தர்கள் 'எங்கள் பாலசுப்பிரமணியர் மயில் ஏறி விளையாடுகிறார்' என்று சொல்லுகிறார்கள்.

முருகனும் தமிழும் அருணகிரியாரும்

9

ஆனால் இந்தக் 'குழந்தை விளையாட்டு' அறிவில்லாத சாதாரணக் குழந்தைகளின் விளையாட்டைப் போல் நிகழ்வதில்லை; ஞானத்தின் பரிபூர்ண சக்தியோடு தான் நடைபெறுகின்றது. இதனால்தான் சுப்பிரமணிய சுவாமியை, 'ஞான பண்டித சுவாமி' யென்றும், சிவபெருமானுக்கே உபதேசம் செய்த 'தகப்பன்சாமி' என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சக்தியால் கடவுள் அடியார்களை வினை தீர்த்து இரட்சிப்பதும் சாத்தியமாகிறது.

இந்த ஞான சக்திதான் வீராவேசமாகவும் தர்மாவேசமாகவும் பரிணமித்து, துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனம் செய்கிறது. இதுவே காதலின் சக்தியாகவும் ஜொலித்து லோக யாத்திரைக்குத் துணையாகிறது.

இப்படிப்பட்ட கருத்துக்களை யெல்லாம் முருக—சுப்பிரமணியனுக்குரிய ஆறுமுகங்களின் செயல்—திறனாகப் பின் வரும் பாட்டில் காணலாம்:

ஏறு மயில் ஏறிவினை
யாடுமுகம் ஒன்றே;
ஈசருடன் ஞானமொழி
பேசுமுகம் ஒன்றே;
கூழும்அடி யார்கள்வினை
திர்க்குமுகம் ஒன்றே;
குன்றுருவ வேல்வாங்கி
கின்றமுகம் ஒன்றே;
மாறுபடு சூரனை
வதைத்தமுகம் ஒன்றே;

வள்ளியை மணம் புணர
வந்தமுகம் ஒன்றே!
ஆறுமுக மானபொருள்
நீ அருளல் வேண்டும்
ஆதி யருணைசலம்
அமர்ந்த பெருமானே!

இந்தப் பாட்டு எவ்வளவு உயர்ந்த விஷயங்களை எவ்வளவு அநாயாசமாகப் புராண பாஷையில் வெளியிடுகிறது!

ஒரு முகம் 'மயிலேறி விளையாடும்' விளையாட்டிலேயே திருப்தி அடைந்திருக்கும் குழந்தை போலிருக்கிறதாம். இந்த விளையாட்டின் பயன்தான் இந்த அழகான உலகம்.

இந்த விளையாட்டுத் தனத்திற்குள் புதைந்திருக்கிறது ஞானசக்தி, நீறு பூத்த நெருப்பைப்போல! இப்படிப்பட்ட ஞானம் ஜொலிக்கிறதாம், இரண்டாவது முகத்திலே! இந்த முகம்தான் சிவபெருமானுடனும் ஞானம் பேசியதாம்.

இவ்வளவு ஞானப்பெருமையும் அடியார்கள் விஷயத்திலே கருணையாகக் கனிந்து அவர்களைத் தாங்கிக் காப்பாற்றுகிறது. ஞானமூர்த்தி கருணை மூர்த்தி யாகக் காட்சி தருவது மூன்றாவது முகத்திலே! அந்த முகத்திலுள்ள கடைக்கண் பார்வையில் எவ்வளவு அன்பு, எவ்வளவு இரக்கம் ததும்புகிறது!

கருணை மட்டும் போதுமா? அடியார்களை இரட்சிப்பதற்குத் திறமை வேண்டுமல்லவா? உண்மையில்,

வீரமும் கருணையும் ஒரு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களைப் போல் ஒன்றுக்கொன்று இன்றியமையாதன வாகும். எனவே, வீராவேசத்தைப் பார்க்கிறோம் நாலாவது முகத்திலே. புராண பரிபாஷையில், மலையை உருவிப் போகும்படி வேல் வாங்கிய ஆவேசம் அந்த முகத்திலே குடிகொண்டு அடியார்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய துன்பங்களைத் தும்சம் செய்யக் காத்திருக்கிறது!

சிஷ்ட பரிபாலனம்போல் துஷ்ட நிக்கிரகமும் கருணையால்தான் ஏற்படுகிறது. மதக் கருணையால் செய்யும் நிக்கிரகத்திற்கு உரியசக்தி ஐந்தாவது முகத்தில் தர்மாவேசமாகத் தாண்டவமாடிச் சூரனை வதைத்ததாம்.

இனி, உலக இயற்கைக்கு இன்றியமையாத காதலை ஆரவது முகத்தில் பார்க்கிறோம். வள்ளியம் மையைக் காதலித்து மணம் புரிந்து கொள்ள வந்த காலத்திலே தோன்றிய மாப்பிள்ளை-முகம்தான் அது! இப்படி இறைவன் முகம் காட்டாவிட்டால் காதலுமில்லை, கருணையுமில்லை. உலகத்திலே! ஏன், உலகமே இல்லை! எல்லாம் மலட்டுப் பாழாம் வெளியாகத்தான் பயன்பெறுது இருந்து விடும்!

இப்படி ஒரு மகாசக்தி அறுமுகமாகி அருள் செய்து கொண்டிருக்கிறது என்கிறார் அருணகிரிநாதர். உலகமெல்லாம் உண்ட மாயோனை 'அறுபொருள்', என்று அன்பர்கள் பாடியதாக வருணிக்கிறார் இளங்கோவடிகள். அறுபொருள் என்றால் அற்றுத் தீர்ந்த பரம்பொருள். அறுபொருளை 'ஆறுமுகமான பொருளாகப் பாடுகிறார் அருணகிரியார்.

அங்கே பிரளயகாலத்தில் உலகத்தை வயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாத்தது பரம்பொருள்; இங்கே மயிலேறி விளையாடி, ஞானம் பேசி, வினைதீர்த்து, அசுர ஆவேசங்களான தீய சக்திகளைத் தீர்த்து, காதல் புரிந்து உலகைப் பாதுகாக்கிறது பரம்பொருள்.

நக்கீர தேவரும் அருணகிரியாரும்

(பரம் பொருள் உண்மை)

திருமுருகாற்றுப்படையில், அன்பர் உள்ளம் குடி கொண்ட முருகனின் ஒரு முகம் உலகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் அடர்ந்த இருளை ஒட்டுகிறது; ஒருமுகம் அன்பர்களுக்கு வரம் கொடுக்கிறது; வேள்விகளைப் பாதுகாக்கிறது ஒரு முகம்; திங்கள் போலத் திசை விளக்காகிறது ஒரு முகம்; பகைவர்களை வதைக்கிறது ஒரு முகம்; வள்ளியோடு நகையாடுகிறது ஆறுவது திருமுகம்.

நக்கீர தேவரைப் பின்பற்றியே ஆறுவது முகத்தின் செயலைக் கற்பிக்கிறார் அருணகிரிநாதர் என்பது பளிச்சென்று புலனாகி விடுகிறது. ஐந்தாம் முகத்தின் செயலாக நக்கீர தேவர் குறிப்பிடும் பகைவர் வதம் நான்காம் முகத்தின் செயலாகவும், ஐந்தாம் முகத்தின் செயலாகவும் அருணகிரியார் கூறும் 'குன்று உருவ வேல் வாங்கு' வதையும், சூரனை வதைப்பதையும் நினைவூட்டுகிறது. இரண்டாம் திருமுகத்தின் செயலாக நக்கீரதேவர் கூறும் அன்பர் வரம் மூன்றாம் திருமுகத்தின் செயலாக அருணகிரியார் கூறும் 'அடியார்கள் வினைதீர்த்தலை நினைவூட்டுகிறது.

முதலாவது திருமுகத்தின் செயலாக உலகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் அடர்ந்த இருள் விலகிப் போகிறது என்று நக்கீரதேவர் சொல்லுகிறார் அல்லவா? 'இதுவும் ஏறுமயில் ஏறிவினையாடு முகம் ஒன்றே' என்று முதல் முகத்தின் செயலாக அருணாகிரியார் குறிப்பிடுவதை ஒத்திருக்கிறது எனலாம். தன் முகத்திலிருந்து எண்ணிறந்த கதிர்கள் எங்கும் பரவி நானுதிசைகளிலும் அடர்ந்து கிடந்த அந்த காரத்தைச் சிதறடிக்கும்படி முருகஜோதி, மயிலேறி அங்குமிங்கும் ஓடியாடி வினையாடியதாய்க் கருதுவது பொருந்துவதே. படைப்பின் ஆழ்ந்த அடிப்படைத் தத்துவம் ஒன்றைப் புராண பாஷையில் வெளியிடுவதிலே அருணாகிரிநாதரின் கலைத்திறன் நக்கீர தேவரின் கவித்திறனைக் காட்டிலும் இங்கே வெற்றி பெற்றிருக்கிறது என்று கருதலாம்.

நசருடன் ஞானம் பேசும் சுவாமிநாத நிலையை இரண்டாம் திருமுகத்தின் செயலாக அருணாகிரிநாதர் கூறியிருக்கிறார். இக்கருத்தைத் திருமுருகாற்றுப் படையில் 'திருச்சீரலைவாய்' என்ற திருச்செந்தூர்ப் பகுதியில் ஆறு முகங்களின் தொழில்களைக் கூறுமிடத்திலே நாம் காண்பதற்கில்லை. திருமுருகாற்றுப் படையில் திங்கள்போலத் திசை விளக்கும் முகச் செயல் அருணாகிரி நாதரால், மேலே காட்டிய செய்யுளில் குறிக்கப் படவில்லை.

மூன்றாவது முகத்தின் செயலாக வேத வேள்விகளைப் பாதுகாக்கும் தொழிலை நக்கீரதேவர் குறிப்பிடுகிறாரல்லவா? இந்தக் கருத்தை அரண்செய்யும் செய்

யுட் பகுதிகளை அருணகிரியாரின் நூல்களில் வேறு இடங்களில் காணலாம்; ஆனால் மேலே குறித்த செய்யுளில் இந்தக்கருத்து இடம்பெறவில்லை; இக்கருத்தைத் திருமுருகாற்றுப் படைக்கு முற்பட்ட சங்கத் தமிழில் காண முடியாது.

முருகனே பரம் பொருள் என்ற கொள்கையில் அருணகிரியாரும் திருமுருகாற்றுப்படை ஆசிரியரும் ஒன்றுபட்டிருக்கிறார்கள். பிற்கால முருக வழிபாட்டின் வளர்ச்சியை—வடமொழிப் புராணங்களுடன் தமிழர் கொள்கை இரண்டறக் கலந்துவிட்ட நிலையை—அருணகிரியாரின் பாடல்களில் காண்கிறோம். இவர்காலத் திற்கும் சங்க காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட முருக வளர்ச்சி நிலைபைக் காண்கிறோம் திருமுருகாற்றுப் படையிலே.

பழைய தமிழ்க் கொள்கைகளும் புராணக் கொள்கைகளும் கலந்து முருகன் சுப்பிரமணிய சுவாமியாகப் பரிணமித்திருக்கும் நிலையை நக்கீரதேவர் காட்டுகிறார். இந்தப் பரிணமம் பரிபூர்ணமாகி விடுகிறது அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழிலும் பிற பாடல்களிலும்.

வெறியாட்டைக் காட்டிலும் வைதிக வழிபாட்டைச் சிறந்ததாக மதிக்கிறார் நக்கீரதேவர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. திருமுருகாற்றுப்படையின் கடைசிப் பகுதியில் குறமகள் வழிபாட்டையும் பலிகளையும் காண்கிறோம்; அன்பே பெரிதென்று முருகன் இந்த வழிபாட்டையும் வைதிக வழிபாட்டை ஏற்றுக்கொள்வது போல் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் செய்கிறான்—கண்ணப்பர் வழிபாட்டை ஏற்றுக்கொண்ட சிவபெருமானைப்

போல. எனினும், வேத நெறியில் திருவேரகத்து அந்தணர்கள் வழிபடுவது போல் முருகவேளை வழிபடுவது சிறந்த நாகரிக நெறி என்றுதானே ஆசிரியர் துணிந்திருக்க முடியும்? இந்தத் துணிவின் பரிபூரண நிலையை அருணகிரியாரின் பாடல்களில் காண்கிறோம்.

வடமொழி நூல்களின் கருத்துக்களோடு வடசொற்களும் தமிழில் அதிகமாய்ச் சேர்ந்து கொண்டன அருணகிரியார் காலத்திலே. உதாரணமாக,

முத்தமிழ் வித்வ
வினோதா! கீதா!
மற்றவர் ஒப்பில்
ரூபா! தீபா!

என்று திருப்புகழில் அருணகிரியார் பாடுகிறார். 'தமிழ்த்ரய வினோதக் கலாதரன்' என்று முருகனைக் குறிப்பிடுகிறது திருவகுப்பு.

இத்தகைய வாக்கைச் சங்க இலக்கியத்தில் காணவே முடியாது; திருமுருகாற்றுப் படையிலும் காண முடியாது. 'நூல் அறிபுலவ!' என்றும்,

பலர்புகழ் நன்மொழிப்
புலவர் ஏறே!

[புலவர் ஏறு—புலவர் கூட்டத்தில் ஆண்கிங்கம் போலத் திகழும் தலைமைப் புலவன்.]

என்றும் திருமுருகாற்றுப்படை முருகனின் தமிழ்ப் புலமையைக் குறிப்பிடும்போது, அருணகிரியாரின்

கந்தரந்தாதியோ 'செந்தமிழ் நூற்சீரங்க ராக விநோத!' என்று அதே புலவனைக் கூவி அழைக்கக் காண்கிறோம்.

'செந்தமிழ் நூலின் சீர் முதலிய எட்டு உறுப்புக்களுக்கு உரிய புலவனே. இசைத் தமிழில் விநோதனே!' என்றுதான் சொல்ல வருகிறார் அருணாகிரியார். ஆனால் தம் கருத்தை வெளியிட வருவது தமிழா வடசொல்லா என்ற நினைப்பேயின்றி வார்த்தைகளைக் கொட்டி விடுகிறார்.

சங்க காலத்திலும் நக்கிரதேவர் காலத்திலும் தமிழையே உணவாக உண்டு வளர்ந்த குழந்தை வடிவேலன், அருணாகிரியார் காலத்தில் வடமொழியையும் தமிழ்மாதாகவே நுகர்ந்து இன்புறுவதைக் காண்கிறோம்.

மருந்தா, விருந்தா ?

அருணாகிரியாருக்கும் குடந்தைக் குமரன் தமிழ்க் கடவுள்தான். ஆனால் இந்தத் தமிழ் கடவுளின் முதல் மாணாக்கர் வேதமுனிவரான அகத்தியர் அல்லவா? காசியில் சிவ சந்நிதியிலே நின்று அகத்தியனார் இரண்டு வரம் கேட்டாராம். ஒன்று: 'தமிழைத் தந்தருள்வாய்' என்பது. இரண்டாவது வரம்: 'ஞானம் தந்தருள்வாய்' என்பது. முனிவர் இருவரம் கேட்க, மூன்று வரங்களை வழங்கினாராம் சிவபெருமான். 'தமிழ் தந்தேன்; ஞானம் தந்தேன்; சிவயோகப் பேறும் தந்தேன்' என்றாராம். அகத்தியர் தணிகைக்குன்றில் தவம் கிடந்து முப்பெற்று முழு வாழ்வு வாழ்ந்தார் என்று ஒரு கதை. இந்த முப்பேறும் பெற்று,

ஏற்கெனவே வடமொழி அறிவும் பெற்றிருந்துதான் அகத்தியனார் தமிழ் முனிவர் ஆனார், தமிழின் முதல் ஆசிரியருமானார் என்ற கொள்கை அருணகிரியாருக்கு உடன்பாடு.

தமிழை மருந்தாக-அமுதமாக-அனுபவிக்கிறவர் முருகன் என்ற கருத்தை அருணகிரிநாதருக்கும் முற்பட்ட காலத்திலே தமிழிலக்கியத்தில் காணலாம். ஆனால் 'மருந்தோடாயினும் விருந்தோடு உண்!' என்று சொல்லுகிறபடி முருகன்—தமிழை மக்களுக்கு மருந்தாகவும் விருந்தாகவும் ஒருங்கே அமைத்துக் காட்டுவது அருணகிரியாரின் திருப்புக்கழ்தான் என்று கூறுவதில் தவறென்றுமில்லை.

'இனிதான் முத்தமிழை ஆயும் வரிசைக்கார!' என்று கூறும் திருப்புக்கழ் வாக்கிலேயே முந்திய பகுதியாக 'முச்சகர் பராவு சரணக்கார!' என்ற சொற்றொடரைக் காண்கிறோம். மூவுலகில் உள்ளவர்களுக்கும் முருகவேளின் சரணம் பொதுவுடைமையாக இருப்பதுபோல், மக்களனைவருக்கும் முத்தமிழ் அறிவும் பொதுவுடைமைதான் என்பது குறிப்பு.

'தமிழின் ஒரு பொருளதனை, வழிபட, மொழியும் முருகேசா!' என்ற விளியிலும், தமிழ் மருந்தாவது போல் பொது மக்களுக்கு விருந்தாகவும் அமைய வேண்டும் என்ற குறிப்பைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

தெரிதமிழை உதவுசங்கப்
புலவோனே !

என்று முருகனை அழைப்பதும் திருப்புக்கழ்தான்.

‘தெரிதமிழ்’ என்பதற்கு அனைவரும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய தமிழ் என்பது பொருள்.

அருணகிரியரின் புலமைத் திறன்

அகத்தியனரைப்போல் அருணகிரியாரும் தமிழ்க் கடவுளிடம் உபதேசம் பெற்றார் என்று நம்புகிறது பக்தருலகம். திருமூலர் என்ற பெரியாரைப் போல் அருணகிரிநாதரும் தமிழில் அருள்நூல் பாடினர் என்பர். தமிழில் திருமந்திரம் பாடிய திருமூலரைப் போல் பரகாயத்தில் (வேறொரு சரீரத்தில்) இருந்தே அருணகிரிநாதரும் கந்தரனுபூதி பாடினாராம். திருமூலர் மாடு மேய்ப்பவன் உடலிலிருந்து திருமந்திரம் பாடினர் என்பது பிரசித்தமான பெரிய புராணக் கதையல்லவா? அத்தகைய ஒரு தமிழ் மந்திர நூலாகிய கந்தரனுபூதியைக் கிளி உடலிலிருந்து அருணகிரியார் பாடினாராம்.

பண்டிதர்கள்—அதாவது தமிழ்ப் பண்டிதர்கள்—தமிழ் ஒன்றிலேயே வல்லவராக இருந்தால் போதாது, பதினெட்டுப் பாழைகளும் கண்டு, அவை கூறும் கருத்தும் அறிந்து, தமிழைக் கசடறக் கற்றிருக்கவேண்டும் என்கிறார் திருமூலர். இத்தகைய தமிழ்ப்பெரும் புலவராக அருணகிரியார் திகழ்ந்தார் என்று ஊகிக்கலாம்.

‘ஒன்றே அறிந்தவன் ஒன்றும் அறியான்! என்பது பாஷை விஷயத்திலும் உண்மைதான்’ எனவே உண்மைப் புலவர்கள் தம் தாய் மொழித் தேர்ச்சிக்குப் பிறமொழிப் பயிற்சியும் இன்றியமை

யாததென்று கருதுகிறார்கள். ஒரு மொழிப் பயிற்சியே போதும் என்பது கிணற்றுத்தவளை மனப் பான்மை. இந்த மனப்பான்மை நீங்கிப் பரந்த மனப்பான்மை பெறுவதற்காகத் தலயாத்திரை செய்வதும் மிக அவசியமாகும். திருமூலர் வடக்கே நேபாளத்திலிருந்து தெற்கே தலதரிசனம் செய்து கொண்டே வந்தார். அருணகிரியாரோ தெற்கிலிருந்து வடக்கே காசி முதலிய தலங்களுக்குப் போய் வந்தார்.

இந்த யாத்திரையாலும் அருணகிரிநாதரின் தமிழறிவு விசாலித்தது; தாய் மொழித் தேர்ச்சி உரம் பெற்றது. ஆயிரக் கணக்கான பரடல்களை அநாயாசமாகப் பாடும் சக்தி அதிகரித்தது. திருமூலர் மூவாயிரம் தமிழ் பாடினாரென்றால், அருணகிரியார் பதினாறாயிரம் 'திருப்புகழ்' பாடினார் என்று முருக பக்தர்கள் பெருமை ப்படுகிறார்கள்.

திருமூலரைப் போல் அருணகிரிநாதரும் தமிழில் வேதாகம சாரத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார். 'சிவாகம வகையும் சதுர் மறையும் வடித்த திருப்புகழின் தண்டமிழின் தொனி என்று திருமலை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ் தெரிவிக்கிறது. 'வேதத்தைச் செப்ப வந்தேனே' என்றும், 'ஆகமம் செப்பலுற்றேனே' என்றும் திருமந்திரத்தில் ஆசிரியரான திருமூலரே தம்மைப்பற்றிக் கூறுவது போல, திருப்புகழில் ஊறித்தினைத்த உள்ள முடைய பிள்ளைத் தமிழ் ஆசிரியர் அருணகிரியாரைப் பற்றிக் கூறியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

சிவபெருமான் தம்மைப் பாடுவதற்காகவே தமக்குத் தமிழ் தந்தார் என்கிறார் திருமூலர்.

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தான்,
தன்னை நன்றாகத் தமிழ்ச் செய்யுமாறே.

என்பது திருமூலநாதர் வாக்கு. அருணகிரிநாதரும்
தமிழ்க் கல்வி அறிவைத் தமக்கு முருகன் தந்தான்.
தன்னைப் பாடுவதற்காக என்று தெளிவாகக்
கந்தர் அனுபூதியில் கூறியுள்ளார்:

யாம் ஓதிய கல்வியும் எம்அறிவும்
தாமே பெற வேலவர் தந்ததனால்

தமிழ்மணம் வீசுகிறது

பன்மொழிகளைக் கற்று—முக்கியமாக வடமொழி
யைக் கற்று—வளமுறச் செய்து கொண்ட தம் தமிழ்ப்
புலமையை முருகனருளால் அருட் புலமையாக்கிக்
கொண்டார் அருணகிரியார். எனவே, அவர் பாடல்
களில் தமிழ் மணமும் வீசுகிறது; அருள் மணமும்
வீசுகிறது.

அடிமை சொலும்சொல்
தமிழ்ப் பனீரோடு
பரிமளம் மிஞ்சக்
கடப்ப மாலையும்
அணிவோனே!

[பனீர் — பன்னீர்]

என்பது அருணகிரியார் வாக்கு.

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் திருவாவடு
துறைக்குப் போயிருந்தார்—கோயிலுக்குத்தான். பணி

பீடத்தின் அருகில் வணங்கி எழுந்து நின்றார். 'ஏதோ ஒரு வாசனை—அது என்ன?' என்று அதிசயித்தார். "ஓஹோ, தமிழ் மணம் வீசுகிறது!" என்று குதூகலமாய்க் கூறினார். உடனே தோண்டிப் பார்த்தார்களாம்; திருமந்திர நூல் கிடைத்ததாம்—திருமூல நாதரின் திருமந்திரம்தான். அருணகிரிநாதருக்கும் சம்பந்தரைப்போல் அத்தகைய அனுபவம் ஒன்று வாய்த்திருக்கக் கூடும் என்று மேலே சொன்ன வாக்கிலிருந்து ஊகிக்கலாம்.

கடம்ப மாலையும் கழுத்துமாய்க் காட்சி தருகிறான் முருகன். இந்த மாலையின் மணத்தை நுகர்ந்து கொண்டே முருகன் விஷயமாகத் தமிழ்ப் பாடல்கள் பாடுகிறார் அருணகிரியார். மடமடவென்று தமிழைக் கொட்டுகிறார், அபிஷேகம் செய்வதுபோல. உடனே ஒரு 'புது மணம் கமழ்கிறதே' என்று அன்பர்குழாம் ஆச்சரியப்படுகிறது. அருணகிரியாரும் முதல் முதல் அதிசயமுற்றார். பிறகு தெளிந்து, 'தமிழ்ப் பன்னீரைக் கொண்டு அபிஷேகம் செய்தேனல்லவா? இந்த மணமும் பூமாலையின் மணத்தோடு ஒரு புது மணமாய்க் கலந்திருக்கிறது; அதனால் பரிமளம் மிகுந்திருக்கிறது' என்றார். இந்த அதிசயத்தை வெளியிடுவது தான் மேலே காட்டிய வாக்கு.

அருணகிரியாரின் தமிழ் மணம் அருணகிரியாருக்குத்தான் புலனாயிற்று என்பதில்லை; அக்காலத்து அடியவர் குழாத்துக்குத்தான் புலனாயிற்று என்பதும் இல்லை. இந்தத் தமிழ் மணத்தைப் பின்னாளில் அனுபவித்த அன்பர்களும் உண்டு. திருப்போரூர் முருகனைத் தரிசிக்கப் போயிருந்தார் சிதம்பர

சுவாமிகள். குரா மரத்தின் மலர்களால் ஆன மாலையை முருகன் சூட்டிக்கொண்டு காட்சி வழங்கினான். சிதம்பர சுவாமிகள் திருப்புகழ்ப் பாடல்களைச் சொல்லித் தோத்திரம் செய்தபோது, அந்தக் குரா மலர்களின் நன்மணத்துடன் வேறொரு புது மணமும் கலந்து கமழ்வதை உணர்ந்துகொண்டாராம்.

இந்த அதிசய அனுபவத்தை நினைவூட்டிக் கொண்டு சிதம்பர சுவாமிகள், 'அருணையங்கிரிநாதன் தமிழ் மணமும் குரவின் நன்மணமும் கமழ்தரு போரூர்க் குமரனே!' என்று பாடியிருக்கிறார். இத்தகைய அனுபவம் ஒன்று அந்தக்கவி வீரராகவருக்கும் கிடைத்தது எனலாம். இவரும் 'திருப்புகழ் மலர்க்கே மணத்த மணமே' என்று பாடியிருக்கிறார். முருகன் புகழ் மலர்களை வாடாத தமிழ் மலர்களாகக் காட்டுகிறது திருப்புகழ் என்பது குறிப்பு.

முருகு மணக்கும் முத்தமிழ்க் கவிஞர் அருணகிரியார் என்று இன்றைய முருக பக்தருலகமும் இப்பெரியாரைப் பராட்டியவண்ணமாயிருக்கிறது.

2. அருணகிரியும் அருணகிரியாரும்

திருவண்ணாமலை பிரசித்தமான சிவத்தலம் என்பதை அறியாதார் இல்லை. 'அண்ணாமலைக்கு அரோகரா!' என்று தமிழர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து முழக்குவதைப் பலரும் கேட்டிருப்பார்கள். விழாக் காலங்களில் பெருங் கூட்டம். திருவண்ணாமலையில் கார்த்திகைத் தீப விழா மிகவும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுவதையும் நன்கு அறிவோம். இந்தத் தலம் முருகஞான தீபமாகிய அருணகிரிநாதர் தோன்றிய ஒரு தனிச் சிறப்பையும் உடையதாகும்.

வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தைச் சார்ந்தது திரு வருட்சோதித் தலமாகிய திருவண்ணாமலை. ஒரு தாலுகாவின் தலைமை ஊர். விழுப்புரத்திலிருந்து காட்டுப்பாடிக்குச் செல்லும் புகைவண்டிக் கிளைப் பாதையினிடையே இருப்பது இத்தலம். இது ஒரு பட்டணம் போன்ற பெரிய ஊர். இங்கே நகராண்மைக் கழகம் இருக்கிறது. உயர்தரப் பள்ளிக் கூடங்கள், பெண் பாடசாலைகள், மருத்துவ விடுதிகள் முதலான பொது நிலையங்களும் உண்டு. சென்னை, காஞ்சி, வேலூர், திண்டிவனம், செய்யாறு, வந்தவாசி, செங்கம் முதலிய பல இடங்களிலிருந்து காரிலும், பஸ் வழியாகவும் இவ்வூரை அடைவது எளிது. மத பக்தர்கள் பக்தியை முன்னிட்டுப் போவதுபோல், தமிழறிஞர்களும், கவிஞர்களும், கலைஞர்களும் அருணகிரிநாதரின் பிறப்பிடம் இது என்று திருவண்ணாமலைக்குப் போகவேண்டியது அவசியமாகும்.

திருவண்ணாமலையின் வரலாற்றுப் பின்னணி

பழைய காலத்தில் திருவண்ணாமலை சோழ மன்னரின் ஆட்சியில் இருந்தது. சுமார் ஆறு நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்—அதாவது கி. பி. பதினாலாம் நூற்றாண்டில்—ஹொய்சள ராஜ வம்சத்தின் ஒரு குடும்பத்தினர் திருவண்ணாமலையைத் தலை நகரமாகக் கொண்டு ஆட்சி செலுத்தி வந்தனர். பிறகு விஜயநகரத்து அரசர்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்தது இத்தலம். தஞ்சை நாயக்க அரசர்களுக்கு இது உட்பட்டிருந்த காலமும் உண்டு.

சுமார் மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்—அதாவது கி. பி. 17-ம் நூற்றாண்டில்—மகமதிய ஆட்சிக்கு மாறியது இந்தப் பிரதேசம். கர்நாடக நவாபு தமிழகத்திற்கு உரிமை கொண்டாடியபோது, இத்தலத்தையும் தனதாக்கிக்கொண்டான். அந்த நூற்றாண்டின் இடையேதான் ஆங்கிலேயர் சென்னைமாநகரில் வேரூன்றத் தொடங்கினார்கள்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் அந்தப் பிரதேசம் பெருங் குழப்பத்திற்கு உட்பட்டது. ‘தடி எடுத்தவன் தண்டல்காரன்’ என்ற ரீதியில் முஸ்லிம் கான்களும், முராரி ராயர், கிருஷ்ண ராயர் ஆகிய ராயர்களும், பிரெஞ்சுக்காரரும், இங்கிலீஷ்காரரும் மாறிமாறி முற்றுகை இட்டு இவ்வூரைக் கைப்பற்றுவதும் இழப்பதுமாய் இருந்தனர். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதியில் அதிர்ஷ்டச் சீட்டு திப்பு சுல்தானுக்கு விழுந்தது. ஆனால் அதிர்ஷ்டதேவி விரைவில் சுல்தானை நமனுலகிற்கு அனுப்பிவிட்டு

ஆங்கிலக் கம்பெனியை நோக்கி இளங்கை அரும்பினாள். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலே திருவண்ணாமலை கும்பினியாரின் வசமாயிற்று. ஏறக்குறைய ஒன்றரை நூற்றாண்டுக்குள் ஆங்கில ஏகாதிபத்திய அரசும் வீழ்ந்து, திருவண்ணாமலைப் பிரதேசம் சுதந்திர பாரதத்தின் பகுதியாகிவிட்டது. சுதந்திர பாரதத்தில் அமர இந்தியா என்று சொல்லத்தக்க பிரதேசங்களில் ஒன்று இது.

தல அமைப்பு

இத்தலத்திலுள்ள அண்ணாமலையே இவ்வூருக்குப் பெயர் தந்திருக்கிறது. மலை உச்சி கடல் மட்டத்துக்கு மேல் சுமார் 2700 அடி உயரம் உள்ளது. கோயில் மலையடிவாரத்திலிருக்கிறது. ரெயில் வண்டியில் போகும்போது இரண்டு மூன்று மைல் தூரத்திலேயே பிரம்மாண்டமான கோபுரங்களின் தரிசனம் கிடைக்கும். ஒன்பது கோபுரங்களும் பக்கத்து மலைகளுடன் போட்டி போடுவது போலத் தோன்றும். 'இயற்கையும் செயற்கையும் ஒன்றுக்கொன்று எழில் ஊட்டித் தழுவிக்கொண்டிருப்பதைப் காணக் கண்கள் ஆபிரம் வேண்டும்' என்று ஒரு தமிழன்பர் கூறுவது பொறுத்தமே.

அண்மையில் போகப் போக மலைகளும் கோபுரங்களும் நம்மை 'வா' என்று அழைக்கின்றனவோ என்ற உணர்ச்சியும் ஏற்படக்கூடும். 'வா' என்று அழைக்கும் மலை அண்ணாமலை' என்ற செய்யுட் பகுதி தமிழறிஞர்களின் நினைவிற்கு வரும். கிழக்கு நோக்கிய கோயில்—அண்ணாமலையார் திருக்கோயில்—தமிழகத்

தின் மிகப் பெரிய கோயில்களில் ஒன்றாகும். எல்லையற்ற பரம்பொருளாகிய அகண்ட ஜோதியின் அழகிய நினைவுச் சின்னங்களில் ஒன்று.

கோயிலும் கோபுரங்களும்

25 ஏக்கர் பரப்புள்ள நிலத்தில் கட்டப்பெற்றிருக்கிறது கோயில். வெளிப் பிராகாரத்துச் சுவர்கள் கோட்டைச் சுவர்கள் போல் கனமாகவும் உயரமாகவும் உள்ளன. கீழ்ப்புறத்துச் சுவரும் மேற்புறத்துச் சுவரும் ஒரே அளவு கொண்டவை: இவற்றின் நீளம் சுமார் 700 அடி. தென்புறத்துச் சுவரின் நீளம் சுமார் 1500 அடி; வடப்புறத்துச் சுவர் 1590 அடி நீளமுள்ளது.

கீழ்ப்புறமுள்ள கோபுரம்—முதலாவது கோபுரம்—பதினொரு நிலைகள் உள்ளது. இந்தப் பெரிய கோபுரம் 217 அடி உயரமுள்ளது. இதன் அடி நிலை 135 அடி நீளமும், 98 அடி அகலமும் கொண்டது. கோயில் மொத்தத்தில் ஏழு பிராகாரங்களை உடையது. கோயிலின் படம் ஒன்றைப் பார்த்தால், ஐந்து பிராகாரங்கள் இருப்பது புலனாகும்: மடை விளாகம் திருவிதி என்ற இரண்டும் சேர்ந்து ஏழு பிராகாரங்கள். மூன்று பிராகாரங்களை உடையது இக்கோயில் என்று சாதாரணமாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். இது தவறு.

ஐந்தாம் பிராகாரத்திலிருந்து உள்ளே கிழக்குப் புரத்தில் செல்லும்போது உள்ள கோபுரம் வல்லாளன் கோபுரம் என்று பிரசித்தமாகச் சொல்லப்படுகிறது. வல்லாளன் என்ற மன்னனைக் குறித்த கதை தல

புராணத்தில் காணப்படுகிறது. இவன் சரித்திர புருஷன் தான் ; ஹெர்யட்சள மன்னர்களில் ஒருவன்.

கோயிலும் அருணகிரியாரும்

வல்லாளன் கோபுரத்தை வல்லாள மகாராஜன் கோபுரம் என்றும் கூறுவதுண்டு. இந்தக் கோபுரம் அருணகிரிநாதருடன் தொடர்புடையது என்பது பிரசித்தம். வாழ்வு கசந்துபோன நிலையில் அருணகிரியார் இந்தக் கோபுரத்திலிருந்து கீழே குதித்துத் தற்கொலை புரிந்துகொள்ள விரும்பினாராம். ஏன், கீழே குதித்துவிட்டாராம். உயிர் போயிருக்கும், முருகன் தாங்கிக் காப்பாற்றாவிட்டால் என்று பக்தர்கள் மனமுருகிச் செய்தி சொல்லுகிறார்கள். இப்படி இவரைக் காப்பாற்றிய முருகவேள் இக்கோபுரத்தின் வடபுறம் கோயில் கொண்டிருப்பதையும் இந்த அற்புதத்திற்குச் சான்றாகக் காட்டுகிறார்கள். இந்த முருகனைக் கோபுரத்து இளையனார் என்று கூறுவதுண்டு.

இந்த முருகனை அருணகிரியார் பாடியிருக்கிறார். 'அருணைத் திருக்கோபுரத்தே அந்த வாயிலுக்கு வட அருகில் சென்று கண்டு கொண்டேன்' என்கிறார். இது முருகதரிசனத்தைக் குறிப்பிடுவதுதான். முருகன் இங்கே இவருக்கு விக்கிரக வழியில் காட்சி அளித்ததுடன் அகக் கண்ணுக்கும் சூட்சும வடிவில் தரிசனம் தந்தான் என்று கருதுவதும் பொருந்துவதே. ஆனால் இந்த வாக்கிலிருந்து, அருணகிரியார் திருக் கோபுரத்திலிருந்து கீழே குதித்தார் என்றும், கோபுரத்து இளையனார் தாங்கி ஒரு காயம்கூட இல்லாமல் காப்

பாற்றி விட்டார் என்று கதை சொல்லுவதற்கும் ஆதாரம் காட்டுகிறது பக்த மனோபாவம்.

ஐந்தாம் பிராகாரத்திலே, கோயிலின் வடகிழக்கு மூலையில் ஆயிரக்கால் மண்டபமும், எதிரே 'சிவ கங்கை' என்ற தீர்த்தமும் காணப்படுகின்றன. வல்லாளன் கோபுரத்தின் வழியாக உள்ளே சென்றால் பிரம தீர்த்தத்தைக் காணலாம். வடகிழக்கு மூலையில் 'சக்தி விலாச' சபை இருக்கிறது; இங்கே சமயச் சொற்பொழிவுகள் நடைபெறுகின்றன. பிரம தீர்த்தத்திற்குத் தெற்கேயுள்ள பெரிய கோபுரத்தைத் திருமஞ்சனக் கோபுரம் என்கிறார்கள்.

நான்காம் பிராகாரத்தின் கீழ்த்திசையில் உள்ளது கிளிக் கோபுரம். கிளி உருவம் ஒன்று இக் கோபுரத்தில் அமைந்திருக்கிறது. இந்தக் கிளி. கோபுரத்தின் ஸ்தூபி கலசங்களில் தெற்கு முனையில் இருப்பதில் காணப்படுகிறது. அருணகிரிநாதர் கிளி வடிவமாக இருந்து கந்தரனுபூதி பாடியதாக ஒரு கதை வழங்குகிறது. இந்த அற்புதத்திற்குப் பக்தர்கள் கிளி உருவைச் சான்றாகக் காட்டுவார்கள். இந்தக் கதையை நினைவில் வைத்துக் கொண்டுதான் கிளி உருவைச் சிற்பி அமைத்திருக்கிறான் என்பது தெளிவு.

கோயிலின் சிறப்பும் அடியவர் குழாமும்

கிளிக் கோபுரத்தின் வழியாகக் கோவிலுக்குள் போனால், அண்ணாமலையார் கார்த்திகைத் தீபத்தன்று காட்சி கொடுக்கும் மண்டபத்தைக் காணலாம். இடது பக்கத்தில் விநாயகர் சன்னிதி. இங்கே இருந்தபடி

அண்ணாமலையார் சன்னதிக்குப் போகலாம். அண்ணாமலையாரை வடமொழியில் அருணாசலேச்வரர் என்றும் கூறுவதுண்டு.

நாலுகல் தொலைவில் ஏழு ஏக்கர் பரப்பில் ஒரு கோயில் இருக்கிறது. இதை 'ஆதி அண்ணாமலை' என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். இது சரியன்று. 'அணி அண்ணாமலை' என்று திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தம் பாசுரத்தில் குறிப்பிடுவது இந்தக் கோயிலைத்தான் எனலாம். இக்கோயிலை 'அடி அண்ணாமலை' என்று இந்நாளில் சொல்லுகிறார்கள்: 'அணி அண்ணாமலை' என்பது 'அடி அண்ணாமலை' ஆதி அண்ணாமலை ஆக இருக்கலாம்!

இக்கோயிலுக்கு அருகில் உள்ள தீர்த்தத்தை 'மாணிக்கவாசகர் தீர்த்தம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். மாணிக்கவாசகர் திருவண்ணாமலையில் தங்கியிருந்த காலத்தில்—அதாவது மார்கழி மாதத்தில்—பெண்கள் இந்தத் தீர்த்தத்தில் நீராடப் போவார்களாம். இந்தப் பெண்களுக்காகவே திருவெம்பாவை பாடப்பெற்றதாம். திருவெம்பாவையில் குறிக்கப் பெறும் பொய்கை இதுதான் என்பர்.

திருஞான சம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் இத்தலத்தைத் தேவாரப் பதிகங்களால் சிறப்பித்திருக்கிறார்கள். திருஞான சம்பந்தர் இரண்டு பதிகங்கள் பாடியிருக்கிறார். திருநாவுக்கரசர் மூன்று பதிகங்கள் பாடியிருக்கிறார். வேறு பலரும் பாடியிருக்கிறார்கள்.

பதினொராம் திருமுறையிலும் பெரிய புராணத்திலும் கந்த புராணத்திலும் திருவண்ணாமலையைப்

புகழும் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. சிவப்பிரகாசர் சோன சைலமாலையில் திருவண்ணாமலையைப் புகழ்ந்து பாடியிருக்கிறார். குகை நமச்சிவாயரும் குருநமச்சிவாயரும் பாடியிருக்கிறார்கள். சைவ எல்லப்பநாவலர் அருணாசல புராணம் என்ற தல புராணத்தை இயற்றியுள்ளார். வடமொழியிலும் திருவண்ணாமலையைப் புகழும் நூற்பகுதிகள் உண்டு. இவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்த திருவண்ணாமலையை அருணகிரிநாதர் 87 பாடல்களால் புகழ்ந்திருக்கிறார்.

‘அருணை’ என்ற பெயரில் அருணகிரியார் 58 பாடல்கள் பாடியிருக்கிறார். ‘அருணைக் கோபுரம்’ என்று பதின்மூன்று பாடல்கள் பாடியிருக்கிறார். ‘அருணைத் திருவீதி’ என்று எட்டுப் பாடல்களும், ‘அருணைக் கோபுர வடக்கு’ என்று இரண்டு பாடல்களும் பாடப் பெற்றுள்ளன. வேறு ஆறு பாடல்களும் இத்தலத்தைப்பற்றி அருணகிரியாரால் பாடப் பெற்றிருக்கின்றன. இவர் பாடிய கந்தரனுபூதி, கந்தரலங்காரம், கந்தரந்தாதி, திருவகுப்பு முதலியவைகளிலும் திருவண்ணாமலையைப் பற்றிய குறிப்புக்களைக் காணலாம்.

கல்வெட்டுகளும் திருவண்ணாமலையும்

இந்தக் கோயிலில் பல கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. தமிழிலும் கிரந்தத்திலும் பலவகைச் செய்துகளை வெளியிடும் கல்வெட்டுகள் இவை. தமிழர் சரித்திரம் எழுதுவதற்குப் பயன்படும் கல்வெட்டுகள் நிறைந்த கோயில்கள் சிலவற்றுள் திருவண்ணாமலைக் கோயிலும் ஒன்றாகும்.

உதாரணமாகக் கிருஷ்ண தேவராயனின் வெற்றியைக் கூறும் கல்வெட்டு இங்கே காணப்படுகிறது. பல சாசனங்கள் சோழ மன்னர்கள் காலத்தில் ஏற்பட்டவை. பாண்டிய மன்னர் காலத்துச் சாசனங்கள் சிலவற்றையும் இங்கே காண்கின்றோம். ஹொய்சள மன்னனான வீரவல்லாளதேவன் காலத்துச் சாசனங்களும், தஞ்சை நாயக்க மன்னர் காலத்துச் சாசனங்களும் இக்கோயிலின் சுவர்களில் காணப்படுகின்றன.

கி. பி. ஒன்பதாவது நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியிலிருந்து பதினாறாவது நூற்றாண்டின் இறுதிவரையுள்ள காலத்துச் சாசனங்களை இக்கோயிலில் காண்கின்றோம். திருவண்ணாமலை முதலில் தொண்டை நாட்டுத்தலமாக இருந்து, பின்னர் நடு நாட்டுத் தலமாகக் கருதப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஒன்பதாவது நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதிக்கு முற்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்றும் கிடைக்காததால், திருஞானசம்பந்தரும் அப்பர் சுவாமிகளும் இங்கு வந்து தேவாரப் பதிகங்கள் பாடிய காலத்தில் இந்தக் கோயில் கற்கோயிலாக இருந்திருக்க முடியாது என்று ஊகிக்கலாம். 'செங்கல்—சுதை மாட'மாக இருந்து பிறகு கற்கோயில் ஆயிற்று என்று கருதுவது பொருத்தம். அருணகிரி நாதர் காலத்தில் இது கற்கோயில்தான்.

பெரிய புராணத்திலிருந்து, திருஞானசம்பந்தர் காலத்தில் மலைமீது அண்ணாமலையார் கோயில் இருந்தது என்று ஊகிக்க ஆதாரம் கிடைக்கிறது. பல்லவர் காலத்துச் சாசனம் ஒன்றும் கிடைக்காததால், கற்கோயிலாகத் திருவண்ணாமலை கோயில் அமைந்தது.

விஜயாலயசோழன் குலத்தில் தோன்றிய முதல் மன்னன் காலத்திலேதான் என்று ஊகிப்பவருண்டு.

மிகப் பழமையான சாசனங்கள் கர்ப்பக்கிரகத்தின் சுவர்களில் மட்டும் காணப்படுகின்றன. சிறிது பிற்காலத்துச் சாசனங்கள் இரண்டாம் பிராகாரத்துச் சுவர்களில் காணப்படுகின்றன. அருணகிரியார் வரலாற்றுடன் தொடர்புள்ள வல்லாளன் கோபுரம், கிளிக் கோபுரம் முதலியவற்றிலுள்ள சாசனங்கள் மிகவும் பிற்காலத்துச் சாசனங்களே யாகும். இதனால் கோவிலின் பல பகுதிகளும் காலப்போக்கில் வளர்ந்திருக்கின்றன என்பது தெளிவு.

‘கிளிக் கோபுரத்துச் சுவர்களிலுள்ள முப்பத்து மூன்று சாசனங்களுள் மிகப் பழமையானது வீரராஜேந்திர சோழனுடைய இரண்டாவது ஆட்சியாண்டில் (கி. பி. 1063) ஏற்பட்டது. இதிலிருந்து அக்கோபுர வாயில் கருங்கல் திருப்பணியாக மேற்கூறிய யாண்டுக்கு முன்னரே முடிவு பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்று கூறலாம்’ என்று அருணாசலேசுவரர் தேவஸ்தான வெளியீடு ஒன்று தெரிவிக்கிறது.

அண்ணாமலையாருடைய கர்ப்பக்கிரகம் கி. பி. 850 ஆண்டுக்கு முன்பும், கிளிக் கோபுரம் முதலியன கி. பி. 1070-ம் ஆண்டுக்கு முன்பும் கருங்கல் திருப்பணிகளாக நிறைவேறியிருக்கவேண்டுமென்றும் அதே வெளியீடு கூறுகிறது. வல்லாளன் கோபுரம் ஹொய்சள வமிசத்து மூன்றாம் வீர வல்லாள தேவனின் நினைவுக் குறியாகக் கட்டப்பெற்றிருக்க வேண்டும். கி. பி. 1345-ம் ஆண்டுக்குப் பின்னும்

கி. பி. 1377-ம் ஆண்டுக்கு முன்னும் இந்தக் கோபுர வாயில் அமைக்கப் பெற்றிருக்கவேண்டும் என்றும் தேவஸ்தான வெளியீடு தெரிவிக்கிறது.

கிருஷ்ணதேவராயர் (விஜய நகரத்துச் சக்ர வர்த்தி) ஆயிரக்கால் மண்டபத்தையும் பதினொரு நிலையுள்ள கோபுரத்தையும் கி. பி. 1516-ல் செய்ததாக ஒரு சாசனம் தெரிவிக்கிறது. இந்தக் காலத்துக்கு முன்பே அருணகிரிநாதர் வாழ்ந்திருக்கவேண்டும். வீரவல்லாள தேவன் காலத்திற்குப் பின்பே இவர் வாழ்ந்தார் என்றும் தெரியவருகிறது. பிரபுடதேவ மகாராஜனைப்பற்றி அருணகிரியார் கூறுவதிலிருந்து இவர் காலம் கி. பி. 15-ம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதி என்று முடிவு கட்டியிருக்கிறார்கள்.

3. தலபுராணக் கதைகளும் பெரியோர்களும்

அருணாசல மான்மியம் வடமொழியில் உள்ளது. இதை ஸ்காந்தத்தின் ஒரு பகுதியாக (வடமொழிக் கந்தபுராணத்தின் ஒரு பகுதியாக) இரண்டாயிரத்து அறுபது சுலோகங்கள் கொண்ட 37 அத்தியாயங்களாக வாதராயணமுனிவர் இயற்றியுள்ளார் என்பர். இந்த வடமொழி மான்மியத்தைச் சைவ எல்லப்ப நாவலர் அருணாசல புராணமாகத் தமிழில் இயற்றியிருக்கிறார். அருணகிரி புராணம் என்ற பெயரால் சிதம்பரம் மறைஞான தேசிகர் ஒரு தமிழ் நூல் இயற்றியுள்ளார். அருணாசல மாகாத்மிய வசனம் என்ற தமிழ் வசன நூலும் அண்மையில் வெளியிடப் பெற்றிருக்கிறது.

விண்ணும் மண்ணும் இங்கே சந்தித்தனவாம்

அருணாசல மாகாத்மியத்தில் நந்தி-மார்க்கண்டேய சம்வாதமாக இந்தத் தலமகிமை பேசப்படுகிறது. இத்தலத்திற்குரிய பெயர்களில் அருணாசலம் அருணகிரி சோணாசலம் முதலான பெயர்களும் காணப்படுகின்றன. மூர்த்திக்குரிய பெயர்களில் அருணாசலேசர், சோணாசலேசர், அருணகிரீசர் முதலான பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. அருணகிரிநாதன் என்பதும் இங்கே கோயில் கொண்டிருக்கும் சிவபெருமானின் திருப் பெயர்தான். இப்பெயரே நம் அருணகிரிநாதருக்கு இடப்பட்டது.

இத்தலத்தில் சித்தி பெற்றவர்கள் பலர் என்றும் அருணாசலமான்மியம் தெரிவிக்கிறது. அரியும் அயனும் அகங்கரித்துப் பூசலிட்டு அருணாசலத்தின் அடிமுடி தேடிக்காண மாட்டாதவர்களாய், முடிவில் அகங்காரம் நீங்கிப் பேறு பெற்ற கதை பிரசித்தமானது. சைவர்களுக்கிடையே மிகவும் பிரசித்தமானது. உமாதேவியும் இத்தலத்திற்கு வந்து அருணாசல மான்மியத்தை அறிந்து, 'அருணாசலர் பாதம்' என்று சொல்லப்படுகிற பவளக் குன்றில் பர்ணசாலை (இலைக் குடிசை) அமைத்துக்கொண்டு தவம் இயற்றி வாமபாகம் பெற்றதாக இந்த மாகாத்தமியம் தெரிவிக்கிறது.

அஷ்ட திக்குப் பாலகர்களும் அஷ்ட வசுக்களும் அருணாசலத்தைப் பூசித்துப் பேறு பெற்றவர்களாவர் அருணாசலேச்வரர் வேடன் வடிவில் தோன்றிய நாலு வேதங்களையும் வேட்டை நாய்களாக்கிப் பிரமதேவனுக்குத் தரிசனம் கொடுத்ததாக ஒரு கதையும் உண்டு. இப்பெருமானை நோக்கிப் பிரமன் 'காமம் கோபம் முதலான விலங்குகளையும் இந்திரியப் பறவைகளையும் வேட்டையாடுவதில் விருப்பம் கொண்டு, இறைவா! நீ இந்த வேடனுருவம் கொண்டனை போலும்!' என்று தோத்திரம் செய்தானாம்.

இருகாலும் இல்லாத முனிவன் ஒருவன் கைக் கொறடு கொண்டு ஊன்றி அருணாசலத்துக்கு நகர்ந்து நகர்ந்து வந்து சேர்ந்தானாம். அப்படி வந்தவன் சோணதீர்த்தத்தில் தாகத்திற்குத் தண்ணீர் அருந்தப் போகும் போது, ஒருவன் கையில் தடியுடன் வந்து

அதட்டினான். 'நொண்டியாவது அண்ணாமலைக்கு வர வாவது!' என்று அதட்டிக் கைக்குறட்டைப் பிடுங்கி விசி யெறிந்தான். 'இது என்ன அநியாயம்!' என்று நொண்டி முனிவன் வருந்தவில்லை; 'ஏதோ நம் வினைப் பயன்?' என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் போதே, தடியுடன் வந்தவன் அந்தத் தடிக்கம்பை ஓங்கி முனிவனை அடிக்க வந்தான். உடனே நொண்டி முனிவன் தன்னை அநியாமலே தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக எழுந்து ஓடிப்போய் விட்டான்!

நொண்டி எப்படி ஓடினான்? கால் முளைத்துத்தான்! இந்த அதிசயத்திலே தடிக்கம்பனைத் திரும்பிப் பார்த்தான்; காணவில்லை. அருணாசலேசர் திருவருள் என்று பூரித்துப் போனான் முனிவன். அதிர்ச்சி வைத்தியம் என்று இந்த நாளில் சொல்லுகிறார்களே, அத்தகைய வைத்திய முறை யொன்றை அருணாசலேசுவரரே கைக் கொண்டு கருணை புரிந்ததாக வழங்கும் இந்தக் கதையின் போக்கும் உட்பொருளும் உய்த்துணரத் தக்கன.

வச்சிராங்கத பாண்டியன் கதை

மலைமகளையே (பார்வதி தேவியையே) மகளாகப் பெற்ற மலயத்வஜ பாண்டியன் மரபில் தேவேந்திரனே நரேந்திரனாக வந்து வச்சிராங்கதன் என்ற பெயருடன் பாண்டியநாட்டைப் பரிபாலித்து வந்தானாம். இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் தரித்திரர் இல்லை, தனிகரும் இல்லையாம்; பாமரர் இல்லை, பண்டிதரும் இல்லையாம். குற்றம் இல்லாததால் தண்டனையும் இல்லையாம். 'மீதூண் விரும்பேல்' என்ற ஆரோக்கிய விதியைக் கண்டிப்பாக மக்கள் பின்பற்றிவந்ததால் பலவகை

கோய்களும் இல்லாமல் மக்கள் வாழ்ந்தார்கள். காமம் வெகுளி இல்லாததால் போரும் இல்லை; வீணான வழக்குகளும் ஏற்பட வில்லையாம்.

இந்த அரசன் காலத்தில் கல்லே கடினமாக இருந்த தென்றும், தண்ணீரே சிறைப்பட்டதென்றும், பொய்யே பொய்யாகப் போயிற்றென்றும், தரித்திரமே தரித்திரப் பட்டதென்றும், பஞ்சமே பஞ்சப் பட்டதென்றும் மனோபாவம் தோன்றப் பேசினர் புலவர்களும் பௌராணிகர்களும். இந்த அரசன் நிகரற்ற சிவபக்திச் செல்வமும் உடையவன்.

இந்த அரசன் ஒரு சமயம் குதிரைமீதேறி அம்புகளும் வில்லும் கொண்டு வேட்டையாடப் போனான். காட்டிலே ஒரு கஸ்தூரி மிருகத்தைப் பின் தொடர்ந்தான். அது இவனை நெடுந்தாரம் இழுத்துச் சென்றது. அருணாசலத்தை வலமாகச் சுற்றி ஓடியது. இங்கும் அரசன் பின்தொடரவே, அந்த வாசனை மிருகம் அப்படியே விழுந்து மாண்டது. பாண்டியன் ஏறி வந்த குதிரையும் இடறிவிழுந்து இறந்து போயிற்று. அரசன் தரையில் விழுந்து விட்டான்.

அப்போது மேலே இருந்து, 'அரசே!' என்று இருவர் அழைப்பது போன்ற சத்தம் கேட்டது. அரசன் உயரப் பார்த்தான். இரண்டு வித்தியாதரர்கள் வானவீதியில் தோன்றினார்கள். காந்திசாலி என்றும் கலாதரன் என்றும் தங்கள் பெயர்களைத் தெரிவித்தார்கள். துருவாச மகரிஷியின் சாபத்திற்கும் கோபத்திற்கும் இலக்காகிக் குதிரையும் கஸ்தூரி மிருகமும் ஆனதாகச் சொன்னார்கள். அருணாசலத்தின் மகிமை

யால்—அதாவது அருணாசலத்தை வலம் வந்ததால்—சாபம் நீங்கியதென்றும் தெரிவித்தார்கள். 'அடக்கத்துடனும் அஹிம்சை உணர்வுடனும் அரசே! நீயும் அருணாசலத்தை வலம் வந்து வணங்கினால், ஏற்கெனவே சிவபக்திச் செல்வம் உள்ள உனக்கு எல்லா இடர்களும் இடறிவிழுந்து மாண்டுபோகும்!' என்று சொல்லி மறைந்தார்கள்.

வச்சிராங்கத பாண்டியன் இப்படி மலையின் மகிமையை அறிந்து கொண்டதும், மதுரைக்குப் போய் மகனுக்கு முடிசூட்டி விட்டு மிகுந்த பொருள்களுடன் அண்ணாமலைக்குத் திரும்பிவந்து ஆலயத்திருப்பணிகள் செய்து கொண்டிருந்தானாம். இம்மன்னன் பவளக்குன்றின் அடியில் தவச்சாலை அமைத்துக் கொண்டு, நாள்தோறும் கிரிவலம் வந்து, முடிவில் அருணாசலேசுவரரின் திருஅருளால் பெரும்பேறு பெற்றானாம்.

வல்லாள ராஜன் கதை

இந்தக் கதை வடமொழி ஸ்காந்தத்தில் இல்லை யென்றும், தமிழில் உள்ள அருணாசல புராணத்தில் மட்டுமே காணப்படுகிறதென்றும் அருணாசல மகாத்மிய வசனத்தின் ஆசிரியர் தெரிவிக்கிறார். இந்த வல்லாள ராஜன் கதை ஹெய்சன வம்சத்தைச் சார்ந்த வீரவல்லாள தேவனைக் குறித்து விளைந்ததொரு கற்பனைக் கதை என்றே கருதத் தக்கது. இந்த ஹெய்சன மன்னன் அருணகிரியார் தோன்றுவதற்கு நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே பதினாலாம் நூற்றாண்டின் இடையே வாழ்ந்தவன் என்றும், சிவபக்தன் என்றும், இக்கோயில்

லிலுள்ள சாசனங்களிலிருந்தே தெரிந்து கொள்ளலாம். இந்த அருணாசல பக்த மன்னனை நினைவூட்டுவதுதான் வல்லாளன் கோபுரம். இனி நாம் அருணாசலப் புராணத்தில் காணப்படும் வல்லாளன் கதையைத் தெரிந்து கொள்வோம்.

வல்லாள ராஜன் தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைக் காத்து மல்லம்மை செல்லம்மை என்ற பட்டத்தரசிகளுடன் 'அண்ணா நாடு' என்ற திருவண்ணாமலைப்பிரதேசத்தை ஆண்டு வந்தான். ஒரு நாள் அத்தாணி மண்டபத்தில் கொலுவிருக்கும் போது மந்திரி முதலானவர்களை நோக்கி, 'ஞானமைந்தன் ஒருவனைப் பெறுவதற்கு ஏதேனும் உபாயம் உரைப்பீர்' என்று கேட்டான். அவர்கள் பெரியோரைக் கலந்து ஆலோசித்துத் தங்கள் கருத்தை வெளியிட்டார்கள்.

பிறகு வல்லாளன் 'தவசிகள் சிவனடியார்கள் முதலானவர்களுக்கு விரும்பும் பொருள்களை அள்ளிச் சொரிவோம்' என்று கொடை ஸ்தம்பம் நாட்டினான். அதிலே தன் புகழ்க் கொடியுடன் வண்மைக் கொடியும் உயர்த்திப் பறக்கவிட்டான். வள்ளுவரைக்கொண்டு நாடெங்கும் பறை அறைவித்தான். மாரிக்காலத்து மேகம்போல வண்மை பொழிந்து, பக்தர்கள் சித்தர்கள் முத்தமிழ் வித்தகர்கள் முதலானவர்களை ஆதரித்தான்.

இந்த அரசனிடம், இவரைச் சோதித்து மேலும் தூய்மை உள்ளவனாகச் செய்ய வேண்டும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அருணாசலேசுவரர் தவத்தலைவர் வேடம் பூண்டு, தமது கணங்களையும் இசைந்த வேடங்

கள் பூணச் செய்து, ஒரே கூட்டமாக வந்து சேர்ந்தார்கள். வல்லாளனை நோக்கி, தமக்குக் காம விருப்பம் இருப்பதாகவும், ஒரு விலைமாதுடன் பொழுதுபோக்க விரும்புவதாகவும் சொன்னார்கள். வேடமோ தவசியின் வேடம்; அரசனோ தவசிகளும் பக்தர்களும் சாதுக்களும் எது கேட்டாலும் கொடுப்பது என்று விரதம் பூண்டிருந்தான்! விலைமாது ஒருத்தியும் கிட்டாது ஒழியவே, அரசனது பட்டத்தரசியருள் ஒருத்தியான செல்லமா தேவியே 'துறவி வேந்தனுடன் நான் பொழுது போக்குவேன்' என்று துணிந்து முன் வந்தாளாம்.

போலித் துறவியாக வந்த சிவபெருமான் பூவணை மீது அறிதுயில் அமர்ந்த வண்ணமாய் இருக்கிறார். செல்லமா தேவி தன் தளிக்கரத்தால் இறைவன் திருமேனியைத் தீண்டியதும், பளிச்சென்று ஓர் அழகிய குழந்தையாகிவிட்டார். இளஞ்சூரியனே ஒரு குழந்தை வடிவம் கொண்டுவந்து கிடப்பது போல் தோன்றிய அந்தத் தோற்றத்தைக் கண்டு பிரமித்த பட்டத்தரசி அரசனைக் கூவி அழைத்தாள், அரசன் உடனே வந்து பார்த்தான்; பிரமித்தான்; ஆனந்தமடைந்தான், 'நாம் விரும்பிய குழந்தைக் கனியமுது, கிடைத்து விட்டது!' என்று அரசனும் பத்தினியும் பூரித்துப் போயினர்.

ஆனால் இவர்கள் குழந்தையை ஏந்தி முத்தமிட்டு அணைத்துக் கொள்ளவே, தெய்வக்குழந்தை மாயமாக மறைந்து போயிற்று. அரசனும் அரசியும் துக்கத்தி லாழ்ந்தனர். பிறவிக் குருடன் திடீரென்று கண்பெற்று இழந்ததுபோல் பரிதவித்தனர். அப்போது அருணாசலேசர் ரிஷபவாகனத்தின்மேல் தோன்றினார்

“நாமே உங்களுக்குப் புதல்வனாகவும், இருப்போம்; கவலை ஒழிக்’ என்று அருளி மறைந்து போனார்.

அரசன் மயக்கம் தெளிந்து மகிழ்ச்சியுற்றான். “புதல்வன் வேண்டும்; அவன் ஈமக் கடன்களை முடிக்காவிட்டால் “புத்” என்ற நாகம் கிடைக்கும்’ என்றெல்லாம் சாத்திரங்கள் சாதாரணமாய்ச் சொல்லுவதை முற்றும் நம்பிய நிலையில்தான் வல்லாள மன்னன் எப்படியாவது ஒரு புதல்வனை அடைய விருப்பம் கொண்டிருந்தான். பிள்ளை இல்லாதவர்களும் பக்திபண்ணிக் கொண்டே பணிகள் புரிந்து பேறு பெறலாம் என்பது இக்கதையின் படிப்பினை.

வல்லாளராஜனும் பட்டத்தரசிகளும் ஊர்ப்பிள்ளைகளைத் தங்கள் பிள்ளைகளாகக் கருதி முன்போல் பெரியோர்களுக்கு உதவி வந்ததுடன் பொது மக்களுக்கும் இயன்ற உதவிகளையெல்லாம் செய்து வந்தனர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, அரசர் அருணாசலேச்சுவரரின் திருக்கோயிலில் பல திருப்பணிகளைச் செய்தனர். அதனால் ஏராளமான மக்களை இக்கோயில் வசீகரித்து வழிபடச் செய்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது எனலாம்.

வல்லாள தேவன் சுமார் 600 ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த சரித்திர புருஷன். ஹெராய்சன வம்சத்தைச் சேர்ந்தவனாயினும் தமிழரோடு தமிழனாய் ஒட்டிக் கலந்து அரசுபுரிந்ததுடன், தெய்வத்துக்கும் மக்களுக்கும் இயன்ற பணிகளைச் செய்வதே அரசனது கடமை என்பதை நன்குணர்ந்து ஒழுகிவந்தான். இந்தச் சரித்திரக் குறிப்புக்களிலிருந்து, பொது மக்களின்

கற்பனையாக, ஒரு நாடோடிக் கதையாகப் புராண வல்லாள ராஜனின் கதை வளர்ந்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால் கதை எவ்வளவு அழகாய்ப் பொருள் புதைந்ததாய் இருக்கின்றது பாருங்கள்! புராணக்கதைகளில் சிறந்தவை ஒழுக்கத்தை வற்புறுத்துவதுடன் தத்துவ அடிப்படை உள்ளனவாகவும் இருக்கும். 'இந்த அருணாசல புராணக் கதையும் ஒழுக்கத்தை வற்புறுத்துகிறதா' என்று கேட்கத் தோன்றும். கதையை மோலோட்டமாகப் பார்த்தால் போதாது; உற்றுப் பார்க்க வேண்டும்; ஊடுருவிப் பார்க்கவும் வேண்டும். இத்தகைய கதைகளை அருணகிரிநாதர் இளமைப் பருவத்திலே கேட்டுக் கேட்டுப் பயன் பெற்றிருப்பார் என்று கருதலாம்.

வேறு சில கதைகள்

அருணாசல புராணத்தில் வேறு சில கதைகளும் உண்டு. சரித்திர அரசர்களாக இல்லாமல் புராண அரசர்களாக மட்டும் மக்கள் கற்பனையில் தோன்றிய அரசர்களின் கதைகளையும் அருணாசல புராணம் குறிப்பிடுகிறது. அசுரரும் அருணாசலத்தில் பேறு பெற்றார்கள் என்று இப்புராணம் கூறுவதையும் காண்கிறோம். வடநாடு தென்னாடு என்ற வேற்றுமையும் இன்றி, அருணாசலேசுவரரின் அருள் அனைவரையும் வாழ்விப்பதாகப் புராணம் தெரிவிக்கிறது.

வடதேசத்தைச் சேர்ந்த அரசன் ஒருவன்—பிரதத்த ராஜன் என்ற பெயரை உடையவன்—கங்கா நதித் துறையில் அறக்கொடி பிடித்து இந்திரன்போல் போகபாக்கியங்களுடன் ஆட்சி செலுத்தி வந்தான்

அறத்தில் விருப்பம் உள்ளவனாயினும், போகத்திலும் இச்சை உள்ளவனாக இருந்தான் இவன்.

பிரதத்த மகாராஜன் தலபாத்திரையால் தன் அறிவையும் அன்பு முதலான பண்புகளையும் மத பக்தியையும் விசாலப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பினான். பல நாடுகளும் சென்று பல திவ்ய ஸ்தலங்களையும் தரிசித்தான். தென்னகத்திற்கும் வந்து, தமிழகத்திலும் தலபாத்திரை செய்தான். கடைசியாக அருணாசலத்துக்கு வந்து அண்ணாமலையார் திருக்கோயிலில் ஆண்டவரைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று உள்ளே புகுந்தான்.

அப்போது கோயிலில் ஒரு தாசிப் பெண் பாடல்கள் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். சுவை நிறைந்த தமிழ்ப் பாடல்கள் அவை. அரசனுக்குப் பொருள் விளங்கவில்லை. கரும்பின் இரசம்போல் அந்தப் பண் அழகு செவியில் புகுந்து அரசன் உள்ளத்தை வசீகரித்தது. அவள் குரலின் இனிமையும் அரசன் உள்ளத்தை அவள்பால் இழுத்தது. பிரதத்த மகாராஜன் அண்ணாமலையாரை மறந்து அந்தப் பெண்ணையே உற்று நோக்கினான்.

‘இவளை என் தேசத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போவேன் ; இப்போதே எப்படியாவது இவளை அழைத்துச் செல்லவேண்டியதுதான்’ என்று எண்ண மிட்டான். குரங்கு ஒரு கிளையிலிருந்து வேறொரு கிளைக்குத் தாவுவதுபோல் அரசன் உள்ளம் அருணாசல பக்தியிலிருந்து காம இன்பத்திற்குத் தாண்டிச்

சென்றது. உடனே அரசனுக்குக் குரங்கு முகம் வந்துவிட்டதாம்.

மகாராஜாவின் முகம் திடீரென்று மாட்சி இழந்து குரங்கு முஞ்சி ஆகிவிட்டதைக் கண்டவர்களுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. அவர்களால் சிரிப்பை அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அடக்க அடக்க அவர்கள் சிரிப்பு அணைகடந்த வெள்ளமாயிற்று. இந்தப் பரிகாச நிலையையும் தன் பரிதாப நிலையையும் அரசன் புத்திமாதலால் பளிச்சென்று உணர்ந்துகொண்டான்.

உடனே தன் உடைமைகளைத் துறக்க எண்ணினான். தன்னுடைய குதிரைகளையும் யானைகளையும் தங்கப் பல்லக்குகளையும் தந்தச் சிவிகைகளையும் பொன்மணிகளால் ஆன அணிகளையும் அண்ணாமலையாருக்குக் காணிக்கையாகக் கொடுத்துவிட்டான். தியாக உணர்வு போக இச்சையைப் போக்கிவிட்டது.

உள்ளத்தின் குரங்குச் சேட்டை நீங்கவே குரங்கு முகமும் நீங்கிவிட்டது; சொந்த முகம் வந்துவிட்டது. அரசன் வடதேசத்திற்குத் திரும்பினான். ஆனால் அருணாசலம் அங்கும் அவன் உள்ளத்தில் இடம் பெற்று அவனை ஆட்கொண்டது.

இனி அரசன் ஒருவன் பேறு பெற்ற கதையைப் பார்க்கலாம். புளகன் என்று பெயர்; இவனைப் புளகாதிபன் என்று எல்லாரும் சொல்லிப் பயப்படுவார்கள். இச்சைக்கு இசைய உருவம் கொள்ளும் ஆற்றல் இவனுக்கு உண்டு.

ஒரு நாள் புனுகு பூனை வடிவம் எடுத்து அருணாசலத்தின்மேல் உலாவித் திரிந்தான். இங்கே தன்

புனுகைச் சிதரிக்கொண்டே போனான். இது இவனுக்கு ஒரு வேடிக்கையாகவும் விளையாட்டாகவும் தோன்றியது. நாளடைவில் இந்தத் துஷ்ட அரசனுக்கு இது ஒரு கடமையாகவும் தோன்றிவிட்டதாம்.

சுவாமிகள் கிருபையால் அசுரபலம் மேலும் மேலும் பெருகி வந்தது. மண்ணும் பயந்தது; விண்ணும் பயந்தது. முனிவர்கள் துன்பம் அடைந்தனர். தேவர்கள் திருக் கைலாயத்தில் குறை இரந்து முறையிட்டுக்கொண்டனர். சுவாமிக்கோ புனுகு சிந்திய புளகனைக் கொல்ல மனம் வரவில்லை. எனினும் புளகாதிபன் லோக பயங்கரன்தானே? இவனைக் கொல்லாமல் விடுவதுதான் அருளாகுமா?

புளகாதிபன் வழக்கம்போல் புனுகு சிந்தியவண்ணம் அங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். அருணாசலேசர் அவனை நோக்கி, 'புனுகு பூனையே! இங்கு வா!' என்று அழைத்தார். 'பரமசிவனே! உமக்கு என்ன வேணும்?' இந்தப் புனுகு போதாதா? இன்னும் வேண்டியதைத் தருவேன்' என்று இறுமாப்புடன் பேசினான் அசுரன்.

'புனுகு பூனையே! உன் பிராணனையும் சிந்திவிடு' என்றார் சிவபெருமான். பிராணனை விடவும் அசுரன் அஞ்சவில்லை. ஒரு நிபந்தனை என்றான். நான் எடுத்த உருவமாகிய புனுகு பூனையின் மரபில் வருகின்ற புனுகு உம்முடைய திருமேனியில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டும்' என்று வரம் கேட்டு அனுக்கிரகம் பெற்றபின், அசுரன் பிராணனை விட்டுப் பரகதி அடைந்தானாம். தேவர்களும் முனிவர்களும் பயம் தீர்ந்து சுவாமிக்குப் புனுகு சாத்திப் புளகாங்கித

ராயினர் என்று புராணம் தெரிவிக்கிறது. அது முதல் 'புனுகு அணி இறைவன்' என்ற ஒரு பெயரும் அருணாசலேசருக்குக் கிடைத்தது. தமர் உகந்த பெயர் தானே இறைவருக்கும் உகப்பாகிறது.

கதைகளும் காரணமும்

அருணாசல புராணம் பின்னாலில் இயற்றப்பட்ட தாயினும் அருணாசல மான்மியக் கதைகள் பல அருணகிரிநாதர் காலத்தில் வழங்கி வந்திருக்க வேண்டும். தேவாரப் பதிகங்களில் அண்ணாமலை யைப்பற்றி வரும் குறிப்புக்களிலிருந்தும் சில கதைகள் கற்பிக்கப் பெற்றிருந்தன என்றும் கருதலாம். உதாரணமாக,

உண்ணாமலை உமையாளோடும்

உடனாகிய ஒருவன்

என்று திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் அருணாசல பதிகம் ஒன்று தொடங்குகிறதல்லவா? இதிலிருந்து தோன்றிய அருணாசலமான்மியக் கதைதான், உமா தேவி இத்தலத்திற்கு வந்து கௌதம முனிவரால் அருணாசல மான்மியம் அறிந்து பவளக்குன்றில் பர்ணசாலை அமைத்துக்கொண்டு தவம் கிடந்து இறைவரை அர்த்தநாரசி வடிவம் ஆக்கினான் என்ற கதையாகும்.

'அண்ணாமலை தொழுவார் வினை வழுவா வண்ணம் அறுமே' என்ற சம்பந்தரின் வாக்கிற்கு அரணாக எழுந்த கதைகளே அருணாசலத்தைப்

தலபுராணக் கதைகளும் பெரியோர்களும்

பூசித்துச் சித்திபெற்றவர்களின் கதைகளாக மான்மியத்தையும் புராணத்தையும் அணி செய்கின்றன. அண்ணாமலை அண்ணலின் சேவகனை நினைவோருக்கு வினை இல்லையென்றும், காலனின் ஆதிக்கம் அவர்களிடம் செல்லாது என்றும் சம்பந்தர் கூறுகிறார். அண்ணாமலையார் கழல் பரவி உருகும் மனம் உடையவர்களுக்கு நோய்கள் இல்லையென்றும் சொல்லுகிறார். இந்தக் கொள்கைகளை அரண் செய்யும் கதைகளையும் மான்மியத்திலும் புராணத்திலும் காண்கிறோம்.

திருஞானசம்பந்தர் இயற்கையழகுகளுக்கிடையே அண்ணாமலையாரின் அருள் அழகைக் காண்கின்றார். இந்தச் சம்பந்தர் காட்சியும் கதைகளாய் வளர்ந்திருக்கிறது.

திருமால் பிரமன்
தேவர் பெருமானே !

என்று சம்பந்தர் குறிப்பிடும் கதை சம்பந்தருக்கும் முற்பட்ட காலத்திலே தோன்றி மான்மியத்திலும் புராணத்திலும் இடம் பெற்றிருக்க வேண்டும். இந்தக் கதையில் ஓர் அருமையான இயற்கைத் தத்துவம் பொதைந்து கிடப்பதையும் கண்டு கொள்ளலாம்.

அருணாசலம் என்ற அண்ணாமலைக்குரிய திருப்பெயர்களில் இந்த மலை அழல் உருவமானது என்ற கருத்தமைந்த ஜோதி கிரி, ஜோதி மலை முதலான பெயர்களையும் காணலாம். அழல் உருவே மலை உருவாயிற்று என்பது புராணசாரம். அருணாசல மான்மியத்தின் சாரமான கொள்கையும் இது. இதன்

அடிப்படையில் நிலநூலார் ஒப்புக் கொள்ளும் விஞ்ஞானக் கருத்து ஒன்றையும் காணலாம். மலைகளை நாலு வகையாகப் பிரித்துப் பேசும் 'ஜிபாலஜி' என்ற நிலநூல் இந்த மலையை 'இக்னியஸ்ராக்' (Igneous Rock)—அதாவது நெருப்பினால் வந்த குன்று—என்று குறிப்பிடக் காண்கிறோம்.

அண்ணாமலையார் ஜோதி வடிவமாகி நிற்க அடிமுடி தேடினார்கள் அரியும் அயனும் என்பதுதானே அருணாசல மான்மியக் கதைகளில் அதி முக்கியமான கதை. இந்த ஜோதி லிங்கத்தை அக்கினிஸ்தம்பமான அற்புத மூர்த்தியென்றும், இத்தம்பத்தின் சோதியால் திக்குகள் சிவந்தன என்றும் மான்மிய நூல் வருணிக்கிறது. இக்கதையைத் திருஞான சம்பந்தரைப் போல் அப்பர் சுவாமிகளும் அறிந்து குறிப்பிடுகிறார்.

'சோதி அணி அணு மலை' என்று அண்ணாமலையையும், 'ஒளி உருவம் ஆனாய்' என்று இறைவரையும் அப்பர் சுவாமிகள் குறிப்பிடக் காண்கிறோம்.

மறையி னானெடு

மா லவன் காண்கிலா

நிறையும் நீர்மையுள்

நின்றருள்

செய்தவர் அண்ணாமலையார் என்பது அப்பர் வாக்கு.

'ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அருள்பெருஞ் சோதி' என்று திருப்பாவை தொடங்குவதே அண்ணாமலையின் ஆதி நிலையையும் அண்ணாமலையாரின் ஜோதி நிலையையும் ஒருங்கே சுட்டிக் காட்டுவதுதான்.

செங்கண் நெடுமாலும்

சென்றிடந்தும் காண்பரிய

பொங்கும் மலர்ப்பாதம்

என்று தாம் திருவண்ணாமலையில் பாடிய திருவம்
மாணையை மாணிக்கவாசகர் தொடங்கியிருப்பதும்
அரியும் அயனும் அடிமுடி தேடிய கதையையும் அதன்
உட்பொருளையும் நினைவூட்டுவது தான்.

இத்தகைய அண்ணாமலைக் கதைகளை அருணாசல
மான்யத்திற்கும் புராணத்திற்கும் அடிப்படைக்
கதைகள் என்று சொல்லலாம். இக்கதைகளில்
அருணகிரிநாதரின் உள்ளம் ஊறி உரம்பெற்று வளர்ந்
திருக்கவேண்டும் என்பதற்கு இவர் பாடிய அண்ணா
மலைத் திருப்புகழிலே, சான்றுகளை மறை பொருளாகக்
காண முடியும். எனினும் அருணகிரிநாதரை
வசீகரித்தது அண்ணாமலையாரின் பக்தியைக் காட்டி
லும் அண்ணாமலையாருக்கும் குருபரன் என்று இவர்
கருதிய முருகபக்திதான்.

அண்ணாமலையும் பெரியோர்களும்

அண்ணாமலையைத் தரிசித்துப் பேறு பெற்றவர்
களில் முருகப் பெருமானையும் சேர்த்துக் குறிப்பிடுவ
துண்டு. அருணகிரியாரின் இஷ்ட தெய்வமாகிய
முருகன் தாருகனை வதஞ்செய்து தெற்கு நோக்கி வந்து
கொண்டிருந்தான் என்றும், வழியில் காசி, ஸ்ரீபருப்
பதம், திருக்காளத்தி, காஞ்சி முதலிய தலங்களைத் தரி
சித்துக்கொண்டு திருவண்ணாமலைக்கும் வந்து தரி

சனம் செய்தான் என்றும் கந்தபுராணம் தெரிவிக்
கிறது.

இத்தலத்தைக் கந்தபுராண ஆசிரியரான கச்சி
யப்ப சிவாசாரியர் குறிப்பிடும் போது திருமாலும்
பிரமனும் அடிமுடி தேடிய கதையைக் குறிப்பிடுகிறார்.
இந்த மலை அக்கினி உருவமான மலை என்பதையும்
'தழற்பெருஞ் சைலம்' என்ற பெயரால் குறிப்பிடு
கிறார்:

என்னிகர் எவரும் இல்என்(று)
இருவரும் இகலும் எல்லை,
அன்னவர் நடுவு தோன்றி
அடிமுடி தெரியா தாகி
உன்னினர் தங்கட்(கு) எல்லாம்
ஒல்லையில் முத்தி நல்கி
தன்னிகர் இன்றி நின்ற
தழற்பெருஞ் சைலம் கண்டான்

[என்னிகர் - எனக்கு நிகரான. இல் என்று - இல்லை
யென்று. இகலும் எல்லை - பூசலிடும் போது. உன்னினர்
தங்கட்டு - நினைத்தவர்களுக்கு. ஒல்லையில் - வி ர வி ல்.
தன்னிகர் இன்றி - தனக்கு ஒப்பு இல்லாமல்.]

என்பது கந்த புராண வாக்கு.

கந்த புராணம் அருணகிரியார் காலத்துக்கும்
பிற்பட்ட நூல் என்பது இன்றைய ஆராய்ச்சியாளர்
கருத்து. எனினும் கந்தபுராண ஆசிரியர் குறிப்பிடும்
முருகன் கதை அருணகிரியாரும் அறிந்ததே என்று
கருதலாம்.

தேவாரம் பாடிய மூவருள் இருவர் பாடிய அண்ணாமலைப் பதிகங்களே நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் திருவண்ணாமலையைத் தரிசித்திருக்கக் கூடும்.

ஆனைக்காவில் அரணே ! பரணே !

அண்ணா மலையானே !

என்று சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் திருப்பதிகம் ஒன்றில் ஒரு குறிப்பு இருக்கிறது. இக் குறிப்புக்களையும் மணிவாசகரின் திருவண்ணாமலைக் குறிப்புக்களையும், பதினொராம் திருமுறையில் நக்கீரதேவர் கபிலதேவர் பரணர் பட்டினத்தார் ஆகியவர்களின் அண்ணாமலைக் குறிப்புக்களையும் அறிந்து கொண்டிருந்தார் என்பதில் ஐயமில்லை.

அருணகிரிநாதருக்குப் பின்னும் குகை நமச்சிவாயர் குருநமச்சிவாயர் ஆகிய சைவப் பெரியார்கள் அண்ணாமலை வாசிகளாக இருந்தார்கள். பிறகு சேஷாத்திரி சுவாமிகள் என்ற ஒரு பெரியார் காஞ்சியிலிருந்து திருவண்ணாமலைக்குக் கால் நடையாக வந்து சேர்ந்தார். இவர் வடமொழிக் காவியம் நாடகம் தர்க்கம் வேதாந்தம் முதலிய சாஸ்திரங்களில் இளமையிலேயே வல்லவராகிவிட்டார். இப்பெரியார் பரமயோகியாய் வைதவர்களையும் வாழ்த்தியவர்களையும் ஒன்றாகக் கண்டு வாழ்ந்தவர்.

ரமணரிஷியும் அண்மையில் திருவண்ணாமலையில் வாழ்ந்து முக்தி அடைந்தார் என்பதைப் பலரும் அறிவர். இவர் பாண்டிய நாட்டிலிருந்து திருவண்ணா

மலைக்கு வந்து சேர்ந்தவர். 17-வது வயதில் ஆங்கிலக் கல்விச் சாலையில் ஆரவது வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அருணாசல நினைவுடன் இருந்தார். 'தந்தையின் தானை நாடிச் செல்லுகிறேன்!' என்று ஒரு சீட்டை எழுதி வைத்து விட்டு, வீட்டில் ஒருவருக்கும் சொல்லாமலே ரெயில் ஏறித் திருவண்ணாமலைக்கு வந்து விட்டார்.

திருவண்ணாமலையில் ஈசானிய ஞானதேசிகர் என்ற ஒரு மகானும் வாழ்ந்தார். சேஷாத்திரி சுவாமிகளும் ரமண மகரிஷியும் வேதிய மரபினர். ஈசானிய ஞான தேசிகரோ வேளாள மரபினர். இருவரும் இளமையில் துறவி. புலி காவல் செய்ய ஆன்ம நிஷ்டராக வாழ்ந்தாராம். இவரது சமாதிக் கோயிலுக் கருகில் மடாலயம் ஒன்று அமைக்கப் பெற்றிருக்கிறது.

இப்படிப் பல வகுப்புகளிலிருந்து வந்த பெரியோர்கள் திருவண்ணாமலையின் புனிதத் தன்மைக்கும் மான்மியத்திற்கும் சான்றாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். ஜடநி சண்முக யோகினி என்ற ஒரு பெண் துறவி பாண்டிய நாட்டிலிருந்து திருவண்ணாமலைக்கு வந்து சேர்ந்தாள். இந்த அம்மாள் சைவ வேளாளர் மரபில் வந்தவள். இப்படி ஆண்களோடு பெண்களும் 'சரி நிகர் சமானராக'த் திருவண்ணாமலையின் புகழை வளர்த்திருக்கிறார்கள்.

இத்தகைய பெரியோர்களின் திருக் கூட்டத்தில் அண்ணாமலைக் கார்த்திகைத் தீபம்போல் ஒளிவிசு கின்றார் திருப்புகழாசிரியரான அருணகிரிநாதர்.

4. அருணகிரிநாதர் கால நிலை

திருவண்ணாமலைப் பிரதேசம் காடு அடர்ந்த பிரதேசமாக இருந்த பழைய காலத்தில், இவ்வூர் ஓர் அழகான குறிஞ்சி நிலப் பேரூராக வளர்ந்திருந்தது என்பது நிச்சயம்.

மண் ஆர்ந்தன அருவித்திரள்
மழலைம் முழ(வு) அதிரும்
அண்ணாமலை

என்று திருஞான சம்பந்தர் தாம் கண்ட காட்சியையே வருணிக்கிறார் எனலாம்.

இந்தப் பதிகம் பாடி அடியார் குழுவுடன் அண்ணாமலையை அடைந்த திருஞான சம்பந்தர், 'மலைமீது தங்கு விருப்பில் வீற்றிருந்தார்.' திருவடிகளை (மலைமேலிருந்த அண்ணாமலையார் திருவடிகளை) வணங்கினார் என்று பெரிய புராணத்தில் சேக்கிழார் பெருமான் தெரிவிக்கிறார். இந்த மலையின் வளத்தையும் இயற்கையழகுகளையும் திருஞானசம்பந்தர் வருணிப்பதிலிருந்து, சம்பந்தர்—அப்பர், காலமாகிய ஏழாம் நூற்றாண்டில் மலையுச்சிக் கோயிலுடன் திருவண்ணாமலை வளமார்ந்த ஒரு பேரூராகத் திகழ்ந்தது என்று கருதவேண்டும்.

பிறகு சோழர் காலத்தில், மலையுச்சியிலிருந்த இலிங்கமூர்த்தி அடிவாரத்திலுள்ள கற்கோயிலில்

பிரதிஷ்டை செய்யப்பெற்றதாகத் தெரியவருகிறது. அந்தக் காலத்திலும் திருவண்ணாமலை காட்டு வளமும் மலைவளமும் நிறைந்ததோர் அழகிய ஊராகவே இருந்திருக்க வேண்டும். கி. பி. ஒன்பதாவது நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியிலிருந்து பதின்மூன்றாவது நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி வரையிலுள்ள 400 வருஷ காலத்திலும் பல வகுப்பினர்கள் போட்டி போட்டு இத்தலத்தில் இறைவர் பணியும் அடியவர் பணியும் செய்துகொண்டிருந்தனர் என்பதற்குக் கல்வெட்டுகள் சான்று தருகின்றன.

பல்லவர் காலத்தில் இவ்வூரின் நிலையை அறிந்து கொள்வதற்குரிய சாசனங்கள் கிடைக்கவில்லையென்றாலும் சோழர் ஆதிக்கத்தில் முதல் முதல் ஒரு குறுநில மன்னனாக இருந்து பிறகு சோழ நாட்டின் பெரும் பகுதியையும் கைப்பற்றிக்கொண்ட கோப்பெருஞ்சிங்கன் என்ற பல்லவனுடைய காலத்துச் சாசனங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. ஹொய்சள வீர வல்லாள மன்னனின் சாசனங்களும் கிடைக்கின்றன. வீர வல்லாள தேவன் காலமாகிய பதினாலாம் நூற்றாண்டிலும் திருவண்ணாமலை இயற்கை வளமும் செயற்கை வளமும் வாய்ந்த வனப்புள்ள ஒரு பேரூராகவே இருந்ததென்று கருதலாம்.

ஓர் இலக்கிய அற்புத தீபம்

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் இடையே வாழ்ந்த மன்னன் பிரபுட தேவராயன்; இவன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர் அருணகிரிநாதர். 'தமிழ்நாடு முழுவதும் வேறு மொழி பேசும் அன்னியர்களால் ஆளப்பட்டு

வந்த ஒரு காலப் பகுதியே இப்பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு ஆகும்' என்று சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர் சதாசிவ பண்டாரத்தார் கூறியுள்ளார்.

ஆம்; விஜயநகர மகாராஜ்யத்திற்கு உட்பட்டுத் தமிழகம் சில மாகாணங்களாய்ப் பிரிக்கப்பட்டு, கன்னட மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களால் ஆளப்பட்டு வந்தது. இந்தக் காலப் பகுதியில் தோன்றிய அருணகிரியார் பிற்காலத் தமிழ் இலக்கியத்தில் அண்ணாமலைத் தீபம்போல் விளங்குகிறார் என்பது ஓர் இலக்கிய அற்புதம்தான்.

' உயர்ந்த பீடபூமியில் விண்ணளவு குடுமிக்குன்றமும், அதனை அடுத்துக் கிழக்கில் குழவிக் குன்றுகளென வான் வைத்த மேனிலைக் கோபுரங்களையும் புறமதில்களையும் உடைய சிவாலயமும், மாளிகை வீதிகளும் ஒன்றினுக்கு ஒன்று அணியென அமைந்து இந்நகரை அலங்கரிக்கின்றன ' என்று அருணாசல மகாத்மிய வசன நூலாசிரியர் ஒரு சொற் சித்திரம் வரைந்து காட்டுகிறார். இந்த ஊரின் அழகும் தீபதரிசன அழகும் ஒருங்கே அருணகிரியாரின் உள்ளத்திலும் பதிந்து இவர் வாக்கிற்கு அழகு தந்திருக்கின்றன எனலாம்.

தீபதரிசன தத்துவம் குறித்துப் பேசும்போது அருணாசல மகாத்மிய வசன நூல் பின்வருமாறு கூறுகிறது: ' உடலே குன்று, உள்ளமே கொப்பரை, நேயமே வர்த்தி, இடையறு தியானமே நெய், பிராணனே கற்பூரம், ஞானமே அக்கினி, அஞ்ஞான இருள்கெட இவைகளைப் பொருத்திக் காண்பதே தீப

தரிசனம் செய்தவன் திரண்ட பயனாகும்.' இப்படி அருணகிரிநாதர் தீப தரிசனத்தைத் தம் அகத்திலும் கண்டிருக்க வேண்டும் என்பதற்குத் திருப்புகழ் முதலிய நூல்களே தக்க சான்றாகும்.

அருணகிரி சந்நிதி

கார்த்திகைத் தீப விழா அன்று மாலைபில் அண்ணா மலைபார் முதலிய ஐந்து மூர்த்திகள் கிளிக் கோபுரத் துக்கு எதிரேயுள்ள மண்டபத்தில் எழுந்தருளியிருந்து தீப தரிசனக் காட்சி அளிக்கிறார்களல்லவா? இம் மண்டபத்திற்கு வடக்கே சில சந்நிதிகள் குட்டி ஆலயங்களாக அமைந்திருக்கின்றன. இச் சந்நிதிகளில் காளத்தீசர் சந்நிதியும் ஒன்றாகும். இதே பிராகாரத்தில் கொடிமரத்திற்குத் தெற்கே முக்குறுணி விநாயகர் என்று சாதாரண மக்கள் கூறும் விநாயக மூர்த்தியின் சந்நிதி இருக்கிறது. இந்தச் சந்நிதிக்குத் தெற்கே காணப்படுகிறது தல விருட்சமாகிய மகிழ் மரம். இந்தத் தல விருட்சத்திற்கு மேற்கே இருக்கிறது கலியாண மண்டபம். கலியாண மண்டபத்திலிருந்து வலமாக வரும்போது மேற்கே காணப்படுவதுதான் அருணகிரிநாதர் சந்நிதி.

ஆனால் அருணகிரிநாதரின் தனிப் பெருங்கோயில் இலக்கியக் கோவில்தான். திருப்புகழிலும், கந்தரனுபூதி, கந்தரலங்காரம், திருவகுப்பு முதலிய முருகன் புகழ் நூல்களிலும் முருகவேளின் அழியாத கோயிலைக் காண்பதுபோல் அருணகிரியாரின் தனிப் பெருங்கோயிலையும் காண்கிறோம்.

அருணகிரியாரின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்துக் கருத்து வேறுபாடுகள் பல உண்டு. திருப்புகழ்ப் பதிப்புக்களின் முகவுரைகளில் அருணகிரிநாதரின் சரித்திரம் பலவாறு கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்தச் சரித்திரங்களைக் காட்டிலும் உண்மையான அருணகிரிநாதரை அரிமுகப்படுத்துவது இவருடைய அருமைத் தமிழ் நூல்களேயாகும்.

திருமுருகாற்றுப் படையில் கூறப்படும் முருகன் திருப்பதிகள் ஆறு; அருணகிரியாரின் திருப்புகழோ பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் பிரசித்தமாக இருந்த முருகக் கடவுளின் தமிழகத் தலங்களைப் பெரும்பாலும் குறிப்பிட்டுச் சந்தப்பாக்களால் போற்றியிருக்கிறது. சிவபெருமானுடைய புகழ்ப் பாடல்களையோ, திருமாலின் புகழ்ப் பாடல்களையோ, வேறு தெய்வங்களின் புகழ்ப் பாடல்களையோ 'திருப்புகழ்' என்று சிறப்பித்துப் பேசுவதில்லை. முருகன்மீது வேறு புலவர்கள் பாடிய பாக்களையும் 'திருப்புகழ்' என்று சிறப்பித்துக் குறிப்பிடுவதில்லை. முருகன்மீது அருணகிரியார் பாடிய சந்தப்பாக்களைத்தான் 'திருப்புகழ்' என்று குறிப்பிடுகிறோம்; பாராட்டுகிறோம். திருப்புகழிலுள்ள ஒவ்வொரு பாட்டும் 'திருப்புகழ்' என்ற பெயருக்கு உரியதாக இருப்பதும் கவனிக்கத் தக்கது. இத்தகைய திருப்புகழ் நூல் முருகக் கடவுளில் தனிப் பெருஞ் சந்நிதியாக இருப்பதுடன் அருணகிரியார் சந்நிதியாகவும் மதிக்கத்தக்கதே.

காலத்தின் கோலம்

திருப்புகழைக் கற்பவர்கள் அல்லது கேட்பவர்கள் அருணகிரியாரின் வாக்குப் பிரவாகத்தைக் கண்டு ஆச்சரியமடைவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இத் திருப்புகழிலேதான் இவர் பிரபுட தேவராயனைக் குறிப்பிடுகிறார். யார் இந்தப் பிரபுட தேவராயன்? பண்டைத் தமிழரசர்களின் ஆட்சி வீழ்ச்சி நிலையற்ற பின் முஸ்லிம் படையெடுப்பு நம் தென்னகத்தில் நிகழ்ந்தது. முஸ்லிம் ஆதிக்கத்திலிருந்தும் கொடுமையிலிருந்தும் தென்னகத்தையும் காப்பாற்றியது விஜயநகரப் பேரரசு. விஜயநகர அரசர்களில் மூன்று பேர் பிரபுடதேவராயர் என்ற பெயருடன் காணப்படுகிறார்கள். இவர்கள் எவர் காலத்தில் அருணகிரிநாதர் வாழ்ந்திருக்கக்கூடும்?

ஒரு பிரபுட தேவராயன் கி.பி. 1406 முதல் கி.பி. 1423 வரை—அதாவது 16 ஆண்டுகளாக—ஆட்சி செலுத்தினான். இவனை முதல் பிரபுட தேவராயன் என்று சொல்லலாம். இவனுடைய பேரன் இரண்டாம் பிரபுட தேவன். இவன் 1422 முதல் 1447 வரை—அதாவது 25 ஆண்டுகளாக—ஆட்சி செலுத்தினான். 1447 முதல் 1465 வரை—அதாவது 18 ஆண்டுகளாக—ஆட்சி செலுத்திய மல்லிகார்ச்சுனராயனையும் பிரபுடதேவ மகாராயன் என்று கூறுவதுண்டு. இந்த விஜயநகர வேந்தர் மூவரும் 1406 முதல் 1465 வரை—அதாவது 59 ஆண்டுகளாக ஆட்சி செலுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில்

எந்தப் பிரபுடதேவராயன் காலத்தில் அருணகிரிநாதர் வாழ்ந்தார்?

‘இரண்டாம் தேவராயன் வடமொழியில் சிறந்த புலமையுடையவன் என்றும், அம்மொழியில் இரண்டு நூல்கள் இயற்றியுள்ளான் என்றும் தன் காலத்திலிருந்த புலவர் பெருமக்களை ஆதரித்த பெருங்கொடை வள்ளல் என்றும் வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். ஆகவே அருணகிரியாரை இவ்வேந்தன் காலத்தவராகக் கொள்ளினும் கொள்ளலாம்’ என்பது திரு. சதாசிவ பண்டாரத்தாரின் அபிப்பிராயம். ‘இக்கொள்கையை இறுதிப் படுத்தற்குரிய தக்க சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை’ என்று இந்த ஆராய்ச்சியாளர் வெகு ஜாக்கிரதையாகக் கூறியிருந்த போதிலும், இந்த இரண்டாம் பிரபுடதேவராயன் காலமாகிய கி. பி. 1422 முதல் 1447 வரையுள்ள காலப் பகுதியில் அருணகிரியார் பிரசித்தி பெற்றிருந்தார் என்று துணியலாம்.

அருணகிரியாரின் காலத்தை ஊகிப்பதற்கு ஆதாரம் தருவதுபோல், திருப்புகழ் அருணகிரியாரின் புலமைத் திறனையும் பக்திப் பெருக்கையும் ஞான சொரூபத்தையும் நாம் கண்டு மகிழ்வதற்கும் தக்க ஆதாரங்கள் தருகிறது. விருத்தப்பாக்களை முதல் முதல் ஒரு புதிய முறையில் அபாரசக்தியுடன் கையாண்டு தமிழ்ப் பெருமக்களின் பேரிதிகாசத்தைப் படைத்துக் கொடுத்தவன் கம்பன் என்றால், ‘சந்தப் பாக்களால் ஆகிய திருப்புகழ்ப் பாவகையை முதலில் புதிய முறையில்’ அபார ஆற்றலுடன் கையாண்டவர் அருணகிரிநாதரே என்று பலரும் கருதுவது தவறு.

காது. நம் இலக்கிய வரலாற்றில் காலத்தின் கோலமாக—பெருங்கோலமாக உருவாகியுள்ள இலக்கியங்களில் திருப்புகழையும் கம்பராமாயணத்தையும் சிறப்பாகச் சுட்டிக் காட்டலாம்.

‘பட்டினத்துப் பிள்ளையார் இயற்றியதாகப் பதினொராம் திருமுறையில் காணப்படும் கோயில் நாண்மணிமாலையில் வருகின்ற சந்தச் செய்யுட்கள் திருப்புகழ் ஆசிரியருக்கு வழி காட்டியாயிருந்தன என்று எண்ண இடமுண்டு என உயர்திரு விபுலானந்த அடிகள் தம் யாழ்நூலில் கூறியிருப்பது அறியத்தக்கதாகும்’ என்கிறார் பண்டாரத்தார். ஆனால் சிந்தாமணி ஆசிரியரான திருத்தக்கதேவர் கம்பனுக்கு ஒரு வழி காட்டியாக உதவியது போலத்தான் பட்டினத்தாரும் திருப்புகழாசிரியருக்கு வழி காட்டினார். திருப்புகழின் சந்தப்பாக்கள் அருணகிரியாருக்கே உரிய ஒரு சிறப்பான முறையில் அமைந்திருக்கின்றன என்பது வெளிப்படை.

‘திருப்புகழ்ப் பாக்களில் வடசொற்களும் சொற்றொடர்களும் மிகுதியாகப் பயின்று வருதலைக் காலம். அதற்குக் காரணம் அருணகிரியாரின் சிறந்த வட மொழிப் பயிற்சியே எனலாம்’ என்றும் திரு. பண்டாரத்தார் கூறியுள்ளார். இரண்டாம் பிரபுடதேவராயனும் சிறந்த வடமொழிப் பயிற்சி உடையவன் என்பதை நிகைவில் வைத்துக்கொண்டு பார்க்கும்போது, அந்த அரசன் காலத்தவராகத்தான் அருணகிரிநாதர் இருந்திருக்க வேண்டும் என்ற கொள்கை உறுதிப்படுகிறதல்லவா? எல்லாவற்றுக்கும்

மேலாக, அருணகிரியாரின் வடமொழி பெரிதும் விரவிய தமிழ் நடைக்குச் சான்றாகக் காலத்தின் கோலத்தைச் சுட்டிக் காட்டலாம். அரசாங்கத்தின் விசேஷ ஆதரவு இல்லாமல் பக்தி வளர்த்த பைந்தமிழாகவே நம் தாய்மொழி வளர்ந்து வந்த அந்தக் காலத்திலே, வடமொழியின் கூட்டுறவு தமிழ் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத அரும்பெரும் துணையாக அமைந்திருந்தது.

அக்காலத்திலே தமிழ்க் கல்விப் பயிற்சி வடமொழிப் பயிற்சியுடன் தோழமை பூண்டு வளர்ந்து வந்தது என்பது திண்ணம். அருணகிரிநாதர் இளமையிலேயே தமிழையும் வடமொழியையும் இருகண்களாகப் போற்றிப் பயின்று இருமொழிகளிலும் ஒருங்கே தக்க புலமை எய்தித் திகழ்ந்தார் என்பதற்குரிய அகச்சான்றுகளை இவரது நூல்களில் கண்டு கொள்ளலாம்.

பூர்வ பச்சிம
தட்சிண உத்தர
திக்குள
பக்தர்கள் அற்புதம்
எனவோதும்
சித்ரா கவித்தவ
சத்தம் மிகுத்த
திருப்புசுழ்

என்பது போன்ற வாக்கைப் பார்க்கும்போது, இவர்தமிழில் பாடுகிறாரா என்ற ஐயப்பாடும் தோன்றக்கூடும்.

அருணகிரிநாதர் காலத்துக்குச் சுமார் அரை நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட காலத்தவர் வில்லிபுத்தூரார் என்ற ஆராய்ச்சி அறிஞர் திரு. சதாசிவப் பண்டாரத் தாரின் அபிப்பிராயம் சரியானதுதான். இருவரையும் சம காலத்தவராகக் கருதுவது பொருத்தமில்லை எனினும், ஏறக்குறைய ஒரே காலப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள் இவர்கள் இலக்கிய வரலாற்றிலே என்று கருதுவது பொருந்துவதே. பாரதம் பாடிய இந்த வில்லிபுத்தூரரும்,

புராதன் ஆகம வேதகீத
புராணரூபம் ஒழித்துவெங்
கிராதனாகிய வடிவுகொண்ட
கிரீசனோடு.....

என்றெல்லாம் வடசொற்களை நிறையக் கலந்து பாடுவதைக் காண்கிறோம்.

இவர் நூல்களில் சரித்திரக் குறிப்பு

அருணகிரியார் காலத்திலே பழைய சோழ வேந்தர்களின்கீழ் அமைச்சர்களாகவும் படைத் தலைவர்களாகவும் வாழ்ந்தனர் பல்லவ குலத்தினரான சம்புவராயர். இவர்கள் எஜமானத் துரோகிகளாய், சோழர் ஆட்சிக்கு எதிரிகளாய்க் கிளம்பினார்கள். இவர்கள் சோழநாடு தொண்டைநாடு முதலான நிலப் பகுதிகளுக்குத் தாமே தலைவராகி ஆட்சி செலுத்தத் தொடங்கினார்கள். இந்த நிலையில் விஜயநகரப் பேரரசு தோன்றியது. இந்த மகா ராஜ்ஜியத்திலே மேலே குறித்த பல்லவ குலத்தினர் தங்கள் தலைமைப்

அருணகிரிநாதர் கால நிலை

பதவிகளை இழந்து சிற்றரசர்களாக ஒடுங்கிப் போயினர். எனினும் இவர்களுடைய படாடோபங்களுக்குக் குறைவில்லை. இது சரித்திரம் காட்டும் காலநிலை.

இந்தக் காலநிலையை வியாக்கியான சக்கரவர்த்தி என்று மதிக்கப் பெறும் வைணவப் பேராசிரியரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்: 'அராஜகமான தேசத்திலே வன்னியர் அடையத் தங்கனிலே கை செய்து கீழோலையிட்டு நாலு வர்சலையும் பற்று மாபோலே....' பெரிய திருமொழி வியாக்கியானத்தில் வரும் இந்தக் கால நிகழ்ச்சிக் குறிப்பைச் சுட்டிக் காட்டும் ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர் திரு. மு. இராகவையங்கார், அருணகிரிநாதர் தம் கருவூர் திருப்புகழ் ஒன்றிலும் இதே காலப் பகுதியின் நிலையைக் காணலாம் என்று கூறியுள்ளார்.

பெரிய வாச்சான் பிள்ளை சுருங்கக் கூறியிருப்பதைத் தம் கலையழகுத் திறம் தோன்றக் கூறியுள்ளார் அருணகிரிநாதர்:

சஞ்சல சரித பரநாட்டியர்

மந்திரி குமார் படையாட்சிகள்

சங்கட மகிபர் தொழஆக்கினை

முடிசூடி,

தண்டுகை களிறு பரிமேல்தனி

வெண்குடை நிழலில் உலவாக்கன

சம்ப்ரம விபவ சவுபாக்கியம்

உடையோராய்,

குஞ்சமும் விசிற இறுமாப்பொடு
 பஞ்சணை மிசையில் இசையாத்திரன்
 கொம்புகள் குழல்கள் வெகு வாத்தியம்
 இயல்கீதம்
 கொங்கணி மகளிர் பெருநாட்டியம்
 நன்றென மனது மகிழ் பார்த்திபர்
 கொண்டயன் எழுதும் யமகோட்டியை
 உணராரே

அருணகிரிநாதர் தாம் பிறந்த திருவண்ணாமலைப் பிரதேசத்திலேயே தமது திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் பலவற்றையும் அருளிச் செய்தார் என்பதற்கு இவர் இயற்றிய திருவகுப்பில் சான்றுகள் உண்டு. இப்பிரதேசத்தில் அந்த நாளிலே சோமநாத ஐயர் என்ற சிவாச்சாரியார் ஒருவர் பிரசித்தி பெற்றிருந்தார் என்றும், இவர் சமணர்களை வாதத்தில் வென்றெழுதித் தார் என்றும் அருணகிரியார் கூறியுள்ளார். 'அமணர்குல காலனாகும் அரியதவ ராஜ ராஜன்' என்றும்,

அருணகிரி நாதர்பூசை
 அடைவுதவி ராதுபேணும்
 அறிவாளன்

என்றும் சோமநாதஐயர் அருணகிரியாரால் குறிக்கப் பெறுகின்றார்.

இந்தச் சிவாச்சாரியரைக் குறிக்கும் சாசனம் ஒன்று வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தின் ஆரணித் தாலுக்காவைச் சேர்ந்த புத்தூரிலுள்ள சிவன் கோயில் மதிலில் காணப்படுகிறது. சக வருஷம் 1292ல்—அதாவது

கி.பி. 1370ல்—வீரபொக்கண உடையார் என்ற அரசன் ஒருவன் சோமநாத ஜீயருக்கு மேலே சொன்ன கோயிலையும் மடத்தையும் உரிமையாய்க் கொடுத்ததாக மேற்படி சாசனம் தெரிவிக்கிறது. வீரபொக்கணன் விஜயநகர மகாராஜ்யத்தைச் சார்ந்தவன். இதனால் அருணகிரியார் பதினாலாம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தவர் என்றும் கருதலாம்.

திருப்புகழாசிரியர் தம்மை 'வெண்குடை விருது கொடி தாளம் மேளம் தண்டிகை' முதலான வரிசைகளோடு உலாவிய ஒரு பெருங்கவியாகக் குறிப்பிடுகிறார். கவிஞர் கூட்டத்திலே 'பிரபுத்துவ'த்தையும் 'குருத்துவ'த்தையும்—அதாவது குருவாகவும் பிரபுவாகவும் இருக்கும் தன்மையை—முருகன் அருளியதாகவும் கூறியுள்ளார். பலகலைகளிலும் சித்திரகவியிலும் தாம் வல்லவர் என்பதையும் குறிப்பிடுகிறார். 'அபரிமித வித்தைகள்' முருகனால் விரைவில் அருளப் பெற்றதாகவும் தெரிவிக்கிறார். தமிழகமெங்கும் தம் காலத்திலே முதன்மை வாய்ந்த கவியாக மதிக்கப் பெற்றதாகவும் கூறியுள்ளார். இந்த அருணகிரிநாதரை ஒரு வடமொழிக்காவிய ஆசிரியரும் குறிப்பிடுவதாக ஆராய்ச்சி அறிஞர் திரு. மு. இராகவையங்கார் ஆதாரம் காட்டுகிறார்.

இந்த வடமொழிக் காவியம் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் தோன்றியது. இதன் பெயர் சாளுவாம்புதயம். இதை இயற்றிய கவிஞனின் பெயர் ராஜநாதன். இவன் தந்தையும் அருணகிரிநாதர் என்றே

அழைக்கப் பெற்றாராம். இந்தத் தந்தையை மைந்தன் சித்திரகவிகள் இயற்றுவதில் சிறந்தவன் என்கிறான்; தமிழகத்தின் மூவேந்தர்களாலும் முதன்மையாகப் பட்டப் பெற்றவர் என்கிறான். இந்த அருணகிரி நாதரை எட்டுப் பாஷைகளிலும் வல்லவர் என்கிறான்; 'சார்வ பெளம டிண்டிமகவி' என்றும் குறிப்பிடுகிறான். இந்த அருணகிரிநாதரே திருப்புகழ் ஆசிரியர் என்று ஊகிப்போருண்டு என்கிறார் திரு. மு. இராகவையங்கார்.

அருணகிரிநாதருக்கு முன் இக்காலப் பகுதியை ஒட்டி வாழ்ந்த வில்லிபுத்தூரையும் சார்வ பெளம கவி என்று குறிப்பிடுவதுண்டு. இக்குறிப்பை வில்லி பாரதத்தின் பாயிரச் செய்புள் ஒன்றில் காணலாம். திண்டிமம் என்ற ஒருவகை வாத்தியத்தை முழக்கிக் கொண்டு ஆசுகவி பாடுகிற ஆற்றல் உள்ளவர்களை வடநூலார் டிண்டிமகவி என்று கூறுவார்கள். டிண்டிம கவிகள் அத்தகைய பறைக் கொட்டை முழக்கிக் கொண்டு வாதம் செய்வதும் உண்டு. தமிழில் திண்டிமம் என்றும் திண்டிம கவி என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அருணகிரிநாதர் திண்டிமம் முழங்கத் திருப்புகழ் பாடினாரா? இவர் புதல்வன் தானா ராஜநாதன் என்ற வடமொழிக் கவிஞன்? இவை ஆராய்ச்சிக்குரியன.

திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத் தமிழின் ஆசிரியரான பகழிக் கூத்தர் தம் பிள்ளைத் தமிழ் நூலில் திண்டிமத்தை முழக்கிக்கொண்டு 'பண்தருபெருங்கவி' பாடிக் கொண்டு வந்த புலவரைக் குறிப்பிடுகிறார். பண்தரு

பெருங்கவி என்பது திருப்புகழைக் குறிக்கும் என்று திரு மு. இராகவையங்கார் ஊகம் செய்கிறார். பகழிக் கூத்தர் காலத்திலே திருச்செந்தூர் முருகன் திருமுன்பு தமிழ்க்கவிஞர் சிலர் திண்டிமம் முழக்கிக் கொண்டு பாடியதுண்டு என்பது நிச்சயம். ஆனால் அருணகிரி நாதரைப் பகழிக்கூத்தர் குறிப்பிடுகிறாரா என்பது ஆராய்ச்சிக்குரியது.

முல்லண்டிரம் என்ற ஊர் ஒன்று சிவாசாரியர் களான கௌடப் பிராமணர்களுக்கு முதல் பிரபுட தேவராயனால் தானம் செய்யப்பட்டது. இது பிரபுட தேவராயபுரம் என்றும் பெயர் பெற்றது. சோமநாத ஜீயருடன் தொடர்புள்ள புத்தூருக்கு மிகவும் ஆருகி லுள்ளது முல்லண்டிரம். இவ்வூர்ச் சிவன்கோயிலில் தெற்கு மதிலில் ஒரு சாசனம் காணப்படுகிறது. இது 1550ல் (சக ஆண்டு 1472) பார்ப்பனப் பெண் ஒருத்தி அண்ணாமலை நாதர் என்பவருக்கு இக்கோயிலில் சந்நிதி ஒன்று கட்டி அதற்குப் பூமிதானம் செய்த செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறது. திண்டிம கவிஞர் அண்ணாமலை நாதர் என்றும், இப்பெண் அவர் மரபினள் என்றும் தெரிய வருகிறது. இந்த அண்ணாமலை நாதரே அருணகிரிநாதர் என்று ஊகித்தார் திரு. சி. வி. நாராயண ஐயர் என்ற ஆராய்ச்சியாளர்.

இது உண்மையானால் அருணகிரி நாதருக்கு அண்ணாமலை நாதர் என்ற பெயரும் வழங்கி வந்தது என்றும், இவர் பிறந்த ஊர் திருவண்ணாமலைப் பிரதேசத்தைச் சார்ந்த முல்லண்டிரம் என்றும், திருப்புகழ் ஆசிரியர் பார்ப்பன வகுப்பினர் என்றும்

கருதவேண்டி வரும். 'இவற்றின் உண்மையும் அறிஞர் ஆராய்ச்சிக்குரியது' என்று கூறி, திரு. மு. இராகவையங்கார் 'அருணகிரிநாதர்' என்ற தலைப்பில் தாம் எழுதியிருக்கும் இலக்கியக் கட்டுரையை முடிக்கிறார்.

காலம் வளர்த்த தமிழ்

இவர் வாக்கிலே வடசொற்களும் சொற்றொடர்களும் வரையறை கடந்து வழங்குவதுபோல், 'சலாம்' 'சபாஷ்' 'ராவுத்தன்' ஆகிய இந்துஸ்தானிச் சொற்களும் வழங்குவதைக் காண்கிறோம். இவர் காலத்துக்கு முன்பே தமிழ்நாட்டில் முகம்மதியர்கள் காணப்பட்டனர். அவர்கள் பேசிய இந்துஸ்தானி சொற்கள் சில தமிழிலும் பேச்சு வழக்கில் இடம் பெற்றுவிட்டன. அந்தச் சொற்களில் சிலவற்றை அருணகிரியார் தம் நூல்களிலும் எடுத்து ஆண்டிருக்கிறார் என்றால், தமிழ் வளரும் தமிழ் என்பதை இவர் எவ்வளவு தெளிவாக உணர்ந்திருக்க வேண்டும்!

விண்ணகம் வாழ்வு பெறவேண்டுமென்று சூரனின் அசுரகுலம் கிளைகளுடனும் வேர்களுடனும் அற்றுப்போக வேலாயுதத்தைப் பிரயோகித்தாரல்லவா முருகக் கடவுள்? அப்போது சபாஷ் போட்டார்கள்ாம் சித்தர் வித்தியாதரர் முதலான விண்ணவர்கள்.

கற்பகம்திரு நாயேர்வாழ்வுற,

சித்தர்விஞ்சையர் மாகர்சபாசென,

கட்டவெங்கொடு சூர்கிளை வேரற

விடும் வேலா !

என்ற திருப்புகழ்ச் செய்யுட் பகுதியில் 'சபாஷ்' : உண்மையாகவே சபாஷ் பெறுகிறது.

சுவாமி மலையில் 'தகப்பன் சுவாமி'யாகிய முருகவேளை தரிசிக்கிறார் அருணகிரியார். ஒரே மோகம் தான். தம்மைப் போலவே விண்ணவர்களும் இந்தச் சாமிநாதப் பெருமானைக் கண்டு மோகித்திருப்பார்கள் என்றே தோன்றுகிறது.

சுரதிபதி மாலயெனும்
மாலொடு சலாமிடு
சுவாமிமலை வாழும்
பெருமானே !

[சுரதிபதி - தேவேந்திரன். மால் - திருமால். அயன் - பிரமன். மாலொடு - மோகத்துடன்.]

என்று திருப்புகழ் பாடுவதைக் கேளுங்கள்.

எல்லாருக்கும் மேலான எஜமானுக்கு இப்போது விண்ணவர்கள் பயத்தால் சலாம் போடவில்லையாம். மோகத்தால் சலாம் போடுகிறார்களாம்.

மாலொடு சலாமிடு

என்ற சப்த ஜாலத்திலே சாமிநாதக் கடவுள் மீதுள்ள யக்தி இப்போது பயபக்தியல்ல, பிரேம பக்திதான் என்பது எவ்வளவு தெளிவாகப் புலனாகி விடுகிறது.

5. அருணகிரியார்: கதைகளும் கற்பனைகளும்

‘திருவண்ணாமலை நகரத்தில் சக்திவேல்-குமரனை நித்தியம் பக்திசெய்யும் முத்து என்னும் ருத்திரகணிகையில் குலவிளக்கெனப் பண்டைய தவத்தின் பயனாக, கலி 46-ம் நூற்றாண்டில் கொற்றவேல் குமரன் தொண்டர்தம் அணியாம் அருணகிரிநாதர் அவதரித் தருளினார்’ என்று அருணகிரிநாதர் சரித்திரத்தைத் தொடங்குவது உண்டு. இவருக்கு ஆந் பென்று ஒரு தமக்கையும் இருந்தாளாம்.

தமக்கையும் தம்பியும்

அருணகிரியாரை மனங்கோணமால் வேண்டியவை அளித்துக் காக்கும்படி ஆதியம்மையிடம் ஒப்புவித்துத் தாய் மரணமடைந்தாள். தாய்க்குத்தந்த உறுதிமொழி தவருது தமக்கையும் தம்பியைப் பள்ளியில் வைத்து அன்னையினும் பரிவொடு ஆதரித்து வந்தாள். இளம்பருவம் கடந்தபின் அருணகிரியார் தமக்கையின் ஆணைக்கு அடங்காத காளையாகத் திரிந்து காமாந்தகாரத்தில் உழன்றுகொண்டிருந்தாராம்.

அன்னை ஈட்டிக் கொடுத்திருந்த பொருள்கள் எல்லாம் இழந்து தொடுநோய் கொண்டாராம்.

அருணகிரியார். தம் தவறுகளால் தமக்கையும் வருமை நோயால் வருந்துகிறானே என்றுகூடக் கவலைப்படாமல், தமக்குத் தொழுநோய் வந்துவிட்டதே என்று குறித்தும் கவலைகொள்ளாமல் மேலும் மேலும் தாம் சென்றுகொண்டிருந்த தவறான பாதையிலேயே இவர் செல்லவிரும்பி, 'செலவுக்குப் பொருள் வேணும்' என்று ஆதியம்மையைக் கேட்டார்.

தம்பியின் அந்தப் பரிதாப நிலையை உணர்ந்து புத்தி கற்பிக்க விரும்பினான் தமக்கை. 'நானே வருமையால் வாடுகிறேன் ; அன்னையோ உன் மனம் கோணுமல் நடந்துகொள்ளும்படி ஆணை தந்து மறைந்தாள் ; நீயோ இன்னும் வேசையரையே நாடுகிறாய் ; நானும் வேசையர் வகுப்பினள்தானே !' என்று தம்பியின் மனம் சுடப் பேசினான். உடனே அருணகிரியார் கணமும் அவள் முன் நில்லாது ஓடிப்போய்விட்டார்.

குதித்துப் பேறு பெற்றது

தன் வாழ்க்கைமீது ஒரே வெறுப்பு ஏற்பட்டு விட்டது இவருக்கு. அண்ணாமலையார் கோவிலில் வல்லாள ராஜன் கோபுரத்து உச்சியில் ஏறினர். மனம் கரைந்து கண்ணீர் சோர முருகக் கடவுளைத் தியானித்துக் கைகூப்பியவண்ணம், 'அடியேனுடைய தவறுகளையெல்லாம் இதோ விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறேன்' என்று அவற்றை வாய்விட்டுச் சொன்னார். 'என்னை ஆட்கொண்டருளும் கருணை வள்ளலே ! என் உயிரை இதோ உன் வசம் ஒப்படைக்கிறேன்' என்று சொல்லிக்கொண்டே கோபுரத்திலிருந்து கீழே குதித்துவிட்டார்.

குன்(று)உறழ்கோ புரத்தேறிக்
கூசாமல் குதித்தானே

என்கிறது புலவர் புராணம்.

குதித்தவர் முன், மேகக் கூட்டங்களினிடையே எழுந்த மின்னற் பிழம்புபோல் ஒளி ஒன்று உதயமாக அதிலிருந்து ஒளிக் கிரணங்கள் போன்ற கைகள் தோன்றி விழுந்தவரை ஏந்திக்கொண்டனவாம். அந்த உருவம் ஏந்திப் பூமியில் விட்டதும், அருணகிரியார் உற்று நோக்கினார். அருள் ஒழுகு கண்ணும் அறம் கிடந்த நெஞ்சமாய் நின்ற அத்திரு உருவம் பொருள் கிடந்த சொற் பொலிவுகொண்டு 'இது முறையன்று' என்றது.

திருஉருவம் திருநீறு அணிவித்தது; குளிர நோக்கியது; ஆரெழுத்து மந்திரத்தை உபதேசித்தது; ஜபமாலை தந்தது. இவர் தாயாகிய முத்தம்மையின் பெயரை முதலாவதாக உடைய 'முத்தைத்தரு' எனத் தொடங்கிப் பக்தியுடன் பாடுமாறு கட்டளையிட்டது. பிறகு அந்த ஜோதி உருவம் கோபுரத்தை அடுத்து வடபால் உள்ள பிம்பத்துள் மறைந்தது. பிறகு அருணகிரியார் செய்ததென்ன?

குருவாகி வந்ததும்அக்

குமரனே எனத்தேறி,

ஒருவாமல் இரவுபகல்

உருச்செபித்துத் தியானித்தான்

[ஒருவாமல் - நீங்காமல்.]

என்கிறது புலவர் புராணம்.

அருணகிரியார் : கதைகளும் கற்பனைகளும்

திருப்புகழ் பிறந்தது

செந்தமிழால் முருகக்கடவுளை துதி செய்யும் ஆற்றல் வந்துவிட்டது. அருணகிரியாருக்கு 'முத்தைத் தரு' என்று பெருமான் அடியெடுத்துக் கொடுத்தார் அல்லவா?

முத்தைதரு பத்தித்திருநகை
அத்திக்கிறை சத்திச் சரவண
முத்திக்கொரு வித்துக்குருபர!

[முத்தைத்தரு - முத்துக்களின் காட்சியைத்தரும். பத்தித்திருநகை - வரிசையாக உடைய அழகிய பற்களை உடையவனும். அத்திக்கிறை - ஐராவதம் என்னும் யானை வளர்த்த தெய்வயானையம்மைக்கு இரைவனே. சத்திச் சரவண - சத்தியை உடைவனும் சரவணப் பொய்கையில் அவதரித்தவனுமாகிய முருகனே. முத்திக்கொரு வித்துக் குருபர - முத்தியைத் தரத்தக்க ஒப்பற்ற வித்தாகிய குரு மூர்த்தியே.]

என்று கடல்மடை திறந்தாற்போல் பாடத் தொடங்கி விட்டார்.

அன்று தொட்டுக் கௌபீனதாரியாகி, முருகவேள் ஆட்கொண்ட அற்புதக் கருணைத்திறனை எண்ணி யெண்ணி அகம் குழைந்து, தாம் அதற்குமுன் காழக ராய் அனுபவித்த துக்கங்களை முற்பகுதியில் வைத் துப் பாடத் தொடங்கினார் அருணகிரியார். முருகக் கடவுளின் கொற்றவேல் கொண்ட தோளின் திறத்தையும் வேத சிகரமாக விளங்கும் தாளின் திறத்தையும்

மறவாது பாடினார். கற்றாரும் மற்றாரும் தேனூறு செந்தமிழின் ரசத்தை செவியென்னும் வாயால் பருகி இன்புறுமாறு சந்தப் பாடல்களால் தம்மை ஆட்கொண்ட பெருமானைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார்.

தம்பி துறவியாகிவிட்டதைக் கேள்விப்பட்டுத் தமக்கை ஓடிவந்தாள். துக்கத்துடன், 'தம்பி, ஏன் இந்த வேடம் கொண்டாய்? என்னுடைய நஞ்சினும் கொடிய சொல் உன் இதயத்தைச் சுட்டது போலும்!' என்று கதறினாள், பதறினாள், கண்ணீரை அருவியாகப் பொழிந்தாள். அவளை நோக்கி அருணகிரியார், 'தமக்கையே, நீ என் குல தெய்வம்; எனக்குக் கிடைக்கும் முருகவேள் அருட்செல்வத்தில் உனக்கும் பங்கு உண்டு' என்று சொல்லித் தேற்றினார்.

தம்பியின் தீச்செயலைக் கண்டு கலங்கியவள், அதே தம்பியின் ஞான தீரச் செயல்களைக் கண்டதும் தன் துக்கத்தை ஒருவாறு ஆற்றிக்கொண்டாள். 'நன்னெறிக்கெல்லாம் நாயகமணியாகிவிட்டான் என் தம்பி!' என்று பெருமைகொண்டாள். 'இனி, தம்பிக்கு அருள் செய்த முருகன் அருளையே நானும் நாடுவேன், தேடுவேன்' என்று துணிந்தவளாய் விடைபெற்று வீடு சேர்ந்தாள்.

ம யி ல் மே ல் க ா ட் சி

முருகன் அருளால் தொழு நோய் மறைந்தது. அருணகிரியாருக்கு பழைய மயக்கங்கள் எல்லாம் மறைந்து தெனிய மனம் உரம் பெற்றது. முருகக் கடவுள் மயில்மேல் காட்சியளித்ததும் அருணகிரியார்

அளப்பரும் பேரு வகையில் ஆழ்ந்தார். இத்தகைய ஆனந்தத்துக்குக் காரணமான முருகன் காட்சியைப் புலவர் புராணம் பின்வருமாறு வருணிக்கிறது :

வெய்யில்மலி தருநாளில்
மேகம்மழை பெய்தாற்போல்,
நெய்யிடுதீ அணையதுயர்
நெடிதூறும்அத் தவன்காண,
தொய்யில்மென்றோள் இருவரொடு
தோகைமயில்—பரிமீது
கையில்அணி வேல்முருகோன்
காட்சி அளித்தானே.

[மலிதருநாளில் - மலிந்திருக்கும் நாளில். நெடிதூறும் - அத்தவன் - அதிகரிக்கப்பெற்றிருக்கும் அந்தத் தவமுள்ள அருணகிரியார். தொய்யில் - மார்பில் பெண்கள் சந்தனக் குழம்பால் எழுதிக்கொள்ளும் கோலம். மென்றோள் இருவர் - தெய்வயானையும் வள்ளியும். மயில்பரி - மயிலாகிய குதிரை.]

அருணகிரியாரும் சம்பந்தாண்டானும்

முருக தரிசனத்துக்குப் பின் அருணகிரியார் விஜயநகரத்து அரச வம்சத்தில் பிறந்தவனும், திருவண்ணாமலைப் பிரதேசத்தை அந்நாளில் ஆண்டு கொண்டிருந்தவனுமாகிய பிரபுட தேவராயனது ஆஸ்தான பண்டிதனாகிய சம்பந்தாண்டான் என்பவனது கவனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்துவிட்டார். ஆனால் சம்பந்தாண்டானுக்குப் பொருமைதான் ஏற்பட்டது. மதிப்பு ஏற்படவில்லை. சம்பந்தாண்டான்

சமணகவி தேவியின் அருள் பெற்றிருந்தும் அடக்க மில்லாமல் செருக்குற்றவனாய் அருணகிரியாரை அவமதித்தான்.

அருணகிரியார் முருக தரிசனம் செய்தவரானால், அரசனுக்கும் அந்தத் தரிசனம் கிடைக்குமாறு தம் இஷ்ட தெய்வத்தை வேண்டிக்கொள்ளலாமே! தேவி பக்தனாகிய தனக்கும், பிறருக்கும் தேவி தரிசனம் அளிக்கும் ஆற்றல் இருக்கிறது என்றே நம்பியிருந்தான் சம்பந்தாண்டான். அரசனை நோக்கி, 'மன்னர் பிரானே! அருணகிரியார் முருகக் கடவுளின் காட்சியை உமக்குத் தரவில்லையென்றால், அவரை ஊரைவிட்டு ஒட்டிவிடவேண்டியதுதான்' என்றான். 'அது என்ன நியாயம்?' என்ற அரசன் நினைக்கக் கூடுமல்லவா; அதற்காகச் சம்பந்தாண்டான் 'நான் தேவியைக் காட்சிதரச் செய்வேன்! இல்லாவிட்டால் ஊரை விட்டுப் போய்விடுகிறேன்' என்று உறுதி கூறினான். இப்படிச் சூளுரைத்து, அந்தத் தரிசனப் போட்டிக்காக ஒரு நாளையும் குறிப்பிடச் செய்தான்.

சம்பந்தாண்டனுக்கு மந்திர சாஸ்திரப் பயிற்சி உண்டு. எனவே இந்தத் தேவி உபாசகன் குறித்த நாளில் தன் மந்திர சக்தியால் அரசனுக்குத் தேவியைக் காண்பதுபோன்ற ஒரு பிரமையை உண்டாக்கி விடலாம் என்று நம்பினான். இத்தகைய சக்தி அருணகிரியாருக்கு இல்லையென்றும் எண்ணினான்.

குறித்த தினத்திலே பிரபுதேவராயன் ஒரு சபை கூட்டி அருணகிரியாரையும் அழைத்துவரச் செய்தான்.

அருணகிரியார் : கதைகளும் கற்பனைகளும்

77

முதல் முதல் தேவி தரிசனம் பெற வேண்டுமென்றும், அடுத்தபடியாகத் தேவியின் அருமைக் குமரனது தரிசனம் கிடைக்க வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்திருந்தார்கள். சம்பந்தாண்டானின் மந்திர சக்தி பயனில்லாமற் போயிற்று. அது கண்ட ஆஸ்தான பண்டிதன் அரசனை நோக்கி, 'நீயே தேவியை உபாசித்தால் கண்டு கொள்ளலாம். அதற்கு நான் வழிகாட்டுவேன்' என்று சொல்லிவிட்டுச் சும்மா இருந்தான். அரசன் பிறகு அருணகிரியாரை நோக்கினான்.

அருணகிரிநாதர் அரசனிடம், 'அண்ணாமலையார் கோவிலின் சிவகங்கைக்கு வடபுறம் இருக்கும் மண்டபத்தின் வடகீழ்த் தம்பத்தில் முருகனைக் காட்சி அளிக்கும்படி வேண்டிக்கொள்வேன். பெருமானின் திருவுள்ளம் எப்படியோ?' என்று சொன்னார். அரசனை உள்ளிட்ட சபையோர் அங்கே சென்றனர். சம்பந்தாண்டானும் உடன் சென்றான்.

மணிரெங்கு ராகத்தில், திசிரதுருவ தாளத்தில் பாடத் தொடங்கினாராம் அருணகிரியார்.

அதல சேட னாராட, அகிலமேரு மீதாட,
அபின காளி தானாட, அவளோடன்(று)—
அதிர வீசி வாதாடும் விடையிலேறு வாராட,
அருகு பூத வேதாளம் அவையாட;

மதுர வாணி தானாட, மலரில்வேத னாராட
மருவு வானு னோராட, மதியாட—
வனச மாமி யாராட, நெடியமாம னாராட,
மயிலு மாடி நீயாடி வரவேணும்;

கதைவி டாததோள்வீம நெதிர்கொள் வாளி யால்நீடு
கருத லார்கள் மாசேனை பொடியாகக்—
கதறு காலி போய்மீள விஜயனேறு தேர்மீது
கனக வேத கோடுதி அலைமோதும்.

உததிமீதி லேசாயு முலகமூடு சீர்பாத
உவண மூர்தி மாமாயன் மருகோனே!—
உதய தாம மார்பான ப்ரபுடதேவ மாராஜன்
உளமு மாட வாழ்தேவர் பெருமானே!

என்று பாடி முடித்ததும், பிரபுட தேவ மகாராஜ
னுக்கு முருக தரிசனம் கிடைத்து விட்டதாம்.

பிரகலாதன் சொல்லை மெய்ப்பிக்க ஒரு ஸ்தம்பத்
திடையே தோன்றியது நரசிங்கம் என்று வைண
வர்கள் குதூகலமாய்க் கடவுள் உண்மையை
வற்புறுத்துகிறார்கள் அல்லவா? அப்படியே வெற்றி
வேலனும் மயிலுமாடித் தானும் ஆடியவண்ணம்
தூணிடையே பிரபுடதேவராயனுக்குக் காட்சியளித்
தானாம். அரசன் அதனால் தெய்வ குதூகலம் மேலிட்
டவனாய் அங்கே விசித்திரமான ஆலயங் கட்டி வழிபட்
டான் என்கிறார்கள். 'கம்பத்து இகையனார்' என்னும்
மூர்த்தியின் ஆலயம்தான் இது என்பர். சம்பந்தாண்
டான் அரசனால் நாடு கடத்தப்பட்டான் என்றும்
சொல்லுகிறார்கள்.

வில்லிபுத்தூரரும் அருணகிரியாரும்

(செவி வாழ்க!)

நடு நாட்டைச் சார்ந்த சனியூரில் தோன்றிய
வில்லிபுத்தூரரும் தமிழிலும் வடமொழியிலும் ஒருங்கே

பயிற்சி பெற்றவராக இருந்தார். இவர் வரபதியாட் கொண்டான் என்னும் அரசனின் ஆஸ்தான பண்டிதர். மகாபாரதத்தைத் தமிழில் பாடிக் கொடுத்ததற்காக அரசன் களிப்புற்று ஆடையாபரணங்கள் முதலிய பரிசுகளுடன் கட்டாரி ஒன்றையும் அளித்தானும். அந்தக் கட்டாரியுடன் வில்லிபுத்தூரர் ஊரூராய்ச் சென்று சந்தம் பாடி, சமக்கெதிரில் பாடித் தோற்றவர் களின் செவிகளைக் கொய்து வந்தாராம். கவிக்குஞ்சரமாய் மதங்கொண்டு உலாவிய இவரைச் சந்தகவிச் சிங்கமாகிய அருணகிரியார் வென்றார் என்றும் ஒரு கதை வழங்குகிறது.

வில்லிபுத்தூரர் அருணகிரிநாதரின் விந்தைப் புகழ் கேட்டுப் பொருமையுடன் 'அவருடன் வாதாடிப் போர் நிகழ்த்துவேன்; அவரையும் தோற்கடித்துச் செவிகளை அரிந்துவிடுவேன்!' என்று சபதம் செய்து அருணையம்பதிக்கு (திருவண்ணாமலைக்கு) வந்து சேர்ந்தார். அருணகிரிநாதரைச் சந்தித்து, 'ஐயா, நீரும் சந்தம் பாடுவீரா?' என்று கேட்டார். கவிச்சிங்கம் சிரித்துக்கொண்டே சிந்தைக்கு இனிய செவிக்கு இனிய சந்தப்பாக்களைப் பாடத் தொடங்கினார்.

வில்லிபுத்தூரர் வியந்தார்; பெரிதும் வியந்தார். எனினும் தம் சபதம் வீணாகிவிடுமே என்று பயந்தார். உடனே அரசனை மத்தியஸ்தனாக வைத்துக்கொண்டு அருணகிரியாருடன் வாதப்போர் தொடங்கினார். இருவரும் ஒருவர் கூறிய பாடலுக்கு மற்றவர் தவறாமல் பொருள் உரைத்து வரவேண்டுமென்று அரசனறியச் சபையறியச் சங்கற்பித்துக்கொண்டனர்.

முதல் முதல் வில்லிபுத்தூரர் பாடிவந்த பாடல்களுக்கெல்லாம் அருணகிரியார் பொருளுரைத்து வந்தார். எவ்வளவோ கஷ்டமான பாடல்களைப் பாடியும் அருணகிரியார் தவறாமல் ஒழுங்காகப் பொருள் உரைத்துவிட்டார். பிறகு அருணகிரியார் பாடத் தொடங்கினார்; கஷ்டமான பாடல்களையும் பாடினார். இவர் பாடப்பாட வில்லிபுத்தூரரும் பொருள் உரைத்த வண்ணமாய் இருந்தார்.

கடைசியாக அருணகிரியார் கந்தரந்தாதி பாடினார். இது யமக அந்தாதி. இந்த அந்தாதியிலும் 53 பாடல்களுக்குச் சரியாகப் பொருளுரைத்துவிட்டார் வில்லிபுத்தூரர். 54-வது பாட்டைத் தொடங்கும்போது அருணகிரியார்,

‘திதத்தத்தத்’

என்றார். இப்படி ஆரம்பித்ததுமே வில்லிபுத்தூரருக்குக் கொஞ்சம் தலை சுழன்றது என்றே கருதலாம்.

‘திதத்தத்தத் தித்த’

என்று சற்று நிறுத்தினார் அருணகிரியார். வில்லிபுத்தூரர் திகைப்புற்றார்.

‘திதத்தத்தத் தித்தத் திதிதாதை
தாததுத் தித்தத்திதா

என்று முதலடியைப் பூர்த்தி செய்தார். பாட்டு முழுவதும் பூர்த்தியாகி, ‘திதொத்ததே’ என்று முடிவுற்றது.

தகர வர்க்கத்தில் ஒரு மெய்யால் கலந்து வரும் பாடல் இது. இதற்குப் பொருள் தோன்றாது விழித்தார் வில்லிபுத்தூரர். அருணகிரியாரை அரசன் நோக்கினான், 'பாடியவர்தாம் பொருள் சொல்லக் கூடுமோ?' என்பதாக. அருணகிரிநாதரோ உடனே பொருளுரைத்தார். 'வாதப்போரில் வெற்றிபெற்று வாகை சூடீர்' என்று ஒப்புக்கொண்டு வில்லிபுத்தூரர் தமது வாளை எடுத்து அருணகிரியாரிடம் கொடுத்தார். 'தோற்றேன்; நானே தோற்றேன் இனி உம் இஷ்டப்படிச் செய்து கொள்ளலாம்!' என்றார்.

அருணகிரியார் இரங்கினார்; வாளைத் திருப்பிக் கொடுத்தார். 'இந்த வாளுடன் உம்முடைய செவியையும் உமக்கே தானமாகக் கொடுத்தேன்' என்றார். 'இனி நீ யாரையும் செவி கொய்யாது விட்டுவிட வேண்டும்' என்று கண்டிப்பாகக் கட்டளையிட்டார். தாம் பாடிய கந்தரந்தாதிக்கு இனி அவரே உரை எழுதி முடித்துவிடலாம் என்றார்.

கந்தனந்தாதி கவிக்கடல்ஏழும்

கடந்ததுவே

என்று ஈற்றடியுள்ள கலித்துறைச் செய்யுள் ஒன்றைப் பாயிரமாக இயற்றி, உரையையும் பூர்த்தி செய்தார் வில்லிபுத்தூரர். அருணகிரிநாதரின் வெற்றியால் அவர் புகழொளி நாடெங்கும் வீசியது. அரசன் வில்லிபுத்தூராரையும் பாராட்டிப் பரிசளித்து அனுப்பி வைத்தார்.

சூழ்ச்சி பலித்தது ; விடுதலை கிடைத்தது :

பிறகு அருணகிரிநாதர் திருவண்ணாமலையிலிருந்து புறப்பட்டுத் திருப்புகழ் பாடிக்கொண்டே முருகன் தலங்கள் தோறும் சென்று வழிபட்டார். பலவகைக் காட்சிகளையும் அனுபவித்து அனுக்கிரகங்களையும் அடைந்தவராய்த் திரும்பிவந்தார். அதற்குள், அருணகிரியாரிடம் முன் பொருமை கொண்டு தோற்று ஊரை விட்டு ஓடிப்போன சம்பந்தாண்டான் மீண்டும் அரசனை வசப்படுத்திக் கொண்டான். அருணகிரிநாதர் திரும்பி வந்ததும், இவரை மேலும் சோதனைக்கு உட்படுத்த வேண்டுமென்று அரசனும் சம்பந்தாண்டானும் தீர்மானித்தார்கள்.

இந்தத் தீர்மானத்துக்கு இணங்க, அரசன் அருணகிரிநாதரை அடைந்து, 'அடிகளே' தங்களுக்கு அரியதும் உண்டோ? அடியேனுக்குப் பாரிஜாத மலர் கொண்டு வந்து தரும்படி வேண்டிக் கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்தால் தங்கள் புகழும் முருகவேளின் புகழும் முன்னிலும் ஓங்கி ஒளிரும். அதனால் மக்கள் பெரு நன்மை யடைவார்கள்' என்று கேட்டுக் கொண்டான். 'சம்பந்தாண்டானின் சூழ்ச்சி இது' என்று தெரிந்து கொண்ட அருணகிரிநாதர் 'எல்லாம் முருகக் கடவுளின் சங்கற்பம்' என்ற துணிவுடன் 'அப்படியே' என்றார்.

அப்பால் அருணகிரியார் தம் உடலைக் கோபுரத்து மேல் நிலையில் ஓரிடத்தில் வைத்து விட்டு, கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்தல் என்னும் யோக சித்தியால் கிளியுடல் தாங்கி, பாரிஜாதம் கொண்டு வருவதற்காகப் பறந்து சென்றாராம். இதைத் தெரிந்து கொண்ட சம்பந்த

தாண்டான் அந்த உடலைக் கொண்டு வந்து அரசனுக்கும் பிறருக்கும் காட்டி, 'அந்தோ இறந்து விட்டார் நம் அடிகள்' என்று சொல்லி, 'தகனமே இந்த அடிகளுக்கு விருப்பம்' என்றும் தெரிவித்து உடம்பை எரியில் இட்டானாம்.

பாரிஜாதப் பூக்களைக் கொண்டு வந்த கிளி கோவில் வாசற் கோபுரத்தில் அமர்ந்தது. அரசனிடம் பூக்களைக் கொடுத்த பின், தன் உடலம் எரிந்து போயிற்று என்பதையும் எளிதில் உணர்ந்து கொண்டதாம். கிளி தங்கிய கோபுரம் கிளிக்கோபுரம் என்று பெயர் பெற்றிருக்கிறதாம். அருணகிரியார் கிளி உருவமாகவே முருகனை அடைந்தார் என்று சில பக்தர்கள் சொல்ல, வேறு சிலர் திரிபுரசந்தரியின் கையில் கிளியாக அடிகள் அமர்ந்தார் என்கிறார்கள். சுக சொரூபத்தை உற்று அடைவேனோ? என்ற அருணகிரியார் வாக்கையே இந்தக் கதைக்கு ஆதாரமாகக் காட்டுகிறார்கள். 'சுகம்' என்ற சொல்லுக்குக் கிளி என்ற பொருளும் உண்டல்லவா?

இந்தக் கதையைப் புராண ஆசிரியர் தம்முடைய சில சொந்தக் கற்பனைகளையும் சேர்த்துப் பாடி வைத்திருக்கிறார். அருணகிரியாரின் உடம்பைக் கண்டு பிடித்த சம்பந்தாண்டான் அரசனிடம், அருணகிரியார் வான மலர் தருவதாகச் சொல்லி நஞ்சு தின்று இறந்து போய் விட்டார்; அந்த வஞ்சப் பாவியின் உடம்பு கோபுரத்தின்மீது கிடப்பதால் கோயிலுக்கே தீட்டு வந்து விட்டது!" என்று தெரிவித்தானாம். பாரிஜாதம் கொண்டுவரும் திறம் தமக்கில்லை எனச் சொல்ல வெட்கப்பட்டு அவமதிப்புற்று இவர் தற்கொலை புரிந்து

கொண்டதால், முருகனருளால் சித்திமுற்றும் பெற்றது போல் காட்டி வந்த திருட்டை இவர் மரணம் புலப்படுத்தி விட்டதென்றும், சம்பந்தாண்டான் அழுத்திக் கூறினான்.

துறவியின் உயிர் நீங்கிய உடம்பைத் தகனம் செய்வதற்குப் பதில் சமாதி செய்வதே முறை என்று அரசன் கருதியிருக்கக் கூடுமல்லவா? எனவே சம்பந்தாண்டான்,

பத்தியுளார் அறியநிச மரணம் உறின்
சமாதிசெய்யப் படுவான்

என்று சொன்னபின், திருட்டுத் துறவிகளைச் சுடுவதே தருமம் என்றும் பலவாறு பேசியதாகக் கூறுகிறார் புலவர் புராண ஆசிரியர்.

அரசன் நம்பினாலும் நம்பாவிட்டாலும், பலரும் சம்பந்தாண்டானின் வாய்ச்சொல்லைப் பெரிதும் நம்பி விட்டார்களாம். 'உலகம் பேய் உலகம்தானே' — என்கிறது புலவர் புராணம்:

பேயுலகம் என்கைமெய்யாய்ப் பலர் தாமும்
அவன்வாய்ச்சொல் பெரிதும் நம்பி,
தியுள் அந்த உடலையிட்டுத் தகித்திட்டார்.

கிளியாகப் போன அருணகிரியார் தேவலோகத் திற்குப் போய்ப் பொன்னூரில் இந்திரனைச் சந்தித்தாராம். இவர் தமிழைக் கேட்டே வியந்தார்களாம். விண்ணவர்கள். தங்கள் அரசனிடம் அவர்கள் செய்து சொல்ல, அவனும் அருணகிரிநாதர் என்ற தமிழ்க்

கிளியை உபசரித்து, வரவேற்று, இந்தக் கிளியின் விருப்பத்திற்கிணங்கத் தேவலோகத்துப் பாரிஜமலர் ஒன்றைக் கொடுத்தானும்.

பிறகு கிளி செய்ததென்ன? இதையும் உருக்கமாக வருணிக்கிறார் புலவர் புராண ஆசிரியரான தண்டபாணி சுவாமிகள் :

அம்மலர் கொண்(டு) அதுதிரும்பும் போதே, தான்
வைத்தஉடல் அழிந்த(து)ஓர்ந்து,
கைம்மலைமா முகங்கிளையான் திருவுளப் பாங்(கு)
எனத்தேறிக் கவலைநீங்கி,
செம்மலைச்சா ரலின் அருளை நகராளும்
மன்னனிடம் சேர்த்திட்(டு), அப்பால்
‘இம்மலர்தான் இமையார் ஊர்த் தருமலர், என்
கடன்தீர்ந்த(து)’ எனச் சொல்லிற்றே!

[ஓர்ந்து - உணர்ந்து. கைம்மலை - யானை. கைம்மலைமா முகன் - பிள்ளையார். மாமுகற்கு இளையான் - முருகன். செம்மலைச் சாரலின் - செம்மைவாய்ந்த அண்ணாமலைச் சாரலில் அமைந்த. அருளை நகர் - திருவண்ணாமலை நகரம். இமையார் - தேவர்கள். இமையார் ஊர் - அமராவதி நகரம். தருமலர் - பாரிஜாதம் என்ற மரத்திலுள்ள மலர்.]

அரசனுக்குக் கோபம் பொங்கிவிட்டதாம். வாளும் கையுமாக சம்பந்தாண்டானை வைதுகொண்டே புறப் பட்டான், ‘அந்தப் பாவியைக் கொன்று தீர்த்து விடுவோம்!’ என்ற குறிப்புடன். ஆனால் கிளி அரசனைக் கூவி அழைத்து, ‘நீ பதறாதே அப்பா!’

என்று ஆறுதல் கூறியதாம், இதுவும் 'சூகனருளே!' என்றதாம்.

அந்த வசனம் கேட்ட அரசன், உமக்கும் எனக்கும் ஏற்பட்ட நேசம் இவ்வளவுதானே என்று அழுதான். அப்போது கிளி, 'இன்னும் சில நாள் இந்தக் கோபுரத்தில் இதே உடலில் கிளி இனத்துடன் கூடியிருப்பேன்; உனக்கு மட்டும் புரியும்படி என் கிளிமொழியில் உரையாடுவேன்' என்று சமாதானம் கூறிற்று. பிறகு கீ கீ என்று இசைத்துக்கொண்டே பறந்து கோபுரத்திற்குப் போய்விட்டதாம்.

கோபுரத்தில் குடியிருந்த கிளிகளுக்கெல்லாம் ஒரே குதூகலம்; 'எங்கள் அரசு' என்று இந்தக் கிளியை அந்தக் கிளிகள் வரவேற்றுப் பழகினவாம். கிளி உருவிலும் சுகமாக — ஆனந்தமாக — வாழ்ந்தாராம் அருணகிரியார். ஆகவே,

எங்கிருந்திட டாலும், அருட் பேறடையார்
ஆனந்தம் எய்தல் மெய்யே

என்கிறது புலவர் புராணம்.

அருளைக் கோபுரத்தில் வாழ்ந்த சுகரூப அருணகிரியாரின் கதைகள் எண்ணிறந்தன என்கிறார் இப்புராண ஆசிரியர். இந்த அளவில் பகைதீர்ந்ததே என்கூட அமைந்திருக்கவில்லையாம் சம்பந்தாண்டான். காளியைக் குறித்துச் சில முயற்சிகள் நடத்தினான் என்றும், அவள் ஆயிரம் தலைகளுடனும் இரண்டாயிரம் கைகளுடனும் தோன்றிச் சம்பந்தாண்டாளை அதட்டிக் கொண்டு மறைந்து விட்டா

ளாம். 'தன் வினை தன்னைச் சுற்றும்' என்னும் பழமொழி பொய்த்துப் போகவில்லையென்று நல்லோர் மகிழ்ந்தார்களாம்.

கிளி உருவம் அடைவதற்கு முன் திருப்புகழ் முதலிய நூல்களைப் பாடிய அருணகிரியார், கிளி உருவில் கந்தரலங்காரத்தையும், கந்தரனுபூதியையும் அந்தக் கிளி முக்கால் வரைந்ததாய் உலகம் உரைப்பதாகப் புலவர் புராணம் கூறுகிறது. அரசன் இறந்த பின், அவன் மகன் அரசாண்ட காலத்தில் அருணகிரியாராகிய கிளி தன் இனத்தோடு வடதிசை நோக்கிப் பறந்ததாம்.

வடக்கே கைலாய மலைக்கே போய்விட்டதாம் கிளி. அந்த மலையின் மேற்றிசையிலுள்ள கந்தகிரிச் சிகரத்தை அடைந்து, முனிவர்கள் பலர் வினவ 'ஞானநுபூதி' பாடிற்றும். ஞானநுபூதி என்பது பன்னிரெண்டு விருத்தங்களின் தொகுதி. 'உய்ய வானகமும்' என்று தொடங்கி, ஒரு கவியில் தெய்வ யானை அம்மையையும், அடுத்த கவியில் வள்ளி யம்மையையும் ஆக மாறி மாறி ஈற்றடியில் அமைத்து, 'தெய்வமே! உய்யுமாறு அருளே!' என்ற மகுடத் துடன் அமைந்திருக்கிறது இத்தொகுதி. இந்த ஞானநுபூதியை முருகன் அன்பிற்குரிய பரம்பரையான தீர்க்க கௌமாரர்கள் (குமரக் கடவுளின் பக்தர்கள்) தமது ஆத்மார்த்த பாராயணமாகக் கையாளுவது வழக்கம் என்பர்.

ஞானநுபூதி பாடிய கிளியை முருகவேள் அழைத்துத் தன் தோளின் மேல் வைத்துக் கொண்

டான் என்றும், இன்றும் அவ்வாறு இருக்கிறது என்றும் பலர் கூறக் கேட்டதாகப் புலவர் புராண ஆசிரியர் கூறியுள்ளார். கந்தர் அனுபூதி நூலின் பெருமையால் நம்பிக்கையுள்ள முருக பக்தர்கள் அற்புதங்கள் நிகழ்த்தியதாகவும், திருப்புகழாலும் பக்தர்கள் நோய் தீர்த்தல் முதலிய அற்புதங்களை நிகழ்த்தியதாகவும் புலவர் புராணம் சொல்லுகிறது.

அருணகிரிநாதர் சருக்கம் என்ற பகுதியின் இறுதியில் ஆசிரியர் அருணகிரியாரைச் 'செந்தமிழ்ச் சந்தக் கிளிப் புலவன்' என்று குறிப்பிடுகிறார். இச்சருக்கத்தின் தொடக்கத்தில் அருணகிரியார் பட்டினத்தடிகளுக்குப் புதல்வராய் ஓர் உருத்திர கனிகையின் கருவில் உதித்தார் என்ற கதையையும் குறிக்கப்படுவதைக் காண்கிறோம். வேறு கதைகளும் அருணகிரியாரைக் குறித்து வழங்குகின்றன.

சி ல க ற் ப னை க ள்

திருமுருகாற்றுப் படையை, 'உலகம் உவப்ப' என்று முருகவேள் அடியெடுத்துக் கொடுக்க நக்கீர தேவர் பாடியதாக ஒரு கற்பனை திருப்புகழிலும் இடம் பெற்றிருக்கிறது. இந்தக் கற்பனையை அடிப்படையாகக் கொண்டே திருப்புகழுக்கும் முருகக் கடவுள் அடியெடுத்துக் கொடுத்தார் என்ற கற்பனை தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

அருணகிரியார் பரத்தையர் மயக்கில் சிக்கிக் கொண்டு வறுமை யுற்றார் என்பதற்குத் திருப்புகழிலேயே ஆதாரம் உண்டு. பெரியார் ஒருவர் ஆறுமுகக் கடவுளை இடைவிடாது தியானிக்கும்படி இவருக்கு

உபதேசித்தார் என்பதற்கும் ஆதாரம் காணலாம். அந்தப் பெரியாராக வந்தவர் அண்ணாமலையார்தாம் என்ற கற்பனை, அருணகிரியாரின் பக்குவ நிலையை உணரக்கூடியவர் அப்பெருமானே என்றே கருத்திலிருந்து உதித்திருக்கக் கூடும்.

அருணகிரியார், வாழ்க்கை கசந்துபோன நிலையில் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளத் துணிந்தார் என்பதற்கும் இவர் வாக்கிலே ஆதாரம் உண்டு. ஆனால் கோபுரத்திலிருந்து குதித்தவரை முருகக் கடவுள் காப்பாற்றிப் பூமியில் இறக்கிவிட்டார் என்ற கற்பனை வாக்கை ஓதிய பக்தி உள்ளத்தில் உதித்ததுதான். “அருணைத் திருக்கோபுரத்தே அந்த வாயிலுக்கு வட அருகில் சென்று கண்டு கொண்டேன்” என்பது போன்ற வாக்கிலிருந்தே இவருக்கு முருக தரிசனம் கிடைத்தது என்ற கற்பனை தோன்றி யிருக்க வேண்டும். ‘பெரிய கோபுரத்தில் வடபால் அமர்ந்த அருமுகப் பெருமானே! என்றும், ‘கோபுர முகப்பில் அருணாபுரியில் நிற்கும் அடையாளக் காரன் என்றும், அடியன் இடஞ்சல் பொடிபட முன்பு உற்று’ என்றும், இவ்விதமாக வரும் வாக்குகளிலிருந்து பக்தர் மனோபாவம் கற்பனைகள் செய்து பார்ப்பது இயல்புதான்.

அருணகிரியார் அநுபூதிமான் என்பதில் ஐயத்திற்கே இடமில்லை. ஆனால் பிரபுட தேவ மகாராஜன் முருகவேளின் திருக்கோலத்தைத் தனக்குக் காட்டும் படி வேண்டிக் கொண்டது கற்பனைதான்: சோமாசி மாற நாயனார் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை நோக்கித் தமக்குச் சிவபெருமானின் கோலத்தைக் காட்டும்படி

வேண்டிக் கொண்டார் என்ற கதையை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நினைவூட்டுகிறார் தணிகைமணி வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை. இந்தக் கதையிலிருந்தே அருணகிரியாரை அரசன் வேண்டிக் கொண்ட கற்பனையும் தோன்றி யிருக்கலாமல்லவா?

பிரபுடதேவ மாராசனைக் குறிப்பிடும் திருப்புகழ்ப் பாட்டிலே அருணகிரியார் அற்புதம் நிகழ்த்தி அரசனுக்கு முருக தரிசனம் கிடைக்கச் செய்தார் என்பதற்கு ஆதாரமில்லை. இப்பாட்டிலிருந்து பிரபுடதேவன் குதூகலமாய் முருக பக்தி பண்ணி வந்தான் என்ற குறிப்பே நமக்குக் கிடைக்கிறது. இதிலிருந்து வளர்ந்த பக்தி மனோ பாவத்தைத்தான், முருகன் வேல் விளங்க மயில்மீது வந்து சபையோருக்குக் காட்சியளித்து மறைந்தான் என்ற கதையில் காண்கிறோம்.

கனா நிகழ்ச்சிகளாகவும் - பகற்கனவு - நிகழ்ச்சிகளாகவும் பக்தர்களுக்குப் பல வேறு பக்தியனுபவங்கள் ஏற்படும் என்பதற்குப் பிறநாட்டுப் பக்தர்களின் சரித்திரங்களிலும் ஆதாரங்கள் கிடைக்கின்றன. இந்தப் பக்தி அனுபவங்களும் அனுபூதி நிகழ்ச்சிகளும் கற்பனைகளாகப் பெருகிக் கதைகளாக வெள்ளமிடும் என்பதற்கும் உலகத்தின் பல பகுதிகளிலுமுள்ள பக்த சரித்திரங்கள் ஆதாரம் தருகின்றன. நம் தமிழகத்துப் பக்தர்களும் இத்தகைய விதிகளுக்கு விலக்கு அல்லர். அநுபூதிப் பெருஞ் செல்வர்களில் ஒருவரான அருணகிரிநாதரின் வரலாறும் கதைக

ளுடனும் கற்பனைகளுடனும் கலந்திருக்கிறது என்றால், இதில் அதிசயத்திற்கு இடமில்லை.

உதாரணமாக, முருகன் அற்புதக் காட்சி தந்து இவரை விராலி மலைக்கு அழைத்த நிகழ்ச்சியைக் கூர்ந்து பார்க்கலாம். வயலூரில் அருணகிரியார் திருப்புகழ் பா ஒன்றைப் பக்திச் சுவை சொட்டப் பாடி மகிழ்ந்திருந்தார். இந்த நிலையில் அன்றிரவே முருகன் ஓர் அற்புதக் கோலத்தோடு வேலாயுத பாணியாக மயில்மீது அருணகிரியார் முன் தோன்றினார். திருவண்ணாமலையில் அருளியதுபோல் மறுமுறை வயலூரிலும் தடுத்தாண்டு அருள் புரிந்தாராம். 'நாம் உறையுமிடம் விராலிமலை; நீ அங்கு வருவாயாக' என்று கட்டளையிட்டு மறைந்து விட்டாராம். இவர் நினைவே கனவில் பிரதிபலித்திருக்க வேண்டும். அப்பர் சுவாமிகள், மணிவாசகர் முதலான பக்தர்களின் கதைகளிலும் இந்த நிகழ்ச்சியை ஒத்த பகுதிகளைக் காண்கிறோம்.

கி ளி ரு ப க் க ர் ப னை

அருணகிரியாரைப் பற்றி வளர்ந்திருக்கும் பல கற்பனைகளிலும் கி ளி ரு ப க் கற்பனை மிகவும் அழகானது. இக்கற்பனைக்குத் திருமுலநாயனாரின் கதையும் ஒருவகை ஆதாரமாக உதவி யிருக்கக்கூடும். தம் உடல் எரிக்கப்பட்டதை அறிந்ததும், 'இறைவன் இந்தச் சிறை ஆகிய உடம்பை அழித்ததும் அருளினால் தான்!' என்று அருணகிரியார் கருதிரைல்லவா? திருமுலநாயனார் கதையிலும், அவர் கூடு விட்டுக் கூடு பாய்ந்த பின் உடல் மறைந்ததையும், அந்த மறைவு

ஈசனருளால் நிகழ்ந்தது என்றே நாயனார் உணர்ந்தார் என்பதையும் பெரிய புராணம் தெரிவிக்கிறது.

இந்த நாயனார் கதைப் பகுதியுடன், 'ஏழையின் இரட்டைவினை ஆயதொர் உடற்சிறை இராமல் விடுவித்தருள் நியாயக் காரனும்' என்ற இவர் வாக்கையும் ஒட்டவைத்துப் பார்த்தால், கிளிஞ்சுப் கதையின் மர்மம் புலனாகிவிடும். 'உடற்சிறை' குறித்துப் பொதுவாக இவர் சொல்லியிருப்பதைக் கிளிஞ்சுப் கதைக்கும் ஆதாரமாகப் பக்தர்கள் கொள்ளுகிறார்கள்.

சுகசொரு பத்தையுற்று, அடைவேனோ?

என்ற இவர் பிரார்த்தனை வாக்கையும் ஆதாரமாய்க் காட்டுகிறார்கள். சுகசொருபம் இங்கே ஆனந்த சொருபம்தான்.

மவுனபஞ்சரம் பயில்தரும்சுக

பதம் அடைந்திருந்(து) அருள்பொருந்து ம(து)
ஒரு நாளே

என்ற பிரார்த்தனையில் 'சுக'த்திற்குக் கிளி என்ற பொருளும் தொனிக்கிறது. ஆனால் மௌனம் என்ற கிளிக் கூட்டில் வாழும் கிளி ஆனந்தம் தானே?— 'பேரின்பச் சுகநிலைதானே!'

கிளி உருவில் அருணகிரியார் தணிகை சேர்ந்து தணிகாசலபதியின் கையிலே தங்கிவிட்டார் என்றும் சிலர் கற்பனை செய்து பார்த்திருக்கிறார்கள். இதற்குத் தணிகைத் திருப்புகழில் ஒரு குறிப்பு இருப்பதாகவும் ஆதாரம் காட்டுகிறார்கள்.

உனக்கடிமை உற்(று)உன் தலத்தினில் இருக்கும்

படி பாராய்

திருத்தணி இருக்கும் பெருமாளே!

என்ற வாக்கைத்தான் சுட்டிக் காட்டுகிறார்கள்.

‘அருணகிரிநாதர் வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்’ என்ற நூலில் திரு. செங்கல்வராய பிள்ளை அருணகிரியாரின் கிளிரூபக் கதை குறித்துப் பின்வருமாறு கூறி முடிக்கிறார்: “ஆதலினால், நீ தணிகைக்கு வந்து. “நின் பத யுகப்ரசித்தி என்பன வகுத்துறைக்க நின் பணி தமிழ் த்ரயத்தை அருள்வாயே” என வேண்டன வாறு சீர்பாத வகுப்பாதி பாடி ஆனந்த நிலையில் எமது திருக்கரத்தும் எமது தாயின் திருக்கரத்தும் இருந்து களிகூறுக’ என ஆசி கூறினர். அங்ஙனமே அருணகிரிக் கிளியும் உண்ணாமலைத்தாயின் திருக்கரத்தே தங்கி, “தேவேந்திர சங்க வகுப்பைப்” பாடியும், திருத்தணி கேசர் திருக்கரத்தே தங்கி, அவர் களி கூரச் சீர்பாத வகுப்பு, வேல் வதப்பு முதலியன பாடியும் பேரீன்பம் திளைத்து விளையாடிற்று.

அருணகிரிநாதரின் வரலாற்றை முருகவேளின் ஒப்பற்றதொரு திருவிளையாடலாகப் பொலியுமாறு அமைத்துக் காட்டுவதில் இன்றைய பக்தர்களுக்கும் ஒரு விசேஷ திருப்தி ஏற்படுகிறது என்பதைத்தான் தணிகைமணி செங்கல்வராய பிள்ளையின் மேலே காட்டிய அபிப்பிராயம் இனிது புலப்படுத்துகிறது. ஆனால் அருணகிரிநாதர் கிளி ரூபத்தோடு வாழ்ந்தார் என்பதும், அப்படி வாழ்ந்த காலத்தில் கந்தரனுபூதி

பாடினாரென்பது உண்மை நிகழ்ச்சிகள் அல்ல என்பதை நாம் நன்குணர்ந்து கொள்வதே நலமாகும்.

அருணகிரிநாதர் வரலாறு குறித்து ஓர் அருமையான ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை ஒன்றை அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாராய்ச்சி விரிவுரையாளரான திரு. க. வெள்ளைவாரணனார் தம் பல்கலைக் கழக வெளியீடான 'தமிழிசைப் பாடல்கள்—'பத்தொன்பதாம் தொகுதி'யில் எழுதியிருக்கிறார். இதில் இவர் சம்பந்தாண்டானோடு வாது செய்த காலத்து அருணகிரியார் கிளி உருக்கொண்டு பாரிஜாத மலர் கொணர்ந்தமைக்கும், கிளி உருவோடு கந்தரநுபூதி முதலியன பாடிய தற்கும் திருப்புகழாசிரியர் பாடிய பாடல்களில் எத்தகைய சான்றுமில்லை' என்று தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

'தாயுமான சுவாமிகள் திருப்போரூர் சிதம்பர சுவாமிகள், வரகவி மார்க்கசகாய தேவர் முதலிய பெரியோர்கள் அருணகிரிநாதரைப் போற்றுமிடங்களில் அவர் கிளி உருபெற்ற செய்தியைக் குறிப்பிடவே இல்லை' என்பதையும் ஆராய்ச்சி அறிஞர் வெள்ளை வாரணனார் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

மவுனபஞ்சரம் பயில்தரும்

சுகபதம்

என்பதற்கு 'மோன நிலையாகிய கூட்டில் அமைதியாக வாழும் இன்ப வாழ்வு' என்றே பொருள் காட்டுகிறார் இவர். 'சுக பதம் சுக சொகுபம் என வரும் இரு சொற்களுக்கும் இன்ப நிலை யென்பதே அருணகிரிநாதர்

கருதிய பொருளாகும்' என்று இவர் கருதுவது பொருந்துவதே.

எனினும் 'நிரம்பிய கல்வி இல்லாதார் ஒருவர் இச் சொற்களுக்குக் கிளி உருவெனத் தவறாகப் பொருள்கொண்டமையினாலேயே இத்தகைய பொருந்தாச் செய்தி அருணகிரிநாதர் வரலாற்றில் இடம் பெறுவதாயிற்று' என்று இவர் கூறுவதை அப்படியே நான் ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. நிரம்பிய கல்வி அறிவு உள்ளவர்களும் தங்கள் பக்திப் பெருக்கினால் கிளி ரூபக் கதைக்கும் இச் சொற்களில் ஆதாரம் கிடைக்குமோ என்று பார்க்கக் கூடும். இதற்கு நான் ஏற்கெனவே எடுத்துக் காட்டியிருக்கும் தணிகை மணியின் அபிப்பிராயமும் ஒரு சான்றாகும் என்று நினைக்கிறேன்.

வேறு கற்பனைகள்

பட்டினத்தடிகளுடன் அருணகிரியாரைத் தொடர்பு படுத்திப் புலவர் புராண ஆசிரியர் முதலியவர்கள் கூறும் கதை பிரசித்தமாகப் பக்தர்களிடையே விளங்கியபோதிலும், இது பின்னாளில் புனைந்து சேர்த்த தொரு கற்பனையே ஆகும் என்பது திண்ணம். பட்டினத்தாரின் தூய துறவு நெறிக்கே களங்கம் கற்பிக்கிறது இந்தக் கற்பனை. மேலும் பட்டினத்து அடிகள் கி. பி. 9-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் என்பது ஆராய்ச்சியாளரின் முடிவு. அப்படியிருக்க, 600 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு தோன்றிய அருணகிரியாருடன் பட்டினத்தாரை உறவுகொள்ளச் செய்வது விந்தையிலும் விந்தைதான்.

அருணகிரிநாதர் தம் பெற்றோரைச் 'சீலமுள தாயார் தந்தை' என்றே குறிப்பிடக் காண்கிறோம். 'இவர் செல்வம் மிக்க ஒரு பெருங்குடியில் தோன்றி இளமையில் தக்க புலவர் பெருமக்களிடத்தில் தமிழும் வடமொழியும் நன்கு பயின்று இரு மொழிகளிலும் புலமை எய்திப் பெற்றோரால் இளமையிலேயே மணஞ் செய்விக்கப்பெற்று மனைவியோடு இல்லற வாழ்க்கை நடத்திவரும் நாட்களில் ஊழ்வினை வயத் தால் இன்பத் துறையில் எளியராகிப் பரத்தையர் பலரோடு உறவாடித் தம் முன்னோர் தேடிவைத்திருந்த பொருளெல்லாம் அழித்தனர்' என்று திரு. சதாசிவ பண்டாரத்தார் அருணகிரியாரைப் பற்றிக் கூறியுள்ளார். இதற்கே அருணகிரியார் நூல்களில் ஆதாரம் கிடைக்கிறது.

நற்குடியில் பிறந்து உறவினரோடு வாழ்ந்தவர் பிறகு விலைமாதர் கூட்டுறவால் கொடும் பிணிகளை அடைந்து வாழ்க்கையை வெறுத்துத் தற்கொலை செய்யத் துணிந்ததற்கும் அருணகிரியார் நூல்களில் ஆதாரம் உண்டு. அந்த நிலையில் முருகக் கடவுள்மீது இவருக்குள்ள பக்தி இவருக்குக் கைகொடுத்து உதவியது என்பதற்கும் இவர் வாக்கிலே ஆதாரம் உண்டு. பக்தி கைகொடுத்து உதவியதைத்தான் பன்னிருகைப் பெருமானே கைகொடுத்து உதவியதாகக் கதை தெரிவிக்கிறது. முருகவேள் இத்தகைய பக்தருக்கு அகக் கண்முன் தோன்றி அருள்புரிந்தான் என்பதும் இந்த அநுபூதிமானின் பக்தி அனுபவத்திற்குப் பொருந்துவதுதான்.

இத்தகைய பக்தி அனுபவத்திலிருந்து, பெருமான் திருப்புகழுக்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்தான் என்ற நம்பிக்கைகூட அருணகிரிநாதர் உள்ளத்தில் ஏற்பட்டிருக்கலாம். இவர் உள்ளொளியே அத்தகைய உணர்ச்சியை உண்டாக்கியிருக்கவும் கூடும். எனினும் தாயாகிய முத்தம்மை என்ற உருத்திர கனிகையின் பெயரை ஒட்டிய 'முத்தைத்தரு' என்று முருகக்கடவுள் அடியெடுத்துக் கொடுத்ததாய்க் கருதுவது வெறும் கற்பனைதான். இந்தக் கற்பனை மேலும் வளர்ந்திருக்கிறது. வரகவி மார்க்கசகாய தேவர் வாக்கிலே, இவர் தாம் பாடிய பிள்ளைத் தமிழில், அருணகிரியார் நாவில் முருகன் வேல்கொண்டு எழுதியிருப்பதாகக் கற்பனை செய்திருக்கிறார்.

வில்லிபுத்தூரை வாதில் வென்ற கதையைப் பின்னாலில் திருத்தணிகைச் சங்கிதி முறை என்ற நூலில் கந்தப்ப தேசிகர் பாடியிருக்கிறார். எனினும் திரு. சதாசிவ பண்டாரத்தார் கூறுகிறபடி வில்லிபுத்தூர் அருணகிரிநாதருக்குச் சுமார் 50 அல்லது 60 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டவராக வாழ்ந்தவராதலின், இதை ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். சம்பந்தாண்டன் கற்பனைப் பேர்வழியல்லன், ஆனால் காலத்தால் அருணகிரியாருக்கு முற்பட்டவன். திருவண்ணாமலை கல்வெட்டு ஒன்றிலிருந்து, சம்பந்தாண்டான் ஒரு மடத்தின் தலைவனாக இருந்தான் என்று தெரிய வருகிறது. இக் கல்வெட்டில் குறிப்பிட்ட காலம் சகம் 1262-அதாவது கி.பி. 1341 என்கிறார் திரு. பண்டாரத்தார். இதிலிருந்தே கிளி ரூபக் கதைக்கு அடிப்படையில்தான் என்று துணியலாம்.

6. அருணகிரியாரின் இளமைப் பருவம்

அருணகிரியார் கதைகளைக் காட்டிலும் இப்பெரியாரின் நூல்களே இவர் வரலாற்றை உள்ளபடி நமக்கு அறிவிக்கின்றன. கதைகளில் செவிவழிச் செய்திகளையும் கற்பனைகளையும் கேட்கிறோம். நூல்களிலோ ஆசிரியன் அறிந்தோ அறியாமலோ தன் ஆத்ம சரித்திரத்தைக் கூறிவிடுகிறான். கம்பன் காவியம் போன்ற நூல்களில் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை விசேஷமாகக் காண முடியாது. ஆனால் அருணகிரியாரின் திருப்புகழிலும் பிறநூல்களிலும் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை ஏராளமாகக் காண்கிறோம். இது ஒரு வகையில் நமது பாக்கியம் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

புலவர் புராணம் பாடிய முருகதாஸ சுவாமிகள் திருப்புகழ்ச் சுவாமிகள் என்றும், தண்டபாணி சுவாமிகள் என்றும், மகான் வண்ணச் சரபம் என்றும் பிரசித்தி பெற்றவர். அருணகிரியாரிடம் அந்த ஆசிரியருக்கு விசேட ஈடுபாடு உண்டு. முருகதாஸ சுவாமிகளும் முருகபக்தியில் சிறந்து விளங்கியவர்; ஓரளவு அநுபூதிச் செல்வமும் உடையவர். இவர் பாடியிருக்கும் அருணகிரிநாதர் வரலாற்றில் கர்ண பரம்பரைக் கதைகளுடன் இவரது பக்தி நிறைந்த மனோபாவத்தையும் கற்பனைத் திறனையும் காண்கிறோம்.

‘புலவர் புராணம் பாடிய ஸ்ரீமுருகதாஸ சுவாமிகள் முதல் பல அடியார்கள் அருணகிரியாரின் சரித்திரத்

தைத் தாம் கேட்டவாறும், தமது உள்ளத்தில் இறைவன் இயக்கியவாறும் எழுதியுள்ளார்கள். உண்மைச் சரித்திரம் இதுதான் என்று திடம் பெற உரைக்க இடம் தரவில்லை' என்று திரு. வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை கூறுவது உண்மைதான். எனவே, திருவாளர் செங்கல்வராய பிள்ளை அகச்சான்று புறச்சான்றுகளைக் கொண்டு அருணகிரிநாதர் வரலாற்றை எழுத முயன்று வெற்றி பெற்றிருக்கிறார் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

இயன்றவரை இந்தப் பக்த அறிஞர் சேக்கிழார் பெருமானின் அடிச்சுவட்டில் சென்றிருக்கிறார். தேவாரம் பாடிய மூவர் சரித்திரத்தை எழுதும்போது சேக்கிழார் தேவாரக் குறிப்புக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டே செவி வழிச் செய்திகளான புறச்சான்றுகளையும் பரிசீலனை செய்து பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த முறையைப் பின்பற்றி பக்தமணி செங்கல்வராய பிள்ளையும் திருப்புகழிலிருந்தும் அருணகிரியாரின் வேறு நூல்களிலிருந்தும் குறிப்புக்களைத் தொகுத்து வைத்துக் கொண்டு, வரலாறும் நூலாராய்ச்சியும்' என்ற தம் நூலை எழுதி முடித்திருக்கிறார்.

நூலாசிரியர் வரலாற்றைத் தொகுப்பதற்கு நூல்களின் குறிப்புக்களை எவ்வாறு பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்பது குறித்தும் இந்த ஆசிரியர் நன்றாக ஆலோசனை செய்து பார்த்திருக்கிறார். திருப்புகழில் செருகு கவிகள் உண்டு. 'திருப்புகழ் நூலின் உள்ளே இடைச் செருகல்கள் பல புகுந்து, நூல் வனப்பினைக் குறைவுபடுத்துகின்றன. இடைச் செறுகல்களை

ஒழித்த தூய உருவத்தில் திருப்புகழ் நூல் வெளி வருமாயின், சைவசித்தாந்த மெய்ஞ்ஞான நூல்களில் ஒன்றாக விளங்கும் என்பதற்கு ஐயமில்லை' என்று உயர்திரு விபுலானந்த அடிகள் தம் யாழ் நூலில் கூறியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கது. இந்த உண்மையைத் திருவாளர் செங்கல்வராய பிள்ளையும் நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார்.

பக்தர்களின் நூல்களிலிருந்து வரலாற்றுக்குறிப்புக்களைத் தொகுக்கும்போது ஒரு விஷயம் சிறப்பாகக் கவனிக்கத் தக்கது. பக்தர்கள் 'தங்களைக் கள்வர்கள்' என்றும், பொய்யார்கள் என்றும் கூறிக் கொள்வதைக் காண்கிறோம். மகாத்மாக்களே அற்பகுற்றம் குறைகளையும் கண்டு காட்டுவார்கள். அற்ப ஆன்மாக்களாகிய பிறருக்கு அத்தகைய குற்றங்குறைகள் தெரியாமலே இருந்து விடுவதும் உண்டு. அண்மையில் வாழ்ந்த மகாத்மா காந்தியைப் போல் சொந்தக் குற்றங் குறைகளை உணர்ந்தவர்கள் உண்டா?

இது நான் சொல்லவந்த விஷயத்தில் ஒரு பாதி தான். வேறொரு பாதி 'மாய பாசங்களில் தாம் பாடாத போதினும் உலகுக்கு நன்மை ஊட்ட வேண்டித் தாம் அத்தகைய பாசங்களில் பட்டதாக' எடுத்துக் கூறும் மனப்பான்மையாகும். இது நம் தமிழ்நாட்டுப் பக்த கவிகளின் வாக்கிலே காணப்படும் ஒரு விசேஷ அம்சம் என்றே கருதலாம். எனவே அகச்சான்றுகள் என்று பக்தர்களின் வாக்குகளை யெல்லாம் வாழ்க்கைக் குறிப்புக்களாகக் கொள்வதும் முற்றும் சரியன்று. இந்த உண்மையையும் நன்கு உணர்ந்தே

அருணகிரிநாதரின் வரலாற்றுப் பகுதியை எழுதியிருக்கிறார் திரு. செங்கல்வராய பிள்ளை.

அருணகிரியாரின் இல்லறம்

இந்த விஷயத்தில் பிள்ளை மற்ற ஆராய்ச்சிக்காரர்களைக் காட்டிலும் அதிஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்திருக்கிறார். உதாரணமாக அருணகிரியார் மனைவி மக்களுடன் வாழ்ந்தார் என்பதற்குத் திருப்புகழில் காணும் அகச் சான்றைக் கூட உபயோகித்துக் கொள்ள இவர் துணிய வில்லை எனினும்,

மனையவள் நகைக்க, ஊரி லனைவரு நகைக்க, லோக
மகளிரும் நகைக்க, தாதை தமரோடும்
மனமது சலிப்ப, நாய னுளமது சலிப்ப, யாரும்
வசைமொழி பிதற்றிநாளு மடியேனை
அனைவரு மிழிப்ப, நாடு மனவிருள் மிகுத்து நாடி
அகமதை எடுத்த சேமம் இதுவோஎன்(று)
அடியனு நினைத்துநாளும் உடலுயிர் விடுத்தபோதும்,
அணுகிமுன் அளித்த பாதம் அருள்வாயே

என்ற திருப்புகழ் அடிகளில் கிடைக்கும் வரலாற்றுக் குறிப்புக்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வது அவசியமே யாகும்.

‘அருணகிரியார் மனைவி மக்களுடன் வாழ்ந்திருந்தனர் எனக் கூற இடமிருந்தும், யான் துணிந்து எழுதத் தயங்கி விடுத்துள்ளேன்’ என்கிறார் தணிகைமணி. ஆனால் அருணகிரியார் மனைவியோடு இல் வாழ்க்கை நடத்தி வரும் போதே காமத்துறையில்

எளியராய்ப் பொழுது போக்கி வறுமையுற்று
நோயுற்று உயிரை மாய்த்துக் கொள்ள முற்பட்டார்
என்று ஊகிப்பதற்கே இவர் வாக்கு இடம் தருகிறது.
கர்ண பரம்பரைக் கதைகளில் அருணகிரியாரின்
இல்வாழ்க்கைக்கு இடம் இல்லாததால் தான் பக்தமணி
யாகிய திரு. செங்கல்வராய பிள்ளை இந்த விஷயத்தைத்
துணிந்து எழுதத் தயங்குகிறார் எனலாம்.

இவர் பிறந்த குலம்

அருணகிரியார் வேதியர் குலத்தினராக இருக்கக்
கூடும் என்பதற்கு ஒரு கல்வெட்டையும், வடமொழிக்
காவியம் ஒன்றை இயற்றிய ராஜநாதக் கவியின்
கூற்றையும் சான்றாகச் சிலர் காட்டுகிறார்கள்.
'சோணாத்திரி நாதர்' என்ற பெயரால்தான் ராஜநாத
கவி தன் தந்தையாரைக் குறிப்பிடுகிறார். சோணாத்திரி
நாதரே அருணகிரிநாதர் என்று துணிவதற்குப்
போதுமான ஆதாரம் இல்லையென்றே சொல்ல
வேண்டும். ராஜநாத கவிதம் தந்தையாரின் தமிழ்
பெரும் புலமையையும், கந்தரநுபூதிச் செல்வராய்த்
திருப்புகழ் பாடிய சிறப்பையும் கவிப் புகழையும் ஏன்
குறிப்பிடவில்லை? 'தம் தந்தையார் முருகன் அருள்
பெற்றவர் என்பதற்கு உரிய குறிப்பு எதுவும் அவரால்
குறிக்கப் படாமையால், அவருடைய தந்தையாரே
திருப்புகழ் ஆசிரியர் என்ற கூற்றிற்கு ஒரு
சிறிதும் இடமில்லை என்க' என்பர் திருவெள்ள
வாரணாஸ்.

'அருணகிரியார் திருப்புகழில் வடசொல் விரவி
இருத்தலைச் சான்றாகக் காட்டி அவர் வேதியர்

குலத்திற் பிறந்தவர் என்று கூறும் வாதம் ஏற்புடைய தாகாது' என்று திரு வெள்ளை வாரணனார் கூறுவதும் கவனிக்கத் தக்கது. தாயுமான சுவாமிகளின் வாக்கிலும் வட சொல் விரவி இருத்தலைக் காண்கிறோமல்லவா? குமரகுருபர சுவாமிகளும் வட மொழியில் நிரம்பிய புலமை உடையவர் என்பதற்கு அவர் நூல்களிலும் அகச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன! திராவிட மாபாடியம் இயற்றிய பெரியாரான சிவஞான முனிவரும் வடமொழிப் புலமை நிரம்பியவர். எனவே சமீப காலம் வரை வேதியர், அல்லாதார் என்ற வேற்றுமை இன்றி நம் தமிழ் மக்கள் வட மொழியையும் சொந்த மொழியாகக் கற்று வந்தார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

கல்வெட்டுச் சான்றில் வரும் அண்ணாமலைநாதர் அருணகிரிநாதரே யாவர் என்று முடிவு கட்டுவதும் சரியன்று. அண்ணாமலை நாதரும் சோணாத்திரி நாதரும் அருணகிரிநாதரும் ஆகிய முப்பெரியார் திருவண்ணாமலைப் பிரதேசத்துடன் தொடர்புடையவர்கள் என்று கருதுவதே பொருத்தமாகும். 'அஜவு அநியாயம் செய் வேதியரே!'—அதாவது ஜீவகாருண்யம் இன்றி ஆட்டை வதைத்து வேள்வி செய்யும் வேதியரே! என்று கந்தர் அந்தாதியில் இவர் கூறுவதும் கூர்ந்து நோக்கத் தக்கது.

'விடக்கு அன்பாய் நுகர் பாழன்' என்று அருணகிரியார் தம்மை நொந்து கொண்டு பேசுவதிலிருந்து இவர் புலால் உண்ணும் குலத்தினர் என்று கருதுவோரும் உண்டு. எந்தக் குலத்தில் பிறந்தால் என்ன? ஞானிகள் பக்தர்கள் முதலானவர்களில் குலத்தைக்

குறிப்பிடுவதே பாவம் என்பது பக்தர் கொள்கை. குலம் தருவது பக்திதானே. நாற்பாற் குலத்திற்கும் மேற்பட்ட குலம் அன்றோ பக்தன் பிறக்கும் குலம்? சமானியர்கள் குலத்திலே பிறக்கிறார்கள் என்றால், குலம் பிறக்கிறது பக்தர்களுக்கு—என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அருணகிரியாரைப் போன்ற பெரும் பக்தர்களும் தத்துவ ஞானிகளும் தவச் செல்வர்களும் சாதிச் சிறு நெறி அறியாத ஒரு தனிப்பெருங் குலத்தினரே யாவர். எனவே அருணகிரிநாதர் குலம் தெரியவில்லை அதனால் இவர் வரலாற்றுக்கு ஒரு குறைவும் இல்லை என்று ஒப்புக் கொள்வதே முறையாகும்.

இளம் பருவச் செய்திகள்

அருணகிரிநாதர் தாம் பிறந்த திருவண்ணாமலையிலேயே இளம் பருவத்தைக் கழித்தார். இளமையிலேயே இவர் தேவாரம் நன்றாக ஓதி யிருக்கிறார். 'தேவாரம் பாடிய மூவர் கதைகளையும் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார். ஏன்? சைவ சமய குரவர் நால்வரையும் அவர்கள் சரித்திரங்களையும் இளமையிலேயே தெரிந்துகொண்டு, தம் கல்விக்கும் பக்திக்கும் ஆழ்ந்ததோர் அடிப்படை அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். தேவாரம் பாடிய மூவரைப்போல் மாணிக்க வாசகரும் இவரது இளமை உள்ளத்தைக் கவர்ந்து கொண்டவரே யாவர். திருநாவுக்கரசரைப் பற்றிய குறிப்பைத்தான் இவர் நூல்களில் காண முடியவில்லை' அப்பரின் தமக்கையார் திலகவதியாரை மட்டும் குறிப்பிடுகிறார். தேவாரத்திற்கு அடுத்தபடியாக அருணகிரி

யார் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது திருமுலநாதரின் திருமந்திரம்தான்.

திருமுருகாற்றுப்படையை இவரது இளமையுள்ளம் அமுதமாய்ப் பருகியிருக்க வேண்டும். நக்கீரத்தேவரின் கதைகளும் இவரைப் பரவசப்படுத்தக்கூடும். திருமுருகாற்றுப் படையின் சாரமான பொருளை அருணகிரியாரைப் போல் உணர்ந்து உபயோகித்துக் கொண்டவர் வேறு எவரும் இல்லை என்றே சொல்லலாம். அருணகிரிநாதர் காலத்தில் சங்கப் புலவரான நக்கீரரே திருமுருகாற்றுப்படையை இயற்றினார் என்ற கொள்கையே நிலவி வந்தது.

அருணகிரியார் காலமாகிய பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்க் கல்வியில் சில்லறைப் பிரபந்தங்களான கோவை கலம்பகம் உலா தூது பரணி மாலை மடல் முதலியவைகளின் பயிற்சி சிறப்பாக இடம் பெற்றிருந்தது. தம் காலத்தில் பிரசித்தமாயிருந்த தமிழ்ப் பிரபந்தங்களையெல்லாம் அருணகிரியார் ஐயந் திரிபரக் கற்றிருந்தார். அந்தப் பிரபந்தங்களைக் கற்றுக் கற்றுத் தாமும் கவிபாட வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். கல்விப் புலமையோடு கவிப்புலமையும்—அதாவது கவிபாடும் வல்லமையும்—இவர்பால் அமைந்திருந்தது.

இவர் குலத்தின் வழிவழி வந்த முருக பக்தர்கள் என்று கருதலாம்.

பழைய நினது

வழி அடிமை

என்று இவர் தம்மைத் திருப்புகழில் கூறிக்கொள்கிறார். 'என்தனை வழிவழி அன்புசெய் தொண்டு கொண்டருள் பெருமானே' என்ற திருப்புகழ் வாக்கும் இவரது முருகபக்தி பரம்பரைச் சொத்து என்பதை நினைவூட்டுகின்றது. 'வழிவழி அடிமை எனும் உரிமை' என்று சீர்பாத வகுப்பில் வருவதும் இவரது முருகபக்தி வழிவழி வந்த உரிமைச் செல்வம் என்பதை வற்புறுத்துகிறது.

இவ்வளவு பக்தியும் அக்காலத்தில் கிடைக்கக் கூடிய தமிழ்ப் பயிற்சியும் வடமொழிப் பயிற்சியும் இருந்தும் இவர் காழகராய்த் திரிந்தது அதிசயமல்லவா? என்று கேட்கலாம். ஆனால் 'இளமை வெள்ளம் தகைப்பவர் யாவரே?' இளமையில் இவர் காமசாத்திர நூல்களை ஆராய்ந்து பார்த்தார் என்பதற்கும் திருப்புகழில் ஒரு குறிப்பை நாம் காண்கிறோம். பண்டைத் தமிழர்களின் நல்ல காதற்பாடல்களைக் காட்டிலும் வடமொழி காமசாஸ்திரக் கொள்கைகள் அரசர்களாலும் செல்வர்களாலும் பாராட்டப் பெற்று வந்த காலம் அது. தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியிலும் தமிழ்க் கல்வி நிலையிலும் வீழ்ச்சியைக் குறிக்கும் காலப்பகுதிதானே அருணகிரியார் வாழ்ந்த பதினைந்தாம் நூற்றாண்டு.

இளமையிலேயே இவருக்குக் கிடைத்திருந்த காமசாஸ்திரப் புலமையே இளமையைப் பாழாக்கிக் கொள்வதற்குத் தூண்டுகோல் ஆயிற்று எனலாம். எனவே விதிவசத்தோடு மதிவசமும் சேர்ந்து படுகுழியில் தள்ள முயன்றது; ஆனால் வழிவழி பக்தி

இவரைக் காப்பாற்றிவிட்டது. பொருளை இழந்தார். பொருளே இருளெனத் தெரிந்து கொண்டார். மெய்ப்பொருள் அருளே என்று துணிந்தார். அருள் ஒன்றே காமத்தை வெல்லத் துணைபுரிபும் என்பதை அனுபவ வாயிலாகக் கண்டுகொண்டார்.

திருப்புகழ் பெண்களைக் கௌரவிப்பதில்லை என்று சில நூதன விவேகிகள் கூறுவதுண்டு. உண்மையில், உமாதேவியை முருகன் தாயாகவும், உலகத்திற்கெல்லாம் தாயாகப் போற்றும் அருணகிரியார் தாய்க் குலத்தைப் பழிக்கவில்லை; காமுகரை வலைப்படுத்தும் பரத்தையரையே பழிக்கின்றார். தமது கஷ்டங்கள் பிறருக்கு எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான்.

‘முருகா! அடியேன் செய்த தவறுகளையெல்லாம் பொறுத்தருளவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்கிறார். ‘சடெக்கென அப்புரத்தில் அழைத்து இருத்தி அளித்திடுவாயே’ என்று திருப்புகழில் இவர் செய்துகொள்ளும் அருமையான பிரார்த்தனைகளில் ஒன்று. ‘மோக மாயையில் விழுந்து’ ஒழிந்து போகலாமா? என்று அலருகிறது இவர் இதயம்.

பொது மாதருக்குக் கொடுக்கப் பொருள் வேண்டுமே என்று, பிரபுக்களைப் புகழ்ந்து பாடித் தாம் பொருள் பெற்றதாகவும் இவர் குறிப்பிடுகிறார். ஒரு காசு கொடாதவரை ‘ஐந்து தருக்களுக்கும் நிகரானவரே!’ என்று பெரிய தமிழால் புகழ்ந்தேனே!— என்று கதறுகிறார். ‘அருமைப் பழைய மொழியைத்

திருடித் திருடிக் கவி பாடித் திரியும் மருனைக்
கண்டித்து அருனைத் தேடுகிறார்.

பொருட் செல்வத்தை இழந்து தாம் வறுமையில்
உழன்றதையும் திருப்புகழில் குறிப்பிடுகிறார். 'வறுமை
யாகிய தீயின்மேல் கிடந்து நெளியும் கீழ் புழு ஆயி
னேன் ! என்று இவர் கூறுவதைப் பாருங்கள். இந்த
வாக்கின் மூலமாக அருணகிரியாரை இளமையில்
வறுமை எப்படி வாட்டியிருக்க வேண்டும் என்பதை
நாம் நேரில் கண்டதுபோல் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.
இத்தகைய வாக்குகளில், இயற்கையையும் மனித
சுபாவத்தையும் எவ்வளவு நுட்பமாக இவர் அறிந்
திருக்கிறார் என்பதும் தெரியவருகிறது.

ஒழுக்கக் கேடான வாழ்க்கையால் வறுமையோடு
பிணிகளும் கொண்டு உழன்றார் இவர். பிணிகளால்
உடல் துன்புற்றதுடன் உள்ளம் வெட்கத்தால் துடித்
தது என்பதையும் குறிப்பிடுகிறார் திருப்புகழிலே.
ஊராரும் உற்றாரும் நகைக்கிறார்களே ; மனையாளும்
சிரிக்கிறார்களே !' என்கிறார். நோயற்ற வாழ்வால்
சோபிக்கவேண்டிய இளமையுடல் மங்கிக்கொண்டிருக்
கிறதே—என்று தவிக்கிறார்.

அந்த நிலையில் ஒரு பெரியார் ஒரு நல்ல
வழி காட்டியதாகவும், அதைத் தாம் பின்பற்றாது
வீண் பொழுது போக்கிக் கொண்டிருந்ததாகவும்
சொல்லி வருந்துகிறார். அந்தப் பெரியார் அமுத
மொழி கொண்டு தவ நிலை அருளியும், அது தமக்குப்
பயன்படவில்லையே என்கிறார். அத்தகைய அறிவிலி
யாகவும் அசடனாகவும் இருந்துவிட்டேனே'-என்கிறார்.

இந்த நிலையில் 'இழிகுலன் இவன்!' என்று மக்கள் பழித்தார்களாம்.

இப்படி இவர் கூறுவதிலிருந்து சாதியைப் பற்றிய இவர் கொள்கையையும் ஊகித்துக்கொள்ளலாம். இழிசெயல் செய்பவனே இழிகுலத்தான் என்பது குறிப்பு. மற்றபடி, பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு உண்டு என்ற கொள்கையை அவர் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. 'பெரியவர்' என்று இவர் கூறுவது குலத்தால் பெரியவரை அல்ல; குணத்தால் பெரியவரைத்தான்.

பெரிய குணதரர்

என்று இவர் தமக்கு உபதேசம் செய்து நல்வழி காட்ட முயன்ற பெரியாரைக் குறிப்பிடுவது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது. பெரிய குணங்களை யுடையவர் பெரியார் என்பது குறிப்பு. கடவுளே பெயர் என்ற கொள்கையையுடைய அருணகிரியார் பெருங் குணமுடையவர்களையும் பெருஞ் செயல்கள் புரிவோரையும் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த பெரியோராக கருதுகிறார் எனலாம்.

வாழ்க்கையில் வெறுப்பு அதிகரித்ததும், தாம் அருள் பெற எண்ணுவதும் தவறு என்ற எண்ணமும் இவருக்கு ஏற்பட்டது. 'தானும் கெட்டுச் சந்திர புஷ்கரணியையும் கெடுத்தான்' என்ற பழமொழியல்லவா? அப்படித்தான் அருள் நெறியைக் கெடுக்கலாமா? என்று இவர் கருதினார் என்பதை,

அருள்சேரவும் எண்ணும் அதோ !

என்ற இவரது கந்தரநுபூதி வாக்கில் காண்கிறோம். அப்படியானால் தான் உய்வதுதான் எப்படி?

இவர் உள்ளத்திலே ஒரு பெரும் போராட்டம் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். ஒருபுறம் சிங்காரவேல்வன் நன்னெறியாகிய அருள்நெறி கர்ட்டுகிறான். ஒருபுறம் சிங்கார மடந்தையர் காட்டும் தீ நெறி 'வாவா' என்று அழைக்கிறது.

சிங்கார மடந்தையர் தீநெறிபோய்
மங்காமல் எனக்கு வரம்தருவாய்

என்று கந்தரநுபூதியில் வரும் பிரார்த்தனை வாழ்க்கையின் நெருக்கடி நிலைகளிலெல்லாம் இவர் உள்ளத்தில் தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

இளமை வெள்ளம் தடுக்க முடியாமல் பெருகிக் கொண்டிருந்த காலத்திலே இத்தகைய பிரார்த்தனையும் பயன்படவில்லை என்றே கருதலாம். திருவண்ணாமலைக் கோயிலின் பெரிய கோபுரத்து வட வாசலுக்கு அருணகிரியாரின் வாழ்க்கையுடன் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு என்பதற்கு இவர் வாக்கிலே ஆதாரம் கிடைக்கிறது. திருப்புகழிலும் வேறு வேறு பிரபந்தங்களிலும் இவர் இந்த வடவாசலைக் குறிப்பிடுகிறார். யானைக்கு இளைய யானையை—அதாவது யானைக்குப் பிள்ளையாரின் தம்பியாகிய முருகனை பெரிய கோபுரத்து வடவாசலில் கண்டுகொண்டதாகச் சொல்லுகிறார். இந்த வடவாசலில் இவர் சிறப்பாகப் பிரார்த்தனைகள் செய்துகொண்டதாகவும் தியானம் முதலான நியம நிஷ்டைகளை அனுஷ்டித்துப் பார்த்ததாகவும் ஊகம் செய்யலாம்.

மாயையில் வீழ்ந்த தம்மை விதி அப்படி வீழ்த்தியது என்று எண்ணியவர், ஆண்டவனும் தம்மைக்கைவிட்டான் என்று கருதத்தொடங்கிவிட்டார். 'படு மாயையிலே வீழ்வாய் என என்னை விதித்தனையே!' என்று இவர் கதறியதுண்டு என்பதை கந்தரநுபூதி வாக்கில் காண்கிறோம்.

‘வரவர மனம்திகைத்த பாவி’ என்ற திருப்புகழ் வாக்கு இவர் தம் உயிரை மாய்க்கக் கருதிய நிலைக்குச் சற்று முற்பட்ட மனநிலையை வெளியிடுவதென்று ஊகிக்கலாம். இத்தகைய மனநிலையில் தான் தற்கொலை புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணம் திடீரென்று தோன்றியிருக்க வேண்டும். தற்கொலை செய்ய முற்படுவோர் அந்த வெறிநிலையைத் தாண்டி ஆலோசிக்கத் தொடங்குவாராயின் பிழைத்துக்கொள்வார்கள். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் முருகக் கடவுளின் அருளை எவ்வாறு இவரைக் காப்பாற்றியது என்று திட்டமாகக் கண்டுகொள்வதற்குரிய சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை.

முருகன் அருளே தம்மைக் காப்பாற்றியது என்பதில் இவருக்குக் கொஞ்சமும் ஐயம் இல்லை என்பதற்குச் சான்றுகள் இவர் நூலகத்தே—முக்கியமாகத் திருபுகழில்—காணக்கிடக்கிறேன். மயில்மீது முருகவேள் அகக்கண் முன்தோன்றியதற்குரிய குறிப்புக்களையும் திருப்புகழில் காண்கிறோம். தழைந்த நயனமும் இளநகை பரப்பிய திருமுகமுமாய் மறக்க முடியாத செளந்தர்யத்துடன் முருகன் காட்சி கொடுத்ததாகச் சொல்லுகிறார். ‘நோக்கிய பார்வையும் மறவேனே!’

என்கிறார். 'விழி அருள் தந்த பேரருன் கனவிலும் நனவிலும் மறவேனே!' என்கிறார். ஆனால் இந்த வாக்குகளில் ஒன்றும் முருகக் கடவுள் கீழே குதித்த வரைக் கையால் தாங்கிப் பிடித்து நிலத்தில் நிறுத்தினார் என்பதைக் குறிப்பிடவில்லை.

அநுபூதிவேறு, சாதாரண வாழ்க்கை அனுபவம் வேறு. இரண்டையும் ஒன்றாகக் குழப்புவதில் அநுபூதிக்கும் லாபமில்லை, சாதாரண அனுபவத்திற்கும் லாபமில்லை. வேல்கொண்டு அருணகிரியார் நாவில் முருகன் தன் ஆறெழுத்தை எழுதினான் என்பதற்கும் திருப்புகழில் தெளிவான ஆதாரம் கிடையாது. 'அருள் அயில் தொடுத்து' என்பதை வேல்கொண்டு எழுதியதற்கு ஆதாரமாகக் காட்டுவதுண்டு. 'அருள் அயில் தொடுத்து' என்பதை வேல்கொண்டு எழுதியதற்கு ஆதாரமாகக் காட்டுவதுண்டு. அருள் அயில் என்றால் அருளாகிய வேல் என்று தான் பொருள்படும் தம்முடைய இருவினை தூள்பட முருகன் வேல் ஏவியதாக இவர் கூறுவதும் கவனிக்கத்தக்கது. வேலால் முருகன் அருணகிரியார் நாவில் எழுதினான் என்பதற்கு பிற்காலத்தவர் நூல்களிலேதான் சான்று கிடைக்கிறது.

முருகக் கடவுள் ஜபமாலை ஒன்றை அருணகிரியாருக்கு அளித்ததாகவும் ஒரு கதை வழங்குகிறது. 'ஜெபமாலை தந்த சற்குரு நாதா!' என்பது திருப்புகழ் வாக்கு. முருகன் அருளால் தமக்கு ஒரு ஜபமாலை கிடைத்தது என்பதையே பக்தர் பரிபாஷையில் அருணகிரியார் வெளியிட்டிருக்கிறார். முருகன் உபதேசித்தார் என்பதும், சித்தம் தெளிய ஞானம் உரைத்தார் என்

பதும், திருப்புகழின் முதற்சந்தத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார் என்பதும் அருணகிரியாருக்குக் கிடைத்த அநுபூதிச் செல்வம்தான், சாதாரண ஸ்தூல வாழ்க்கை அனுபவமல்ல.

நாட்குறிப்புக்கள் எழுதுவதுபோல் அநுபூதிக் குறிப்புக்களைத் திருப்புகழில் அருணகிரியார் எழுதி வைத்தார் என்று கூறுவதில் தவறென்றுமில்லை. ஆனால் இக்குறிப்புக்களை எழுத்தளவில் பொருளாக்கிக் கொண்டு இடர்ப்படுவது சரியன்று. இவ்வாறு இடர்ப்பட்டவர்கள் கட்டிவைத்த சுற்பனைகளும் கதைகளுமே அருணகிரிநாதரின் சரித்திரமாக நாளடைவில் வளர்ந்திருக்கின்றன. இதற்கு ஓர் உதாரணம் காண்போம்.

‘அருணை நகர்மிசை கருணையொடு அருளிய மெவுன வசனமும்’ என்று திருப்புகழில் அருணகிரியார் பாடுகிறார். தம் குருநாதன் தமது துர்குணம் வேறாகும்படி ஞான உபதேசம் பேசினான் என்கிறார். ‘ஈடேற ஞானம் உரைத்தருள்வோனே!’ என்கிறார் இந்த அநுபூதிக் குறிப்புக்கள் எப்படிக்கதைகளாக வளர்ந்திருக்கின்றன!

‘நீ நம் பாதமலர் பாடு’ என்றானும் முருகன். ‘அடியேன் எப்படிப்பாட?’ என்று கேட்டாராம் அருணகிரியார். ‘முத்தைத்தரு’ என்று வண்ணப்பாவாகவே அடியெடுத்துக் கொடுத்தானும் முருகவேள். ‘முதற் சந்தமும் திருவாய் மலர்ந்து உரைசெய் குமர குருநாதனே!’ என்றும் பாடுகிறார் இப்பிள்ளைத் தமிழ் ஆசிரியர். ‘கவிசொல்’ என்றே அடியெடுத்துக் கொடுத்தவன் என்கிறது சோத்திரக் கோவைப் பிள்ளைத் தமிழ்.

7. அருள் பெற்றபின்

திருவண்ணாமலையில்

அருணகிரியாரின் வாழ்க்கையில் இளம் பருவத் துலேயே புரட்சிகரமான மாறுதல் ஒன்று ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதற்கு அகச் சான்றுகள் திருப்புகழிலும் வேறு பிரபந்தங்களிலும் கிடைக்கின்றன. திருவண்ணாமலையில் தோன்றிய இவர் இத்தலத் துலேயே இளம் பருவத்தைக் கழித்து சிறந்த முருக பக்தராகிப் பல பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தார் என்பது நிச்சயம். முருகன் அருளைப்பெற்று அநுபூதிச் செல்வமும் ஓரளவு பெற்ற பின்பே இவர் வேறு தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்தார் என்று ஊகிப்பதற்கும் ஆதாரங்கள் உண்டு.

தமிழால் அருள் பெற்றது

முருகபக்தி தீவிரமாய், அதிதீவிரமாய் முறுகி வளர்ந்து கனியலாயிற்று. பரம விசுவாசத்தின் பயனாக நோய் நீங்கப்பெற்றார்; யோகியானார்; ஞானியானார்; சித்தரானார்; பக்திக் கடலில் ஆனந்தமாக ஆடிக் களித்த பரம பக்தரும் ஆனார்.

நற்றமிழை வித்தி,என்

உள்ளத்தை நீவினேத்தாய்

கற்றமொழி ஆகிக்

கலந்து

என்று பாடிய திருமழிசையாரைப்போல் அருணகிரியாரும் வடமொழி வல்லவராக இருந்தும் தாய் மொழியால் இறையருள் பெற்றார் என்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

தமிழ்க் கடவுளையே குருவாகக் கொண்டு இக் கடவுளை அடைவதற்கும் தமிழையே வழியாகக் கண்டார். ஆடிப்பாடிப் பக்தி பண்ணுவதற்கு இவரது வண்ணப்பாக்கள், சந்தப்பாக்கள் துணை புரிந்தன எனலாம். உறக்கப் பாடிப் பக்தி பண்ணியதுடன் மௌனமாக அமர்ந்து தியானவாயிலாகவும் தம் இஷ்ட மூர்த்தியைக் காண முயன்றார். சில காட்சிகளையும் கண்டார். முருக பக்தியுடன் சிவபக்தியும் இவருக்கு உண்டு. திருமாலிடத்திலும் ஓரளவு பக்தி உள்ளவர் என்பதற்கும் திருப்புகழில் சான்றுகளுண்டு.

சிவனும் உமையும் வள்ளியும் அருள்புரிந்தனர்

சிவபெருமான் தம் துயர் தீரும்படி வெண்ணீறு அளித்ததாக இவர் திருப்புகழில் பாடியிருப்பதிலிருந்து, ஒரு நெருக்கடியான சமயத்தில் அண்ணாமலையார் கோயிலிலிருந்து இவருக்குத் திருநீறு கிடைத்தது என்றும், அதனால் துயரம் தீர்ந்து மன அமைதி பெற்றார் என்றுப் ஊகிக்கலாம். இதிலிருந்து அண்ணாமலையாரே இவருக்குப் பிரத்யட்சமாகி, 'உன் துயரம் தீர்க' என்று அருளித் திருநீறு கொடுத்தார் என்ற ஒரு கதை தோன்றியது. அப்போது தேவியும் ஆசிகூறி அருள்புரிந்தாளாம்.

வள்ளி நாயகியைத் திருப்புகழில் இவர் 'எனை அருள் வைத்திட்டு ஆண்ட நாயகி' என்று கூறியிருப்பதால், இந்த அம்மையாரும் அவருக்குப் பிரத்தியட்சமானதாகக் கதை தோன்றியது. தம்முடைய இருவினையாகிய 'நோய் மலம் மாண்டிடத் தீண்டிய உன்சுக மோகினி' என்று இவர் வள்ளி நாயகியைக் குறிப்பிடுவதால் அந்த அம்மை இவர் தலையைத்

தொட்டுப் பரிசு தீட்சை செய்தார் என்ற கதை பிறந்தது. ஆனால் 'என்தன் உளம் புகுபாங்கிமான்' என்றும் இவர் கூறியிருப்பதால் உள்ளத்திலே நிகழ்ந்த அநுபூதிக் காட்சியைத்தான் இவர் வருணிக்கிறார் என்று சொல்ல வேண்டும்.

அண்ணாமலையில் தவராஜ் யோகி

‘அபரிமித வித்தைகளால் விசாலிக்கப் பெற்றிருந்தது இவர் உள்ளம். எனினும் அறியாமை என்ற மாயை அழுக்கடைந்த ஒரு கருந்துணியால் அந்த உள்ளத்தை மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. துணி வெளுக்க உவர் மண் உண்டு. என் மனம் வெளுக்க என்ன இருக்கிறது?’ என்று கவலைப்பட்டவருக்கு முருகபக்தி நல்ல சமயத்தில் கை கொடுத்துதவியது.

செல்வர்களில் பரம்பரையில் வந்த ஒருவன் ஏராளமான பரம்பரைச் சொத்து தனக்கு உரியது என்பதை மதி மயக்கத்தால் மறந்துவிட்டான். ‘ஐயோ இந்த வருமையை எப்படிப் போக்கிக்கொள் வேன்?’ என்று புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். ‘இந்த வறுமைத் தீயில் சாவாது செத்துக்கொண்டிருப்பதை விட ஒரே அடியாகச் செத்துட்போகலாமே! என்று கூட எண்ணமிட்டான்; அதற்குரிய முயற்சிகளையும் செய்யலானான். அந்த நிலையில் ஒருவர் வந்து மயக்கம் தெளிவித்து, ‘அபரிமிதமான செல்வங்கள் உனக்கு உரியன’ என்று உணர்த்தினார். உணர்த்தவே ஆக்கமும் ஊக்கமும் பெற்று ஒரு புதிய மனிதனாகப் பரிணமித்துவிட்டான் தன்னை மறந்து தவித்துக் கொண்டிருந்த செல்வன். இதுதான் என் நிலையும் என்று அருணகிரியார் எண்ணமிட்டதுபோல் அமைந்திருக்கிறது இவர் திருப்புதும் வாக்குகளில் ஒன்று.

அறியாமையால் தற்கொலையும் செய்துகொண்டு படுகுழியில் குதித்துவிடத் துணிந்தவரை முருகன் கருணை தடுத்து ஆட்கொண்டதாம். ‘ நல்ல வண்ணம் வாழலாம் ’ என்று அந்த நெறியையும் காட்டியதாம்.

அறிவினுக்குள் என்னை
நெறியில்வைக்க வல்ல
அடியவர்க்கு நல்ல
பெருமானே !

என்ற திருப்புகழ் வாக்கைப் பாருங்கள்.

எல்லாருக்கும் நல்ல பெருமாள் தான்—நல்ல வழியைக் காட்டக்கூடிய பெருமாள் தான். எனினும் அடியவர்களுக்கே இப்பெருமானின் அருளும் பயன்படுகிறது. தான் போகும் வழியில் ஒரு பகுதியிலே வாரி இறைத்துக்கிடந்த பொன்னையும் மணிகளையும் பார்க்காமலே கண்ணை மூடிக்கொண்டு, குருடன்போல் நடக்க முடியுமா ?’ என்று சோதனை பார்க்க நடந்து சென்றவன் கதையைக் கேட்டிருக்கிறீர்கள் ! அல்லவா ? இதுதான் அடியவர் அல்லாதார் கதையும் ! அருளுக்குக் குருடராவோர்—அருளாளிக்கு முன் கண்களை மூடிக்கொள்வோர்—அருளைக் காண்பது எப்படி ?

அருணகிரியாரோ அகக்கண்ணை மலர விழித்து அருளைக் கண்டவர்; அருளைக் கண்டு அறிவையும் பயன்படுத்திக்கொண்டு நெறிப்பட்டவர். அனாயாசமாக வெகு விரைவில் பொருள்களை ஊடுருவிப் பார்க்கும் ஆற்றல் கொண்டிருந்தவர். அத்தகைய அறிவுக் கூர்மையும் திட்ப நுட்பங்களும் இறையருளால் வந்தவை என்றே நம்பினார்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இவர் உள்ளத்திலே சாந்தி நிறைந்தது; ஆனந்த அனுபவம் ஏற்பட்டது.

சுகஞானக் கடல் மூழ்கத் தந்து

அடியேனுக்(கு) அருள் பாலிக்கும்

சுடரடிகளைப் பாடுகிறார். முருகன் தம்மை தவ ஞானக் கடல் ஆட்டியதாகவும், உபதேசப் பொருள் ஊட்டியதாகவும் பாடுவதையும் காண்கிறோம்.

முருகனருளால் இந்த தவராஜ யோகி 'அணுவில் அணுவென நிறைந்திட்டு, நின்றதொரு' சக்தியையும் ஜோதியையும் காணப் பெற்றார் என்பதற்கும் திருப்புகழ் சான்று தருகிறது. இறைவன் உலக மெலாம் ஒருயிராகக் கலந்து நிற்கும் அற்புதமே அற்புதம். இந்த அற்புதத்தை அறிவால் அறிவது போதாது; அறிவால் அறியவும் முடியாது. இதை உணரும் அனுபவம் வேண்டும். உணர்ந்தொழுகும் அனுபவமும் வேண்டும். உள்ளம் உருக்கித் தமக்கு இத்தகைய யோக அநுபூதியை அளித்தது இறைவன் திருவருளுக்கு அறிகுறியான திருவடி என்கிறார்.

மரணத்தை வென்றார்

இறைவனுடைய எங்குமுள்ள, என்றுமுள்ள சக்தியை உணர்ந்து கொள்வோருக்கு மரணம் என்பதே கிடையாது. அவர்கள் இவ்வுலகிலேயே அமரர் ஆகிறார்கள். மண்ணுலகிலேயே விண்ணுலக வாழ்வை அடைகிறார்கள். திருப்புகழிலே 'மரணம் ஆற்றிய கருணை வார்த்தை' குறித்த பிரஸ்தாபம் வருகிறது.

மரணப்பிரமாதம் நமக்கில்லையாம்

என்பது கந்தரலங்கார வாக்கு.

இவ்வளவு வலிமையும் தன் வலிமையல்ல, இறைவன் வலிமைதான் என்பதைப் பக்தன் உணருகிறான். அருணகிரிநாதர் இந்த உண்மையை நன்கு உணர்ந்திருக்கிறார். இந்த வலிமைதான் சிங்கார மாந்தரிடமிருந்து சிங்காரவேலனை நோக்கி இவர் முகத்தைத் திருப்பிவிட்டது. இந்த அருளை எப்படி மறப்பேன்? என்கிறார்.

டம்பக்காரராகவும் பொல்லாதவராகவும் ஒன்றும் உணராதவராகவும் இருந்த அந்தக்காலம் நினைவிற்கு வருகிறது. அந்த நிலையில் மரணம் பயமுறுத்தத் தான் செய்தது. 'ஆசார ஈனனாகியே, மிக ஆபாசனாகி. ஓடி நாளும் அழிந்துகொண்டிருந்தேனே' என்கிறார். இப்போதோ அந்த அழிவு நிலையை நினைத்துப் பார்க்கவும் நேரமில்லை.

'பாடி ஆடி நாள்தொறும் ஈடேறுமாறு ஞானம்' அருவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறார். இந்தப் பிரார்த்தனைக்கு இரங்கி முருகன் இவரது வாழ்க்கையின் முற்பகுதியிலேயே திருவண்ணாமலையில் அருள் புரிந்தான் என்று கருதலாம். இப்படி அருள்பெற்றதும் அன்பர் புகும் அமுதாலயத்தில், தமக்கும் ஒரு பதவியை ஆண்டவன் அருளியதாக நம்புகிறார். 'அமுதாலயம்' என்றால் இறவாதநிலை வாய்க்கப் பெறும் பதம்தானே.

உறவாகி நின்ற பெருமான்

சாதாரண உறவுகளை விட்டு, துறவு பூணும் உண்மைத் துறவிகளுக்கு உலகமெல்லாம் உறவுதான். ஒரு குடும்பத்தைத் துறந்து உலகத்தை யெல்லாம் ஒரு குடும்பமாகக் காண்பவர்கள் இவர்கள். இத்துறவிகள்

பரம பக்தர்களாக இருந்தால் உலகமெலாம் ஒருபிராக நிற்கும் இறைவனையும் உறவாகக் கொண்டாடுவார்கள். அருணகிரியார் 'நாயேனுக்கும் உறவாகி நின்று' இறைவன் அருள் புரிந்ததாகக் கூறுகிறார்.

இறையருளை வியந்து பேசும் பக்தர்கள் அந்த அருளுக்கு முன் தங்கள் சாதனமோ தகுதியோ ஒன்றும் நிற்க முடியாது என்பதை நன்குணர்ந்திருக்கிறார்கள். 'ஆண்டவன் நிலை என்ன? என் நிலை என்ன?' என்று அந்த உயரத்தையும் இந்தத் தாழ்வையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார் அருணகிரியாரும். எனினும் எத்தகைய உறவு ஏற்படுகிறது கடவுளுக்கும் அடியவர்களுக்கும்.

ஆண்டான் - அடிமை என்று அடியவர்கள் இந்த உறவைச் சொல்லிக்கொண்ட போதிலும், இறைவனோ 'நீபும் நானுமாம் ஏக போகமாய்!' என்ற நிலையில் கலந்து உறவாடுகிறானும். இவன் தொழிலை அவன் செய்புமளவிற்கு உறவு ஏற்பட்டுவிடுகிறது. ராமன் குகனுடைய படகோட்டும் தொழிலும் தனக்கு உரிமை உண்டென்று சொன்னால்லவா? அருணகிரியாருக்குத் தொழிலோ கவிதை புனிதல் எனவே, 'உறவாகி நின்று கவிதையைப் புனைவோனே' என்று பாடுகிறார்.

பகவான் தனக்குள்ளே வந்து தன்னைத் தானே பாடிக்கொண்டான் என்பர் நம்மாழ்வார். அருணகிரியாரும் அப்படிச் சொல்லுகிறாரா? தமக்கு உறவாகி நின்று தம் கவிதையை அவன் அணிந்து தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டதாக இவர் கூறுவதாகவே தோன்றுகிறது. 'பன்னிரு வாகுவில் தோளில், என் சொல்லே புனையும் சுடர் வேலவனே!' என்று கந்தரநுபூதியில் இவர் கூறியிருப்பதும் நோக்கத்தக்கது.

புகழ் பரவியது

அண்ணாமலைத் தவராஜ யோகியின் புகழ் அந்தப் பிரதேசம் எங்கும் பரவி நாடெங்கும் பரவி விட்டது. இவர் பாடிய சந்தப்பாக்களை வந்து போனவர்களெல்லாம் பாடத் தொடங்கிவிட்டனர். தம் திருப்புகழ் நாலு திசையிலும் பரவிவருவதை இவர் திருப்புகழ்ப் பாடல் ஒன்றில் குறிப்பிட்டதையும் காண்கிறோம். இவர் பாடப் பாட இளைஞரும் முதியருமான பலரும் இவருடன் உறக்கப் பாடியும் ஆடியும் பேறு பெற்றார்கள் என்று கருதலாம்.

திருவண்ணாமலை என்ற சொந்தப் பிரதேசத்திலேயே அருணகிரியார் பிரசித்திபெற்றுத் திகழ்ந்த கதைதான் வில்லிபுத்தூரருடனும் சம்பந்தாண்டனும் இவர் வாதாடி வெற்றி பெற்றார் என்ற கதைகளாக வளர்ந்திருக்க வேண்டும். திருவண்ணாமலைப் பிரதேசத்தை அந்த நாளில் ஆண்டு கொண்டிருந்த பிரபுடேவ மகாராஜன் இவரிடம் பிரேமையும் பத்தியும் உள்ளவன் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் வில்லிபுத்தூரருடனும் சம்பந்தாண்டாருடனும் இவர் வாதாடி செய்தார் என்பது கற்பனைதான்.

‘சந்தச் சபைதனில் எனதுளம் உருகவும் வருவாயே!’ என்றும், ‘மயிலும் ஆடி நீ ஆடி வர வேணும்’ ப்ரபுடேவ மாராஜன் உளமும் ஆட. வாழ்தேவர் பெருமாளே!’ என்றும் திருப்புகழில் வரும் குறிப்புக்களிலிருந்தே சம்பந்தாண்டாருடன் இவர் வாதாடி செய்த கதை தோன்றியிருக்கவேண்டும். இக் குறிப்புக்களும் வில்லிபுத்தூரருடன் வாதம் செய்த கதைக்கு ஆதாரமாகக் கிடைக்கவில்லை.

என்பது கவனிக்கத்தக்கது. ‘அருணையில் ஒரு நொடிதனில் வருமயில் வீரா!’ என்பது போன்ற வாக்கும் மேலே சொன்ன கதைக்கு ஆதாரமாகக் காட்டுவதுண்டு.

அருணகிரிநாதர் அருள்பெற்று புகழ்பெற்ற தலம் இவர் பிறந்த திருவண்ணாமலைதான் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இந்த ஊரையே பழநிக்கும் திருச்செந்தூருக்கும் அடுத்தபடியாகத் திருப்புகழில் பாடியிருக்கிறார் இவர். இவரது வரலாற்றுக் குறிப்புக்களைச் சிறப்பாகத் திருவண்ணாமலைத் திருப்புகழ்ப் பாடல்களில் காணலாம். திருவண்ணாமலைத் திருப்புகழிலே திருஞான சம்பந்தரை முருகனின் தோற்றமாக இவர் கருதுவதையும் தெளிவாகக் காண்கிறோம். சம்பந்தர் செயல்களை முருகன் திருவிளையாடல்களாகவே பார்க்கிறார், பாராட்டுகிறார் இவர்.

அண்ணாமலைத் திருப்புகழ்

திருவண்ணாமலைத் திருப்புகழில் முருகன் வழி பாட்டிற்கு உரிய சில அடிப்படை விஷயங்கள் குறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். சுவாமிநாதனாகித் தந்தைக்கும் ஞானோபதேசம் செய்த ஞானமலை முருகன் என்பது இந்த வழிபாட்டின் அடிப்படை உண்மைகளில் ஒன்று. இத்தகைய ஞானமூர்த்தியே வேண்டுவார் வேண்டும் ஞானச் செல்வங்களை அள்ளி வழங்கும் ஆற்றல் பெற்றவர் என்பது குறிப்பு.

சிவபிரான் புதல்வன் என்ற பெருமையுடன் திருமாவின் முருகன் என்ற பெருமையையும் திருப்புகழாசிரியர் அடிக்கடி முருகக் கடவுளுக்கு அளிக்கக்

காண்கிறோம். இச் சைவ வைணவ ஒருமைக் கருத்தும் பிற்கால முருக வழிபாட்டில் ஒரு முக்கிய அம்சம் ஆகிவிட்டது. அதனால் சைவ வைணவரான மக்கள் பலரும் முருகனை வழிபடுவதும் சாத்தியமாகிறது.

சூரசங்கார மூர்த்தி முருகன் என்பதும் முருக பக்தியில் ஒரு அம்சமாகும். ராமாயணத்தில் ராவண வதம் எப்படி முக்கியமோ அப்படி முக்கியமாகிறது. சூரபத்ம வதமும் திருப்புகழ் கூறும் முருக சரித்திரத்திலே. அதர்மத்தின் பிரதிநிதியாக ராவணன் வருகிறான் ராமாயணத்திலே; திருப்புகழிலோ அந்த ஸ்தானம் சூரனுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

பொது மகளிர் மயக்கைக் குறிப்பிடுவதும் இத் திருப்புகழ்ப் பாடல்களிலும் வேறு திருப்புகழ்ப் பாடல்களிலும் காணப்படும் ஒரு முக்கிய அம்சமாகும். அருணகிரியார் தம்மையே மயக்கிப் படுகுழியில் தள்ள முயன்ற அந்த மயக்கத்திலிருந்து முருகன் காத்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்திப்பதை இந்தக் காலத் திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் பலவற்றிலும் காண்பது பொருத்தம்தான்.

இறைவனை எத்தகைய காதலுடன் போற்றவேண்டும் என்று எழும் கேள்விக்குப் பதில் காதலன் காதலியைக் காதலிப்பது போல் அல்லது காதலி காதலனை காதலிப்பதுபோல் இறைவனையும் காதலிக்கவேண்டும் என்கிற பக்திமதம், பெண்களையெல்லாம் உலக அன்னையாகிய தேவியாகக் காணவேண்டும் என்றும் பக்தர்கள் கூறுவதுண்டு. இக்கருத்துக்களை உள்ளத்தில் கொண்டே வேசையர் மோகத்தைப் பழித்துப் பாடுகிறார் அருணகிரியார் என்று கருத வேண்டும்.

இத்தலத் திருப்புகழில் உண்ணாமலை அம்மை என்று இத்தலத்துத் தேவியின் பெயரை இவர் குறிப்பிடுவதையும் காண்கிறோம். உலகமெலாம் ஈன் றெடுத்த தாயாக இருந்தாலும் தேவி என்றும் கன்னியாகவே காட்சி தருகிறாள் என்பது குறிப்பு. வள்ளியம்மையையும் இத்திருப்புகழ்ப் பாடல்களில் குறிப்பிடுகிறார் இவர். வள்ளியம்மையை முருகவேள் ஆட்கொண்டதும், என்றும் கன்னியாகிய தேவியின் புதல்வனாகத் திகழ்வதும் முருக வழிபாட்டின் அடிப்படை அம்சங்களே ஆகும். தேவிதுதி நிரம்பிய பாட்டு ஒன்றையும் இத்தலத் திருப்புகழில் காணலாம்.

வள்ளியம்மையைத் திருடின திருடன் முருகன் என்று குறிப்பிடுவதில் அருணகிரியாருக்கும் முருக பக்தர்களுக்கும் ஒரு விசேட திருப்தி. கண்ணன் வெண்ணை திருடினான் என்பதில் கிருஷ்ண பக்தர்களுக்கு எவ்வளவு திருப்தியோ அவ்வளவு திருப்தி. இந்தக் கதை வெண்ணைபோல் உருகும் பக்தர் உள்ளங்களைக் கண்ணன் காதலிக்கிறான் என்பதற்கு ஒரு நினைவுக்குறி. வள்ளியம்மையும் ஜீவாத்மாவுக்கு ஒரு நினைவுக் குறிதான்.

வள்ளியம்மையைத் திருடின திருடன் அந்தத் தேவியைத் தனது தோளில் வைத்து ஒளித்து ஓடினான் என்ற செய்தியை அருணகிரியார் திருவண்ணாமலைத் திருப்புகழ்ப் பாடல் ஒன்றில் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய காதல் பரமாத்மாவுக்கு ஜீவாத்மாவின் மீது உண்டு என்பது குறிப்பு. சமயம் பார்த்துக் குறமகளை அணைந்தான் முருகன் என்றும் இவர் வேற்றொரு திருப்புகழ்ப் பாட்டில் கூறுகிறார்.

8. த ல ய ா த் தி ரை

திருவண்ணாமலையிலிருந்து புறப்பட்டுத் தலயாத் திரை செய்துவரலாமென்று தீர்மானித்தார். இவர் முதல் முதல் திருக்கோவலூருக்குச் சென்றார் என்று கருதுகிறார் தணிகை மணி. இங்கே முதலாழ்வார்கள் மூவரும் கூடி வைணவத்திற்கு ஓர் ஆழ்ந்தகன்ற அடிப்படை அமைத்தார்கள். திருக்கோவலூரைத் தரிசித்தபின் அருணகிரியார் திருவெண்ணை நெல்லூருக்குப் போனார் என்றும் அங்கே முருகனுடன் யோகானந்த நடனத்தைத் தரிசித்தார் என்றும் கூறுகிறார்கள்.

‘அற்புத மயிலின் மிசைக்கொடு திரு நடம் இட்டுறை பெருமாளே!’ என்று திருவெண்ணைய் நல்லூரில் இவர் முருகக் கடவுளை கூவி அழைக்கிறார். அதனால்தான் இவருக்கு முருகவேளின் அற்புத நடன தரிசனம் ஒன்று கிடைத்ததென்று ஊகிக்கிறார்கள். திருவாமூர் திருவதிகை முதலான தலங்களைத் தரிசித்த பின் திரிப்பாதிரிப் புலியூரைத்தேவி பூசித்ததலம் என்று போற்றியுள்ளார். இப்படி ஒன்பது தலங்களைத் திருவண்ணாமலை முதல் சிதம்பரம் வரை அருணகிரியார் தரிசித்துப் பாடியிருக்கிறார் என்று தணிகைமணி கூறியுள்ளார்.

தில்லையில் அருணகிரியார்

சொந்த ஊராகிய திருவண்ணாமலையைப்போல் சைவ ராஜதானியான சிதம்பரம் என்ற தில்லையுந் அருணகிரியாரை வசிகரித்திருக்கிறது. சிவபெருமானைக் கனக சபைப் பெருமான் என்று பிரசித்த

மாகச் சொல்லுகிறார்கள் அல்லவா? இங்குள்ள முருகக் கடவுளைக் கனக சபைப் பெருமாள் என்கிறார் அருணகிரியார். சிதம்பரத்தைத் திருச்சிற்றம்பலம் என்றும் சொல்லுகிறோம். திருச் சிற்றம்பலப் பெருமாள் என்றும் முருகனை இவர் குறிப்பிடுகிறார்.

முருகக் கடவுளின் வேறு மூர்த்தங்களை (வடிவங்களை)யும் பாடியிருக்கிறார் தில்லையிலே. முருகவேளை நோக்கி 'உமைதரு வாழ்வே நமோநம' என்று பாடுகிறவர், 'திரிபுரம் எரிசெய்த கோவே நமோநம' என்று சிவபெருமானைக் குறித்தும் பாடுவதால், நடராஜப் பெருமான் இவருக்கு முருகனாகவும், முருகன் நடராஜாவாகவும் காட்சியளித்ததாகக் கருதலாம்.

தில்லைக்கு இவர் பாடிய திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் 65. இப்பாடல்களின் சிறப்பியல்புகள் குறித்துத் தணிகைமணி பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்:—நடனஸ்தலமாதலின் கலகல என்றும், கணகண என்றும், சிலம்பொலி, தாள ஒலி நடன ஒலி ஒலித்த நாதமே இவரைப் பரவசப் படுத்திய காரணத்தால் இத்தலத்துப் பாடல்கள் பல வகைய நாதஒலி நிறைந்த அற்புத கரமான சந்தபேத ஒலிகளுடன் பொலிவனவாய் விளங்குகின்றன. கிடைத்துள்ள 1307 பாடல்களுக்கு ஏற்பட்ட 1008க்கு மேற்பட்ட சந்தபேதங்களில் சிதம்பரத்துக்குரிய 65 பாடல்களுள் இரண்டு பாடல்கள் தவிர ஏனையவை தனித்தனிச் சந்தங்களாய் அமையப்பெற்று மொத்தம் 63 வகைச் சந்தபேதங்கள் கொண்டு திகழ்கின்றன. அவையும் சிலம் பொலிக்கு ஒத்தனவாய்த் தாளபேதங்கள் சிறக்க மெல்லோசை பிறங்குவனவாய் விளங்குகின்றன.'

தம் சொந்த ஊருக்கு அடுத்தபடியாகத் தாம் விரும்பிய சிதம்பரத்தில் அருணகிரியார் கொஞ்சகாலம் தங்கினார் என்றும் திருவண்ணாமலையில் தமக்குக் கிடைத்த அநுபூதிப் பொக்கிஷத்தை அதிகமாக்கிக் கொண்டார் என்றும் கருதலாம். தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் அந்தநாளில் வேதவிதிப்படி வேள்விமுதலியன புரிந்து ஆசாரசீலர்களாகவும் ஞானசௌந்தர்யமுள்ளவர்களாகவும் விளங்கியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். ஆட்டை வதைத்துச் செய்யும் வேள்வியையும் வேதியரையும் கந்தரனுபூதியில் இவர் கண்டித்திருப்பதால், சிவநேசச் செல்வர்களான தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் வேள்விகள் அகிம்சை முறையில் நடைபெற்ற ஞான வேள்விகள் எனலாம்.

இத்தகைய 'மேன்மை வேதியர்கள்' நடராஜாவுக்குப் பூசனை புரிந்ததுபோல் முருகவேளுக்கும் பூசனை புரிந்தார்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். கந்தபுராணத்தில் காணப்படாத வள்ளியம்மை திருமணச் செய்தி ஒன்றையும் தில்லைத் திருப்புகழில் காண்கிறோம். முருகன் செட்டி வடிவில் வள்ளியம்மைபுடன் விளையாடினான் என்பதுதான் இச்செய்தி. வள்ளித் திருமணம் எப்படி ஒரு விளையாட்டோ அப்படியே சூரசங்காரமும் முருகவேளுக்கு ஒரு விளையாட்டாக இருந்தது என்ற கருத்தையும் இத்தலத்துத் திருப்புகழ்ப்பாட்டு ஒன்றில் காண்கிறோம். சிவபெருமானின் திருவைந்தெழுத்தாகிய பஞ்சாட்சரமே வேலாகி ரசங்காரம் புரிய உதவியது என்ற கருத்தையும் தில்லைத் திருப்புகழில் காணலாம். திருஞான சம்பந்தர் ஞானவாளால் சமணர்களை வென்றதாகக் கூறி, அதுவும்

முருகன் விளையாட்டு என்ற கருத்தை உய்த்துணர்வைக்கிறார்.

வேறு தலங்களில்

தில்லையில் தங்கியிருக்கும்போது அருகிலுள்ள திருவேட்களத்தையும், பின்பு விருத்தாசலம் முதலான தலங்களையும் தரிசித்தார் அருணகிரியார். விருத்தாசலத்தைக் கந்தபுராணம் 'முதுகுன்றம்' என்று குறிப்பிடுகிறது. திருஞானசம்பந்தரைப் பின்பற்றியே கந்தபுராண ஆசிரியர் முதுகுன்றம் என்ற பெயரால் இத்தலத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். 'தமிழ் முதுகிரி' என்று இத்தலத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். அருணகிரியார் முதுமலை என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

ஸ்ரீமுஷ்ணம் என்ற தலத்தைத் தரிசித்து முருகனைப் பாடும்போது, 'முட்டத்துப் பன்றி' என்று பிரசித்தமாய்க் கூறப் பெரும் ஆதிவராகப் பெருமானையும் குறிப்பிடுகிறார். இப்பதிகத்தில் திருமால் அமுது பங்கிட்டபோது சிவபக்தருக்கு இவ்வமுதைப் பகிர்வேன் எனப் பகிர்ந்து கொடுத்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ள விஷயம் அறிந்து மகிழ்த்தக்கதாம் என்பர் தணிகைமணி.

திருஞானசம்பந்தப் பெருமானின் சீகாழி அருணகிரியாரை வசிகரிப்பது இயல்புதான். திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் இவருக்கு முருக வேளின் அம்சம் தானே. எனவே முருக லீலைகளைக் கூறுவதுபோல் சம்பந்தர்களின் லீலைகளையும் இவர் பக்தியுடன் கூறுகிறார். சமணர் கலங்கக் கூறிய தமிழ் என்று, சம்பந்தர் தேவாரப் பாடல்களில் குறிப்பிட்ட பாடல்களைந்

சுட்டிக்காட்டுகிறார், சம்பந்தரின் ஞானத் தமிழை வேதக் கவிகள் என்கிறார்.

திருமண்ணிப்படிக்கரை என்னும் தலத்தில் முருக லேள் இவர் சுனவில் தோன்றி வயலூர் என்ற தலத் துக்கு வரும்படி கட்டளையிட்டாராம். பிறகு வயலூ ரைத் தரிசிக்கும் ஆவலுடன் புறப்பட்டு வைத்தீசுவரன் கோவிலுக்குப் போனார். அங்கே முருகக் கடவுளை 'வைத்திய நாதப் பெருமானே!' என்று துதித்தார். அப்பால் மாயூரத்திற்கு வந்தார். கடைசியாகத் திருவா ருருக்கு வந்து, அங்கேயிருந்து வேதாரண்யம் வரை ஐந்து தலங்களைத் தரிசித்துப் பாடினார் என்றும், வேதாரண்யம் முதல் கும்பகோணம்வரை பதினான்கு தலங்களைப் பாடினார் என்றும் தணிகைமணி எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

கும்பகோணம் முதல் சுவாமி மலைவரை ஒன்பது தலங்கள் பாடப் பெற்றிருக்கின்றன. கும்பகோணத் தில் மகாமக தீர்த்தத்தின் வடகரையிலுள்ள வீரசைவ மடமாகிய பெரிய மடத்திலுள்ள முருகனைப் போற்றிய பின் ஆடுதுறையைத் தரிசித்தார். தென் குரங்காடு துறை, வட குரங்காடுதுறை என்ற இரண்டு தலங் களையும் சேர்த்துப் பாடிய பின், சிவபுரம் கொட்டை யூர் புறம்பயம் முதலான திருப்பதிகளைத் தரிசித்தார். திருவலம் சுழியைத் தரிசித்துப் பதிகம் பாடிய பின் ஆற்றுப்படை வீடுகளில் நான்காவதாகிய திருவேரகம் என்ற சுவாமி மலையில் முருகனைத் தரிசித்தார்.

சுவாமி மலையில்

இத்தலத்தைக் 'கந்தப் பொழில் திகழ் குருமலை' என்கிறார். இங்கேதான்,

கந்தப் பொழில்திகழ்
 குருமலை மருவிய
 பெருமாளே !
 சந்தச் சபைதனில்
 எனதுளம் உருகவும்
 வருவாயே !

என்ற பிரசித்தமான செய்யுட் பகுதி பாடப்பெற்றது. இதைச் சம்பந்தாண்டானோடு அருணகிரியார் வாது செய்து வென்ற கதைக்கு ஓர் அகச் சான்றாகக் காட்டுகிறார்கள் என்பது பிரசித்தம். இதன் உண்மையான பொருள் சந்தக் கவிகளைத் தாம் பாடும் சபையில் தம் உள்ளம் உருக முருகக் கடவுள் உள்ளத்திற்குள் வந்து அருள்புரிய வேண்டும் என்பதுதான்.

சுவாமிமலையில் அருணகிரியார் சில தினங்கள் தங்கினார் என்றும், சுவாமி மலையையே திருவேரகமாகக் கருதினார் என்றும் தெரியவருகிறது. ஆனால் 'சுவாமிகளுடைய திருவாக்கால்தான் திருவேரகம் என்னும் படைவீட்டுத்தலம் சுவாமி மலையெனத் தெளிவுபெற விளங்கலாயிற்று' என்று தணிகை மணி கூறியிருப்பதை ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் ஒப்புக்கொள்வதில்லை.' ஐயப்பாடே இல்லாது,

ஏரக வெற்பெனும்
 அற்புதம் மிக்க
 சுவாமி மலைப்பதி

என அருணகிரியார் விளக்கி இருந்தபோதிலும், இன்றைய ஆராய்ச்சியாளர்கள் பலரும் நச்சினர்க்கினியர் கருத்தை அனுசரித்து, திருவேரகம் மலைநாட்டுத் திருப்பதி என்றே முடிவு கட்டுகிறார்கள்.

சுவாமிமலைப் பதிகத்திலேதான் அருணகிரியார், நக்கீரருக்கு முருகன் 'உலகம் உவப்ப' என்ற அடியெடுத்துக் கொடுத்த திருமுருகாற்றுப்படை பாடச் செய்தான் என்ற கதையைக் குறிப்பிடுகிறார். இந்தக் கதையின் பாணியில் அமைந்திருப்பதுதான் திருப்புகழ்க்கு முருகவேள் அடியெடுத்துக் கொடுத்தான் என்ற கதையும்!

'பத்தர் ஏது நினைத்தது மெத்த அளித்தருள் இளையோனே!' என்று இப்பதிகத்திலே முருகக்கடவுளின் அனுக்கிரக விசேடத்தை வற்புறுத்துகிறார். திருநள்ளாற்றுப்பதிகத்தில் 'சபாஷ்' என்ற இந்துஸ்தானி வார்த்தையை உபயோகித்ததுபோல், சுவாமி மலைப் பதிகத்தில் 'சலாம்' என்ற வார்த்தையை உபயோகித்திருக்கிறார்.

மால் அயனும் மாலொடு சலாமிடு சுவாமி மலைப் பெருமாளிடம்தான் அருணகிரியார்,

நீவே(அ) எனாதிருக்க,

நான்வே(அ) எனாதிருக்க

நேராக வாழ்வதற்(கு) உன்

அருள்கூர

வேண்டும் என்று வரம் கேட்கிறார். இத்தகைய சுவாமி மலையை அரிதின் நீங்கினார் அருணகிரியார் என்று தணிகை மணி கூறுவது பொருத்தம்தான்.

தஞ்சையும் அருணகிரியாரும்

தஞ்சைக் கோபுரத்திலுள்ள முருகனைப் பாடியிருக்கிறார் அருணகிரியார்.

தஞ்சைமாநகர் ராஜகோபுரத்(து)

அமர்ந்த பெருமானே!

என்று பாடுகிறார். இந்த ராஜ கோபுரத்தின் அழகு அருணகிரியாரைக் கவர்ந்திருக்க வேண்டும். இந்த அழகை ரசித்த இவரது அழகுணர்ச்சி ஒரு வகைச் சித்திர அழகுவாய்ந்த சந்தப்பாவாக வெளியிட்டிருக்கிறது என்று தணிகைமணி எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

இந்தப் பதிகத்திலே கிருஷ்ணலீலை ஒன்று அழகாய்ப் பிரஸ்தாபிக்கப் படுகிறது. விண்ணுலகத்துப் பாரிஜாத மரத்தைக் கண்ணன் பூமிக்குக்கொண்டு வந்த திருவிளையாடல்தான் அது. சங்கநாதமே கண்ணனுக்கு விண்ணுலகில் வெற்றி அளித்துவிட்டதாம். இந்த வெற்றி வீரனைச் 'சங்கபாணி' என்று குறிப்பிடுகிறார் அருணகிரியார்.

திருச்செங்கோட்டில்

சித்திரா பெளர்ணமி தினத்தில் அருணகிரியார் தஞ்சையை விட்டு நீங்கித் திருவையாற்றை அடைந்தாராம். பிறகு கண்டியூர் முதலான தலங்களைத் தரிசித்தபின் திருச்செங்கோட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார். திருச்செங்கோடு முதல் திருச்சிராப்பள்ளிவரை நான்கு தலங்களைத் தரிசித்தாராம்.

திருச்செங்கோட்டு முருகனைத் தமது சமரச உணர்வு தோன்ற 'மாலோன் மருகன் என்றும், மன்றாடி மைந்தன்' என்றும் குறிப்பிட்டு, இந்த மெய்ஞ்ஞான தெய்வத்தைக் கண்டு தொழப்படைப்புக் கடவுள் எனக்கு நாலாயிரம் கண்கள் படைத்தானில்லையே!' என்று கந்தர் அலங்காரத்தில் பாடியிருக்கிறார்.

வழிக்குத்தனை வடிவேலும்

செங்கோடன் மயூரமுமே

[மயூரம்—மயில்]

என்றும் பாடியிருக்கிறார்.

இப்பதிகத்தில் மகா பக்தன் ஒருவனை 'அன்பன்' என்று குறிப்பிடுகிறார். இந்த அன்பன் நல்லியக் கோடனாக இருக்கலாமோ என்று ஓர் ஐயம் நிகழ்த்தித் தணிகை மணி சிறுபாணாற்றுப் படையில் வரும் செய்தி ஒன்றை நினைவூட்டுகிறார்.

திறல்வேல் துதியிற்

பூத்த கேணி

விறல்வேல் வென்றிவேலார்

என்று அந்தச் சிறுபாணாற்றுப்படைக் குறிப்பு ஒன்றையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

நல்லியக் கோடன் என்ற அரசனை எதிரிகள் பெரும் பலத்துடன் வந்து வளைந்து கொண்டார்களாம். அவர்களை எதிர்த்துப் போராடும் படைப் பலம் இவனுக்கு இல்லை. இவன் சிறந்த முருகபக்தனாக இருந்ததால் தன் இஷ்ட தெய்வத்தை மனமாற வழிபட்டான். முருகன் இவன் கனவில் தோன்றி, 'வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம்' என்பதன் உட்பொருளை விளக்கினாராம். 'கேணியில் உள்ள பூவைப் பறித்து அதையே வேலாக எதிரிகள் மீது வீசிவிடு!' என்று கட்டளையிட்டானாம். நல்லியக் கோடன் அப்படியே செய்தான். பகைவர்கள் ஓடிப் போய்விட்டார்கள். அப்படி மலர் வேலால் நல்லியக் கோடன் வெற்றி பெற்ற இடம் வேலூர் ஆயிற்று. குறித்த சிறுபாணாற்றுப்படைப் பகுதிக்கு உரிய உறைப் பகுதியிலிருந்து தெரியவரும் கதை இது.

திருச்செங்கோட்டில் அருணகிரியார் பாடிய திருப்புகழ்ப் பாசரம் ஒன்றில் தம் வரலாற்றுக்

குறிப்பு ஒன்றையும் வெளியிடக் காண்கிறோம். இத் தலத்திற்கு இவர் வந்து சேருவதற்கு முன்பே திருப்புகழின் புகழ் தேசமெங்கும் பரவிவிட்டதாம். நாலு திசைகளிலுமுள்ள பக்தர்கள் 'அற்புதம்' என்று வியந்து போற்றத் தொடங்கிவிட்டார்களாம். 'எல்லாம் உன் திருப்புகழின் மகிமைதான் ! இத்தகைய புகழை என் பாவில் சிறிது ஓதும்படி அனுக்கிரகம் செய்த உன் அருளை மறவேன் மறவேனே !' என்று அருணகிரியார் இங்கே முருகனிடம் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறார் :

பூர்வ பச்சிம தட்சிண உத்தர

திக்குளபக்தர்கள் அற்புதம்—என ஓதும்

சித்ர கவித்துவ சத்தம் மிகுந்த

திருப்புகழைச்சிறி(து) அடியேனும்

செப்பென வைத்துல கிப்பர வத்தெரி—

சித்த அனுக்கிரகம் மறவேனே !

[பூர்வம் - கிழக்கு, பச்சிமம் - மேற்கு, தட்சிணம் - தெற்கு, உத்தரம் - வடக்கு,]

வ ய லா ரி ல்

திருச்செங்கோட்டில் இருக்கும்போது வயலாரை என்று காண்பேன் என்று உள்ளம் உருகி நின்றாராம். பிறகு திருச்செங்கோட்டை அரிதின் நீங்கி அப்பால் போனாராம். திருச்சிராப்பள்ளியையும் சுற்றியுள்ள தலங்களையும் தரிசித்தபின் வ ய லா ரு க் கு வந்து சேர்ந்தார்.

இவ்வூரிலுள்ள பொய்யாக் கணபதியாரை வணங்கித் திருப்புகழை நிரம்பப் பாடுவதற்கு அருள் பெற விரும்பினார். அதற்கும் முருகனது உத்தரவு வேண்டும்

என்று கருதி முருகவேளைப் போற்றி உத்தரவு பெற்றுப் பிறகு விநாயகரையும் தரிசித்துப் பேறு பெற்றாராம். அந்த வயலார் அருணகிரியாருக்கு மிக உகந்த தலமாயிற்று என்கிறார் தணிகைமணி.

வயலூரிலும் திருச்சிராப்பள்ளியிலும் அடிகள் பலகாலம் தங்கியதாகவும் தணிகைமணி தெரிவிக்கிறார். சீரங்கத்தைப்பற்றிய குறிப்பு ஒன்றையும் திருப்புகழ்ப் பாட்டு ஒன்றில் காண்கிறோம். 'ஹரி ஹரி கோவிந்த கேசவா!' என்று அந்தணர்கள் திருவரங்க ராசரைத் தொழுத வைபவம் இவரை மகிழ்வித்தது. பிறகு திருவாணக்காவைத் தரிசித்தார். பிறகு வயலூருக்கு மீண்டும் வந்து தங்கினார் என்றும், வயலூரில் இருந்துகொண்டே சுற்றியுள்ள சில தலங்களைத் தரிசித்தார் என்றும் தெரியவருகிறது.

பழநியில் அருணகிரியார்

வயலூரில் இருந்தவரை விராலி மலைக்கு அழைத்தானாம் முருகன். பிறகு அங்கிருந்து பல தலங்களுக்கும் யாத்திரை செய்தார். கடைசியாக பழனிக்கு வந்து சேர்ந்தார். முதலில் மலையின் அடிவாரத்திலுள்ளதும், ஆற்றுப்படை வீடுகளில் மூன்றாவதுமான திருவாவினன்குடியைத் தரிசித்தார். இந்த ஆவினன்குடியைக் 'கொங்குவைகாவு நனாடதில் ஆவினன்குடி' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

அருணகிரியார் காலத்தில், சேர மன்னரைச் சார்ந்த பிரதேசமாகிய கொங்கு நாட்டில் 'வைகாவூர் நாடு' என்ற பகுதியைச் சார்ந்த தலமாக இருந்தது ஆவினன்குடி. மலைமேலுள்ள தண்டபாணியையும் பாடியிருக்கிறார். 'உளம் மிகவும் வெகுண்டு அக்கினி

யைத் தரவில்லையென.....பழகிச் சிவகிரிதனில் உறை கந்தப்பெருமானே!' என்ற வாக்கில் சிவபெருமானாகிய தந்தைக்குப் பழம் தரவில்லையென்று வெகுண்டு முருகன் தண்டபாணியாகப் பழகிக்கு வந்த புராணக் கதை குறிக்கப்படுகிறது.

பழகியில் 'கலிசைச்சேவகன்' என்ற ஒரு பெரியாரின் நட்புரிமை இவருக்குக் கிடைத்தது. அப்பெரியார் வீரர என்னும் தலத்தில் பழகி ஆண்டவருடைய உருவம் ஒன்றை அமைத்து வழிபட்டு வந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இப்பெரியாரை அருணகிரியார் கொடைவள்ளல் என்றும், சுந்தர புருஷர் என்றும் காவிரிக் கரையிலுள்ள கலிசையில் தோன்றியவர் என்றும், தம் சிந்தையில் பழகிப் பெருமாள் வீற்றிருக்கப்பெற்ற பரம பக்தர் என்றும் பாராட்டியுள்ளார். கலிசைச் சேவகரின் உள்ளத்தில் வீற்றிருப்பதை ஒரு பெருமையாகக் கொண்டிருக்கிறான் என்றும் பொருள் படப் பாடி இருக்கிறார்.

மதுரையும் திருப்பரங்குன்றும்

பழமுதிர் சோலையும்

திருப்புகழ் பெற்ற தலங்களுள் பழகியே அதிகமான பாடல்களை—அதாவது 96 பாடல்களைக் கொண்டிருக்கிறது. எனவே அருணகிரிநாதர் 'பலகாலம் இத்தலத்தில் வாசஞ் செய்திருத்தல் வேண்டும்' என்கிறார் தணிகைமணி. பழகியிலிருந்து புறப்பட்டவர் மதுரை முதல் திருச்செந்தூர் வரை யாத்திரை செய்தார்.

மதுரையில் கிளி மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் முருகனைப் பாடியிருக்கிறார். நரி பரியாக்கிய திருவிளை

பாடலையும், பிட்டுக்கு மண் சுமந்த திருவிளையாடலையும் பாராட்டுகிறார். முருகன் சம்பந்தமூர்த்தியாகிப் பாண்டிய மன்னனின் கூனையும் சுரத்தையும் தவிர்த்தது முதலான லீலைகளைக் குறிப்பிடுகிறார். மதுரையை 'முத்தமிழ்க் கூடல்' என்கிறார்.

மதுரையில் இருந்தபடியே முதலாவது ஆற்றுப் படை வீடான திருப்பரங்குன்றத்துக்குப் போனார். பரங்கிரி முருகனைத் தரிசித்துப் பாடினார் இப்பெருமான் தேவயானையை மணந்ததையும் குறிப்பிடுகிறார். படைப்புக் கடவுளும் தேவர்களும் முனிவர்களும் முருகக் கடவுளைப் பரங்குன்றில் வழிபட்டார்கள் என்பதையும் பாடியிருக்கிறார்.

ஆற்றுப்படை வீடுகளில் ஆளுவதாகிய பழமுதிர் சோலையையும் தரிசித்தார். இங்குள்ள சிலம்பாருகிய நூபுர கங்கையை 'ஆயிர முகங்கள் கொண்ட நூபுரம் இரங்கு (ஒலிக்கிற) கங்கை' எனச் சிறப்பித்துப் பேசுகிறார். பழமுதிர் சோலையைப் பாடும்போது ஆடும் மயில் மந்திர ரூபம் கொண்டது என்கிறார். பழமுதிர்சோலை என்ற சோலை மலையிலிருந்து அருணகிரியார் மீண்டும் மதுரைக்கு வந்தார் என்றும், அப்பால் திருநெல்வேலியைத் தரிசித்துவிட்டுத் திருச்செந்தூருக்குப் போனார் என்றும் தணிகைமணி தெரிவிக்கிறார்.

திருச்செந்தூரில் அருணகிரியார்

திருச்செந்தூரின் அழகும் கடற்கரைக் கோயிலின் அழகும் அருணகிரியாரைப் பெரிதும் வசீகரித்தன எனலாம். 'திருவளர் செந்தூர்' என்று ஊரின் அழகை வற்புறுத்துகிறார். இவ்வூரில் சோலைகளை இவர் கண்டு களித்திருக்க வேண்டும். 'தென்றல்

வீசும் பொழில்—செந்தில்' என்று குறிப்பிடுவதைப் பாருங்கள்.

திருச்செந்தூரில் இவர் காலத்தில் தமிழ் மணம் சிறப்பாகக் கமழ்ந்தது என்று கூறலாம்.

செஞ்சொற் புலவர்கள்

சங்கத் தமிழ்தேரி

செந்திற்பதி

என்றும், 'செஞ்சொற் புலவர்க்கு அன்புற்ற திருச் செந்தில்' என்றும் இவர் திருச்செந்தூர்த் திருப்புகழில் குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

இத்தலத்திலே சூரசங்காரக் கதை நன்றாக இவர் நினைவிற்கு வந்திருக்க வேண்டும். தேவ சேனாபதி யான பெருமானைத் தரிசித்த வண்ணம் பலநாள் திருச் செந்தூரில் தங்கிப் பாடல்கள் பாடி மகிழ்ந்ததை எடுத்துக் காட்டுகிறார் தணிகைமணி. 'பழநிக்கு அடுத்தபடியாகத் திருச்செந்தூருக்குத்தான் பாடல்கள் அதிகம் (83 பாடல்கள்) என்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

திருச்செந்தூர்த் திருப்புகழில்தான் இவர் தம்மை 'இடக்கு (மாமிசம்) அன்பாய் நுகர் பாழன்' என்று குறிப்பிடுகிறார். 'இதைக் கொண்டு இவர் புலால் உண்ணும் குலத்தினர் என்றாவது, வேசையர் உறவால் புலால் உண்டார் என்றாவது கொள்ளுதல் கூடாது?' என்பது தணிகைமணியின் அபிப்பிராயம்.

தமிழ் மணம் கமழ்ந்த திருச்செந்தூரில் 'செந்தமிழ்ப் பெருமானே!' என்று முருகனைப் போற்றுகிறார் அருணகிரியார். தமிழ் முனிவரான அகத்தியர் வாழும் பிரதேசத்திலே கோயில் கொண்டிருக்கும் இத்தமிழ்க் கடவுளிடம் தமக்கென்றே சிறப்பான பொருள் அமையும் தமிழ்ச் சொற்களைத் தந்தருளும்படி வேண்டிக்

தலயாத்திரை

கொள்கிறார். அருணகிரியாரின் தமிழ்க் காதல் கடல் போலப் பொங்குகிறது செந்தூரிலே.

திருச்செந்தூர்த் திருப்புகழில் அருணகிரியார் கண்ட திருச்செந்தூரின் சித்திரம் பதிந்து இருக்கக் காண்கிறோம். கடலும் அலைகளும் இங்கே பிரதிபலிக்கின்றன. கடற்கரை ஓரத்து மணற் குன்றுகளும் பிரதிபலிக்கின்றன. திருச்செந்தூர்க் கோயிலின் புனித நிலையும் அருச்சுனை செய்யும் போற்றிமார்களின் ஆசாரமும் கூடத்திருச்செந்தூர்த் திருப்புகழில் பிரதிபலிக்கக் காண்கிறோம். அருணகிரியார் காலத்திலும் போற்றி மார்களுக்கு இக்கோயிலுடன் தெர்டர்பு உண்டு என்று கருதலாம்.

இங்கே வாதப்போர் நடந்ததா ?

திருச்செந்தூரில் அருணகிரியார் தங்கி இருக்கும் போதுதான் வில்லிபுத்தூரர் தம்முடன் வாது செய்து தோற்றவர்களின் செவிகளைக் குறடு கொண்டு குடைந்து தோண்டும் வழக்கத்தை மேற்கொண்ட வராய், அருணகிரியாரோடும் சண்டைக்கு வந்துவிட்டாராம். வில்லிபுத்தூரரை அடக்குவதற்காகக் கந்தரந்தாதியை அருணகிரியார் இயற்றி அநாயாச வெற்றி பெற்ற போதிலும், அந்த எதிரிக்குக் கருணை காட்டினாராம். 'அவருக்குப் புத்தி சொல்லி அவர் கையிலிருந்த கொறடாவை எறியச் செய்தனர் என்றும், இதனால் அருணகிரி நாதரின் கருணைக் குணத்தை யாவரும் பாராட்டி வியந்தனர் என்றும் ஆன்றோர் கூறுவர்' என்கிறார் தணிகைமணி.

'கருணைக்கு அருணகிரி' என்று இவரைப் புகழ்ந்தவர்கள் 'காசுக்குக் கம்பன், கருணைக்கு) அருணகிரி'

என்று கம்பனைப் பழித்தே இவரை உயர்த்திப் பேசியதாக ஒரு தனிப் பாடலும் வழங்குகிறது. அருணகிரியாரின் கருணையைக் குறிப்பிடும் திருமலை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ் பின்வருமாறு இந்த நிகழ்ச்சியை வருணிக்கிறது.

எதிரும் புலவன் வில்லிதொழ,
எந்தை! உனக்கு) அந் தாத்சொலி,
ஏழைப் புலவர் செவிக்குருத்தோடு)
எறியும் கருவி பறித்தெறிந்தே.

தணிகை உலாவும் வில்லிபுத்தூரரோடு நிகழ்ந்த வாதப் போரின் முடிவைக் குறிப்பிடுகிறது :

அக்கினிதான்—வில்லிபுத்தூரான்செவியின்

மேல் அரிவாள் பூட்டி

வல்லபத்தின் வாதுவென்று

வந்ததுகாண்!

வாது வென்றபின் கருணை காட்டியது கிளி (சுகருப அருணகிரிநாதர்) என்பது குறிப்பு.

‘ஆனால் இந்தக் கதையில் உண்மை நிகழ்ச்சி ஏதாவது கலந்திருக்க முடியுமா?’ ‘வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வார் (பாரதம் பாடிய வில்லிபுத்தூரர்) அருணகிரி நாதருக்குச் சுமார் ஐம்பது அல்லது அறுபது ஆண்டுகட்கு ஆதல் முற்பட்டவராய் இருத்தல் வேண்டும் என்பது ஆராய்ச்சியால் அறியக்கிடக்கின்றது. எனவே, இவ்விருவரும் வாதம் புரிந்தனர் என்பது ஏற்புடைத்தன்று’ என்கிறார் திரு. சதாசிவ பண்டாரத்தார். வில்லிபுத்தூரருடன் வாது செய்தமைக்குச் செவி வழியாக வழங்கும் கதையொன்றைத் தவிர ‘வேறு சான்றில்லை’ என்பர்.

ஈழநாட்டில் அருணகிரியார்

திருச்செந்தூரிலிருந்து நாங்குநேரிக்கு வந்து இங்கும் செந்தூர்ப்பெருமானைப் போற்றியதுடன் தலத்தையும் 'மூப்புருட மங்கை நகர்' என்ற பெயரால் சிறப்பித்துப் பாடினார். பிறகு வள்ளியூரைத் தரிசித்து விட்டு ஈழநாட்டுக்குப் புறப்பட்டார்.

கடல் கடந்து ஈழநாட்டை அடைந்ததும் கண்டி திருக்கோணமலை முதலான தலங்களைத் தரிசித்தார். கதிர்காமத்தையும் தரிசித்தார். அருணகிரியார் ஈழநாட்டுத் தலங்களை நேரில் தரிசித்தவர் என்றே தணிகை மணி கருதுகிறார். கதிர்காமத் திருப்புகழில் 'ஏழைக்கு இரங்கும் பெருமானே!' என்று முருகனைக் கூவி அழைக்கிறார்.

தமிழகத்திற்குத் திரும்பி வந்ததும் பொதிய மலையைத் தரிசித்தார் என்றும், குற்றாலத்தையும் சிற்றூற்றினையும் புகழ்ந்து அருகிலுள்ள இலஞ்சி முருகனைப் பாடினார் என்றும், திருமலை, கழுகுமலை சிவகாசி இராமேஸ்வரம் திருப்புத்தூர் பிரான்மலை குன்றக்குடி முதலான தலங்களைப் பாடினாரென்றும், கடைசியாகத் திருவண்ணாமலைக்கு வந்து சேர்ந்தார் என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

வடதிசையில் அருணகிரியார்

இப்படித் தென்திசை யாத்திரையை முடித்துக் கொண்டபின் வடதிசை யாத்திரை தொடங்கினார். திருவண்ணாமலையிலிருந்து காஞ்சிபுரம்வரை பத்துத் தலங்களைத் தரிசித்தார் என்றும் இவற்றுள் உத்திரமேரூர், திருக்கழுக்குன்றம், திருப்போரூர் முதலான தலங்கள் தரிசிக்கப்பட்டன என்றும், காஞ்சியிலிருந்து

வள்ளி மலைவரை இருபத்தினான்கு தலங்கள் தரிசிக்கப் பட்டதென்றும் இவற்றுள் மயிலாப்பூர் திருவொற்றி யூர் முதலியவை அடங்கும் என்றும் தணிகைமணி தெரிவிக்கிறார்.

வள்ளி மலையையும் திருத்தணியையும் சிறப்பாக இப்பெரியார் தரிசித்து வழிபட்டிருக்க வேண்டும் என்று கருதலாம். வள்ளி மலையில் முருகனை 'வள்ளி மணவாளப் பெருமானே!' என்று போற்றுகிறார். திருத்தணிகை இவர் உள்ளத்தை விசேஷமாய்க் கவர்ந்திருக்க வேண்டுமல்லவா? தணிகையில் அருணகிரியார் நிர்த்தரிசினம் பெற்றார் என்பது இவர் வாக்கிலிருந்தே தெரியவருகிறது.

ஸ்ரீசைலம் வரைப் போய்ப் பாடியிருக்கிறார். திரு வேங்கடத்தையும் முருகன் தலமாகப் பாடியிருக்கிறார். திருக்காளத்தியையும் பாடியிருக்கிறார். ஸ்ரீசைலத்திலிருந்து வடஇந்தியாவுக்கும்போய் அங்கும் ஆறுதலங்களைப் பாடியிருக்கிறார். 'குன்று தோளுடல்' என்ற தொகைத் தலத்தையும் பாடியிருக்கிறார்.

பொதுப் பாடல்களிலும் இவரது வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் சில காணப்படுகின்றன. இயற்றமிழில் புதுமையான வழியொன்றை வகுத்துக்கொண்டு இவர் முருகனைப் பாடவிரும்பினார் என்பதற்கு ஆதாரமாக, 'இயல் புதுமையாகப் பாட புகல்வாயே' என்ற குறிப்பு ஒன்று கிடைக்கிறது.

திருவண்ணாமலை இவர் சொந்த ஊர் என்று எல்லாரும் கருதியிருக்க இவரோ இறைவன் திருவடியையே தம் சொந்த ஊராகக் கருதியிருந்தாராம். இத்திருவடி சொந்த ஊர் மட்டுமா? சுற்றமாகவும் பெற்ற தாயாகவும் இவரை ஆட்கொண்டதாம்.

9. அருணகிரியாரின் கவிதைக் கருவூலம்

‘கவிஞன் எப்படி இருப்பான்’ என்று கேட்டான் ஒருவன். ‘நம்மைப்போல் சாதாரண மனிதனாக இருக்கமாட்டான் என்பது எண்ணம். பழைய காலத்து இராஜ சபைகளில் இடம்பெற்றிருந்த புலவர்கள் பல்லக்கில் போவார்கள் வருவார்கள்; தங்கப்பல்லக்கு தந்தப்பல்லக்குகளில் கூடப் போய்வருவார்களாம். பட்டாடை தரித்திருப்பார்கள். மேலே பொற்சரிகைப் போர்வை போர்த்திருப்பார்கள். கழுத்திலேழுத்தாரம். விரல் நிறைய மோதிரங்கள். புவிச்சக்கரவர்த்தி போற்றும் கவிச்சக்கரவர்த்திகள் அல்லவா ?

தலைரோமத்தை நீளமாக வளர்த்துக் கொண்டிருக்கும் கவிகளும் உண்டு. அடர்ந்து இருண்டு வளர்ந்த தாடியும் மீசையுமாக இருக்கும் கவிகளும் உண்டு. தலைமயிரோடு ஒத்து வளர்ந்திருக்கும் அந்தத் தாடி மீசைகள், வயது முதிர்ந்தவர்களாக இருந்தால் வெள்ளி ரோமமும் வெள்ளித்தாடியும் விசேஷ மதிப்பைக்கொடுக்கும் இப்படியெல்லாம் தோற்றப்பொலிவு ஒன்றும் இல்லாமல் நம்மைப்போல் சாதாரணமாக இருந்துவிட்டால் கவிஞனைப் பளிச்சென்று தெரிந்து கொள்வதுதான் எப்படி?

திண்டிம கவிகளைப்பற்றி ஏற்கனவே பிரஸ்தாபித்திருக்கிறோம். அந்தப் பறைக் கொட்டை முழக்கிக் கொண்டு ஆசாகவி பாடத் தொடங்கிவிட்டால், கவிப் புலவர் இவர் என்று எளிதில் எல்லாருக்கும் தெரிந்து விடுமல்லவா? இறைவன் சந்திதியிலும் திண்டிம வாத்

தியத்தை முழக்கிக்கொண்டு தாம் பெருங்கவிகள் என்பதை ஆண்டவனுக்கும் அறிவிக்கத் துணிந்தவர்களைப் பகழிக்கூத்தர் தமது திருச்செந்தூர்ப்பிள்ளைத் தமிழில் குறிப்பிடுகிறார் என்பதையும் நாம் ஏற்கெனவே தெரிந்து கொண்டிருக்கிறோம். அருணகிரியாரையும் திண்டிம கவிஞருள் ஒருவராக கருதுவோர் உண்டு என்பதும் நாம் அறிந்ததே.

கவிஞன் ஒரு தனிப் பிறவி என்பது உண்மை தான். சாதாரண மனிதன் பார்க்கிறான்; விஞ்ஞானி உற்றுப் பார்க்கிறான்; கவிஞன் ஊடுருவிப் பார்க்கிறான். உண்மைக் கவிஞன் தான். அருணகிரிநாதர் உண்மைக் கவிஞர் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஊடுருவிப் பார்வைசெய்யும்

உண்மையுளோர் கண்டபொருள்

என்று சிறப்பித்துப் பேசப்படும் அநுபூதிச் செல்வம் பெற்ற அருட் கவிஞர் அருணகிரிநாதர் என்பதிலும் ஐயமில்லை. தமிழ்க் கவிதை உலகில் இவருக்கு ஒரு தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த ஒரு ஸ்தானம் உண்டு என்பது நிச்சயம்.

‘இவருடைய திருப்புகழ் என்ற நூல் சந்தக்கவிக்குப் புகழ் பெற்றது. வடமொழிச் சொற்களை மிகுதியாக உடையது. மண் பெண் பொன் என்ற உலக இன்பங்களைப் பழிப்பதில் ஓய்வு இல்லாதது என்று பாரதியார் அருணகிரியாரின் கவிதை என்ற தலைப்பில் தாம் எழுதியிருக்கும் ஒரு கட்டுரையின் தொடக்கத்திலே கூறியுள்ளார். ‘சந்தக் கணக்கை வைத்துக் கொண்டு தெளிவாகவும் இயற்கையாகவும் சொல்லுதல் மிகவும் அருமை. காலிலும் கையிலும் தளைகளைக்

கொட்டிக்கொண்டு கூத்தாட முடியாது என்று சொல்லுவார்கள். இந்த மகானுடைய கவிதையோ மிகவும் கடினமான தளைகளைப் பூட்டிக் கொண்டு தெய்விகக் கூத்தாடுகிறது' என்று கட்டுரையினிடையே கூறுகிறார் பாரதியார்.

சில இடங்களில் இவர் கவிதை அதிசயமாக ஞானத்தை வெளியிடுகிறது; ஞானதபோதனர்களின் அருமை பெருமைகளை வெளியிடுகிறது. சில சந்தர்ப்பங்களில் வீரக்கனலைக் கக்குகிறது; இரத்த வெறி கொண்டு போராடும் அசுரர்களின் போர்க்களத்துக்குள்ளே நம்மை அழைத்துக்கொண்டுபோய், 'அங்கே பார், இங்கே பார்' என்று காட்டுகிறது. சில சமயங்களில் பக்தியின் வேகம் உள்ளத்தை உருக்கி 'உடலையும் உருக்கி விடுமோ!' என்று அஞ்சும் நிலையையும் ஏற்படுத்துகிறது. விந்தையான சந்தத்தமிழைக் கொண்டு இத்தகைய அற்புதத்தை இவர் எப்படித் தான் செய்கிறாரோ என்று அதிசயிக்கிறோம்.

எத்தனை தான பேதங்களைத்திருப்புகழ் மூலமாகத் தெரிந்து கொள்கிறோம்! இசைப் பேராசிரியர் திரு. சித்தூர் சுப்பிரமணிய பிள்ளை திருப்புகழுக்கு சுரதாளக் குறிப்புக்களை அமைத்துக் காட்டும்போது, அவற்றைத் திருப்புகழ் பாட்டிலுள்ள மொழிகள் எவ்வாறு நெடில் குறிலாக அமைந்துள்ளனவோ, அவ்வாறே அமைத்து, 'இவ்வாறு பாடலிலுள்ள எழுத்துக்களை அனுசரித்தே அவரவர்களுடைய திறமையினால் அழகுபடுத்திப் பாடுதல் சிறந்த முறையாகும்' என்று கூறியுள்ளார்.

இந்த இசைப் பேராசிரியரின் குறிப்பிற்கு இணங்க நாம் திருப்புகழை அனுபவித்துப் பார்க்க

வேண்டும். அப்போது எவ்வளவு மகிழ்ச்சியும் வியப்புணர்ச்சியும் உள்ளக் கிளர்ச்சியும் ஏற்படுகின்றன என்பதை உணர்ந்துகொள்ளலாம். வீரம் ரௌத்திரம் முதலான ரசங்கள் எப்படிப் பக்திக்கு அரண் செய்கின்றன என்பதையும் அனுபவித்துத் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

அருணகிரியாரின் மேதை திருப்புகழில் புலனாவதோடு, கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி திருவகுப்பு ஆகிய நூல்களிலும் புலனாகின்றன. கந்தரலங்காரத்தின் கவிதையழகும் கனிவும் திருப்புகழில் நாம் காணும் கவித் திறனையும் கற்பனைத் திறனையும் வென்றுவிடுகிறது எனலாம். முருகக்கடவுளின் அருள் பெற விரும்புவோர் கந்தர் அனுபூதியையும் கந்தர் அலங்காரத்தையும் ஒதி ஒதி உணரவேண்டும் என்று கூறுவதுண்டு. கவிதா சுகத்தை அறிய விரும்புவோர் கந்தரலங்காரத்தையும் திருவகுப்பையும் அடிக்கடி ஒதுவது நலமாகும். இவற்றிலுள்ள அருமையான செய்யுட்கள் சிலவற்றையாவது ஒதி ஒதி உணர்ந்து கொள்வது நன்று.

திருப்புகழ்

சைவர்கள் தேவார திருவாசகங்களை மிகச் சிறந்த தோத்திர நூல்களாகக் கொண்டாடுவதுபோல், முருக பக்தர்கள் சந்தப் பாமாலையாகிய திருப்புகழைக் கொண்டாடுகிறார்கள். திருப்புகழின் சொல்வளமும் சப்த ஜாலங்களும் ஆச்சரியமானவை. கங்காப் பிரவாகம் போன்ற வாக்குப் பிரவாகத்தைக் காணலாம்; கடல்போல் கோஷிக்கும் சப்த ஜாலங்களையும் காணலாம். பொருள் நயத்திலும் குறைவில்லாத

செய்புட் பகுதிகளையும் இந்தச் சந்தப் பாமாலைபில் காணத்தான் செய்கிறோம். 'கருணைக்கு அருணகிரி' என்று கூறுவதுபோல் 'வாக்கிற்கு அருணகிரி' என்றும் கூறுவதுண்டு.

'அப்பாடல் களில் அமைந்துள்ள நுண் பொருள்கள் தெளிந்த ஞானிகளுக்கன்றி ஏனையோர்க்குப் புலப்படுவன அல்ல' என்று திரு. சித்தூர் சுப்பிரமணிய பிள்ளை கூறுகிறார். தாயுமான சுவாமிகளும்,

ஐயா! அருணகிரி அப்பா! உன்னைப்போல
மெய்யாக ஓர்சொல் விளம்பினர் யார்?

என்று அனுபூதிச் செல்வரான அருணகிரியாரின் நாக்கிலே புதைந்து கிடக்கும் நுண் பொருள்களைப் பெரிதும் வியந்து போற்றுவதைக் காண்கிறோம். சாதாரணத் தமிழ் வாசகர்களுக்குப் புலப்படும் பொருள் நுட்பங்களும் திருப்புகழில் காணப்படுகின்றன என்பதில் ஐயமில்லை.

கருதிய பொருளைக் கேட்போர் உள்ளத்தில் நன்றாகப் பதியவைக்கும் சொற் கலையை அறிந்தவர் அருணகிரியார். சாதாரணத் தமிழ் மக்களுக்கும் தெரிந்திருக்கும் சொற்களைக் கொண்டே அவர்கள் உள்ளங்களில் வீரம் தாமாகவே பயபக்தி பிரேமபக்தி முதலான உணர்ச்சிகளைப் பாய்ச்சி ஆசிரியரின் அகத்திலுள்ள கருத்துக்களையும் விதைத்துவிடும் பாடற் பகுதிகளும் திருப்புகழில் ஓரளவு காணப்படுகின்றன என்பது திண்ணம்.

'தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த இசையினை வளர்த்தற்குத் தெய்வத் தமிழ்ப் பாடல்களாகிய தேவார திருவாசகங்கள் எவ்வாறு உதவுகின்றனவோ, அவை

போலவே லய சம்மந்தமான இசை வளர்ச்சிக்குத் திருப்புகழ் எனும் செந்தமிழ்ச் சந்தப் பாடல்கள் பெரிதும் துணை செய்வனவாம்' என்று திரு. சித்தூர் சுப்பிரமணிய பிள்ளை கூறுவது உண்மைதான். இசையைத் தெய்வ பாஷை என்று கூறுவதுண்டு. குழந்தை முதல் குழந்தையுள்ளம் படைத்த ஞானிகள் வரை—பிராணிகளும் கூட—இசை என்ற பாஷையைத் தெரிந்துகொள்வது பிரசித்தமான நிகழ்ச்சி தானே. எனவே தேவாரப் பாடல்களைப் போல் திருப்புகழும் மக்களுக்குப் பயன்படுகிறது என்று கருதுவது பொருந்துவதே.

இசைப் பேராசிரியர் கூறுகிறார்: 'திருப்புகழ் சொற் செறிவிலும் ஓசை நயத்திலும் தானப் பிரத்தாரங்களிலும் பொருள் நுட்பத்திலும் மிகவும் சிறந்த தென்பதைத் தமிழறிஞர்கள் யாவரும் அறிவர் ஆனால் அதனுள் அமைந்திருக்கும் நுட்பமாகிய தாள லயத்தைச் சிலரே அறிவர். இசைக் கலையில் தேர்ச்சி பெற்ற லய சம்மந்தமான ஆராய்ச்சி யுள்ளவர்களுக்கே இதன்கண் அமைந்த தாள நுட்பங்கள் நன்கு புலனாகும்.' எனினும் திருப்புகழின் இசையழகும் தாள வகைகளும் கேட்பவர்களை யெல்லாம் வசீகரிக்கின்றன. இசையரங்குகளிலும் பஜனைகளிலும் திருப்புகழைப் பாடிக் கேட்கும்போது நுட்பமாகிய தாள லயத்தை அறிந்து கொள்ளாமலே மக்கள் ஓசை நயத்திலும் சொற் சரிவிலும் உள்ளத்தைப் பறிகொடுக்கிறார்கள்; விசேஷ இன்பமடைகிறார்கள்.

திருப்புகழிலிருந்து அருணகிரியாரின் நிகரற்ற தாள லய ஞானமும் இயல் இசைத்திறனும் புலனாகும்.

இயல் இசைப் புலமையுடன் ஒப்பற்ற முருக பக்தியும் இக்கவிஞரிடம் காணப்பட்டதால் இவரது இயல் இசைப் புலமை மேலும் சோபிக்கலாயிற்று. 'லய சம்பந்தமான நுட்பங்கள் அமைய வண்ணச் சந்தங்களைப் பாடவல்லவர். ' அவரால் பாடப்பெற்ற திருப் புகழிலுள்ள சொல் நடைகளும் தாளச் சொற் கூட்டுக் களும் தாள வகைகளைப் பெருக்கிச் செல்லுதலாகிய பிரஸ்தாபக் கிரமங்களும் லய சம்பந்தமான இசையிலக்கியம் திருப்புகழென்பதை நன்கு விளக்குவனவாம்' என்பர் திரு. சுப்பிரமணிய பிள்ளை.

இந்த இசையாசிரியர் திருப்புகழ் பாடல்கள் சில வற்றிற்கே சுர தாளக் குறிப்பு எழுதியிருக்கிறார். இது ஒரு பெருந்தொண்டு. 'கிடைத்தற்கரிய மாணிக்கத்தைக் கைதேர்ந்த கலைஞன் ஒருவன் செப்பனிட்டதுபோலத் திருப்புகழில் சந்த இசை நுணுக்கங்களை அறிந்து அவைதமை தெளிவுற விளக்கித் தக்கதொரு முறையில்' இந்த ஆசிரியர் ஆற்றியிருக்கும் நற்பெரும் தொண்டைப் பாராட்டியிருக்கும் தணிகைமணி திருப்புகழில் உள்ள பிற அரிய சந்தப்பாக்களுக்கும் இப்படியே சுர தாளக் குறிப்புக்கள் அமைய வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்.

திருப்புகழில் அருணகிரிநாதர் வகுத்துக்கொண்ட சந்தங்கள் திருப்புகழ்ச்சந்தங்கள் என்றே குறிக்கப்படுகின்றன. இந்த வண்ணச் சந்தங்கள் பதினொராம் திருமுறை ஆசிரியர்களுள் ஒருவரான பட்டினத்தாரின் சந்தச் செய்யுட்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு வளர்ந்திருப்பவை. 'இத் திருப்புகழ் யாப்பு முதல் முதல் பட்டினத்தடிகளால் தொடங்கப்பெற்று அருணகிரி

நாதரால் விரிவு பெற்று நிறைவேறியதாகும்' என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்தொருமித்த முடிவு.

அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழில் இசைச் செருகல் களை நீக்கி ஓர் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு வெளியிட வேண்டியதவசியமாகும். திருப்புகழ்ப் பாடல்களில் குறிக்கப் பட்டுள்ள இசைச் செய்திகளையும் ஆடல் பாடல்களைப் பற்றிய செய்திகளையும் சமய தத்துவ உண்மைகளையும் ஆராய்ச்சி முறையில் தொகுத்து வெளியிடுவதும் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பாசிரியரின் ஒரு பெருங்கடமையாகும். தணிகைமணி திருப்புகழாகிய நூல்களின் குறிப்புக்களைக் கொண்டே அருணகிரியாரின் வரலாற்றையும் தலயாத்திரைச் செய்திகள் முதலியவற்றையும் தொகுத்து வெளியிட்டிருக்கிறார். எனினும், அச்சேறியுள்ள திருப்புகழ்ப் பாக்களெல்லாம் அருணகிரியாரின் வாக்கே என்று துணிவதற்கு இடமில்லாததால், திருப்புகழின் ஆராய்ச்சிப் பதிப்பு அண்மையில் வெளிவரக்கூடும் என்றாவது வரலாற்றுக் குறிப்புக்களும் பிற செய்திகளும் ஒழுங்காக விரைவில் தொகுக்கப் பெற்றுவிடும் என்றாவது நம்புவதற்கு இடமில்லை.

எனினும், திருப்புகழின் பொதுவான அம்சங்கள் இவை என்று குறிப்பிடுவதில் சிரமமில்லை. முருகபக்தியின் பல்வேறு அம்சங்களும் செய்திகளும் தத்துவங்களும் நுண்பொருள்களும் சிறப்பாக பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. இப்பாடல்களிலே, சைவசித்தாந்த நுண்பொருள்களையும் திருப்புகழில் காணலாம். இதனால் இவருக்கு முருகன் வேறு சிவன் வேறு என்ற பேத புத்தியில்லை என்பது தெளிவு.

முருகனது அருட்செய்களையும் சிவபெருமானது அரும் செயல்களையும் குறிப்பிடுவதுபோல், திருமாலின் அருட்செயல்களையும் திருப்புகழ் இடையிடையே குறிப்பிடுவதைக் காண்கிறோம். சிலசமயங்களில் இவர் வைணவர் திருமலைப் போற்றுவது போல் அவ்வளவு பக்திக் காதலுடன் போற்றிப் பேசுவதையும் காண்கிறோம். வைணவசமயத்தில் வெறுப்பில்லாதவர் இவர் என்று சொன்னால் போதாது; ஓரளவு விருப்பமும் உள்ளவர் என்றே சொல்லலாம். 'நான்' ஒரு மதத்தையும் வெறுப்பதில்லை என்று சொன்னால் அது சமரசமாகிவிடுமா? ஓரளவு விருப்பமும் கொண்டு பிறர் சமயங்களைக் கௌரவமாக நோக்கும் போதுதான் உண்மையான சமரச உணர்வு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லக்கூடும்.

திருப்புகழாசிரியர் பதினாறாயிரம் பாடல்கள் பாடினார் என்று பக்தர்கள் நம்புகிறார்கள். விரிஞ்சைப் பிள்ளைத் தமிழ் என்ற பிற்கால நூலில் 'எம் அருணை கிரிநாதர் ஓது பதினாறாயிரம் திருப்புகழ் அமுது' என்று வருவதைக் காண்கிறோம். தணிகை உலாவும் 'பதினாறாயிரமாம் பத்தித் திருப்புகழ் என்றும், அருணை கிரிநாதன் அறைந்த பதினாறாயிர கவிதை' என்றும் குறிப்பிடுகிறது.

‘அருணகிரி நாதர்பதி னாற யிரமென்(று)

உரைசெய் திருப்புகழ்’

என்ற ஒரு தனிப் பாட்டையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார் தணிகைமணி.

ஆனால் இன்று நமக்கு அருணகிரியார் பாடியனவாக நமக்குத் தெரிந்திருக்கும் பாடல்களின் தொகை

1367 தான். மற்றப் பாடல்கள் எங்கே? எத்தனையோ தமிழ்நூல்களைக் கடல் கொண்டு போயிற்று என்று நம் பண்டித மனோபாவம் கற்பனை செய்து பார்த்திருக்கிறதல்லவா?

வாரணம் கொண்ட(து) அந்தோ!

வழிவழிப் பெயரும் மா

என்று வருந்துகிறார்களல்லவா? இப்படி ஒரு கதையைத் திருப்புகழின் பதினாறாயிரம் என்ற தொகை மிகவும் குறைந்து போயிருப்பதாகக் காட்டுகிறார்கள்.

அருணகிரிநாதர் திருச்செந்தூருக்குப் போயிருந்த போது, 'தாம் பாடிய திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் எல்லாவற்றையும் முருகப் பெருமான் முன்னிலையில் ஒதி நின்று, இத்திருப்புகழைப் பாடும் அடியார்கள் யாவரும் நல்வாழ்வு பெறும்படி வரம் தரல் வேண்டும் எனக்குறையிரந்து வேண்டினார்' என்றும், தம் வேண்டுகோளுக்குச் செந்திலாண்டவன் இரங்கி வெளிப்பட்டு வந்து அருள் புரியாததால் அருணகிரியார் பெரிதும் துயர் உற்றுத் தாம் பாடிய பாடல்கள் எழுதப் பெற்றிருந்த திருப்புகழ் ஏடுகளையெல்லாம் திருச்செந்தூர் கடலில் எறிந்துவிட்டார்கள் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அந்த ஏடுகள் பெரும்பாலும் கடலுக்கு இறையாகிவிட்டனவாம். அலைகள் கரையில் ஒதுக்கிய சில ஏடுகளை பக்தர்கள் பொறுக்கி எடுத்து வைத்துக் கொண்டார்களாம். இந்தச் சில ஏடுகளிலிருந்து கிடைத்த பாடல்களே இன்று நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் திருப்புகழ்ப் பாடல்கள்.

இது கதை தான்; பண்டிதர்களின் கற்பனைதான்; இப்போது கிடைக்கும் பாடல்களிலும் பிற்காலத்தவர்

செருகி வைத்திருக்கும் சிற்சில பாடல்கள் உண்டு என்பது நிச்சயம். ஆனால் பதினாறாயிரம் பாடல்கள் திருப்புகழ் ஆகியரால் பாடப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதற்குப் பிற்காலத்துப் புலவர்கள் கூற்றைத் தவிர வேறு தக்க ஆதாரம் உண்டா? உண்டு என்கிறார்கள் பக்தர்கள்.

புமியதனில் ப்ரபுவான

புகலியில் வித்தகர்போல்

அமிர்தகவித் தொடைபாட

அடிமைதனக்(கு) அருள்வாயே

[புமி-(இங்கே) பூமி. புகலி-சீகாழி. வித்தகர்-திருஞான சம்பந்தர்] என்று திருப்புகழிலிருந்தே அகச்சான்று ஒன்றையும் காட்டுகிறார்கள்.

ஆனால் இதன் பொருள்தான் என்ன? திருஞான சம்பந்தர் பதினாறாயிரம் பாடல்கள் பாடியிருப்பது போல் தாமும் பாடவேண்டும் என்பதுதானே இவர் பிரார்த்தனை. இவர் சங்கற்பம்? சைவ உலகின் தனி நாயகமாகிய திருஞான சம்பந்தரைப்போல் அமிர்த கவி பாடவேண்டும் என்பதுதான் இவர் ஆசை. மேலே காட்டிய திருப்புகழ்ப் பகுதியைக் கூர்ந்து பாருங்கள். இந்தப் பகுதிக்கு, சைவசமய குரவருள் முதல்வராகிய அப்பெரியாரைப்போல் ஆசகவிகளைப் பாடும் ஆற்றலைத் தமக்கும் அருளுதல் வேண்டும் என்கிறார் திரு. சதாசிவ பண்டாரத்தார்.

சம்பந்தர் பாடலிலுள்ள அந்த அமிர்த கவித்துவம் தம் பாடல்களிலும் அமையவேண்டும் என்கிறார். சம்பந்தர் பாடியதாகச் சொல்லப்படும் தேவாரத் தொகை திருப்புகழ்த் தொகையாகவும் இருக்க வேண்

டும் என்று விரும்புவதில் சிறப்பு ஒன்றும் இல்லையே. நீளத்தைக்காட்டிலும் பண்பு அல்லவா சிறப்புடையது? சம்பந்தருடைய கவித்துவத்திலேயே அந்தப் பெரியாரின் பிரபுத்துவம் அமைந்திருப்பதையும் இவர் காண்கிறார். அத்தகைய வித்தகரின் பிரபுத்துவமும் தெவிட்டாத இனிமையும் ஒதுவார்க்கு அமரநிலை தரும் ஆற்றலும் தம் திருப்புகழ்ப் பாடல்களிலும் அமையவேண்டும் என்று இவர் ஆசைப்பட்டதே முறையாகும்.

ஆனால் இன்று காணும் திருப்புகழ்ப் பாடல்களையே அருணகிரியார் பாடினார் என்று கருதுவது தவறு. பல பாடல்களைப் பாடிப் பாடிக் காலக் கடலில் விட்டிருப்பார். இந்தக் கடலில் அலைகளால் ஒதுக்கப் பெற்று அல்லது காலக் கடலை எதிர்த்து வந்து நமக்கு கிடைத்திருக்கும் பாடல்களே இப்போது நாம் கண்டு அனுபவிக்கும் திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் ஆகும். மேலும் பாடல்கள் கிடைத்தால் அவையும் ஆராய்ச்சிக்கு உரியன. 'அருணகிரியார் வாக்கா? இல்லையா?' என்று ஆராய்ச்சியாளர் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். ஆராய்ச்சிப் பதிப்பாசிரியர் இத்தகைய முயற்சிகளையும் பயன்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

திருப்புகழ் ஆராய்ச்சியால் அக்காலத்துப் பழக்க வழக்கங்கள் சிலவற்றையும் தெரிந்து கொள்ளலாம். உதாரணமாக, ஆற்று வெள்ளம் பெருகி வருவதைப் பறையறைந்து முன் கூட்டியே மக்களுக்கு எச்சரிக்கையாகத் தெரிவிக்கும் வழக்கத்தை இவர் ஒரு பாட்டில் குறிப்பிடுகிறார். எனினும் அதிக அளவில் சிந்தனைகளின் வளர்ச்சி, சமயக் கருத்துக்கள் கொள்கைகளின்

வளர்ச்சி, அநுபூதிக் கலைத்திறம் முதலான அம்சங் களையே அதிக அளவில் இப்பாக்களில் காண்கிறோம். இவரது தலயாத்திரை கூறும் பாடல்களிலும் வேறு பாடல்களிலும் இவரது ஜீவயாத்திரையைச் சிறப்பா கக் காண்கிறோம். எனினும் சமய உலகில் இவர் நடந்த பாதை மட்டுமல்ல, ஸ்தூல உலகில் இவர் நடந்த யாத்திரைப் பாதையும் தெளிவாகக் காணப் படுகிறது திருப்புகழிலே.

புது வழியாக முருகனைப் பாட விரும்பி அருணகிரி யார் பெற்றிருக்கும் அற்புத வெற்றிதான் திருப்புகழ். இவர் காலத்திலேயே இந்த வெற்றி உறுதிப்பட்டு விட்டது. கம்பன் முதலானவர்களுக்கும் இத்தகைய பேறு கிடைத்ததாகத் தெரியவில்லை. பெரும்புகழ் பெருஞ் செல்வாக்கு அடைந்திருந்ததை அருணகிரி யாரே நன்றாக அறிந்துகொண்டு பாடியிருக்கிறார். அகச்சான்றுகளுடன் புறச்சான்றுகளும் அருணகிரியார் தம் காலத்திலேயே பேரும் புகழும் பெற்றுவிட்டார் என்பதை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

‘சிவப்பிரகாசர்’ என்பது உமாபதி சிவம் அருளிய சைவசித்தாந்த ஆதார நூல்களில் ஒன்று. ஏன் பதினான்கு சாத்திரங்களில் ஒன்றாகும் என்பதை அறியாத சைவ அறிஞர்கள் இல்லை. இதற்கு மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் என்பார் ஓர் உரை கண்டிருக் கிறார். இந்த உரையின் சிறப்புப் பாயிரத்திலிருந்து, இந்த உரையாசிரியர் வாழ்ந்த காலம் கி. பி. 1488 (சாலிவாகன சகாப்தம் 1410) என்று தெரியவரு கிறது. அதாவது, அருணகிரிநாதர் வாழ்ந்த பதினைந் தாம் நூற்றாண்டின் இறுதிப் பகுதி இது. இந்த உரை

யாசிரியர் திருப்புகழ்ப் பாடல் ஒன்றை மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

‘திருப்புகழ் பாடல் பெற்ற காலம் கி. பி. 1450 எனப்படுதலால் முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகளுக்குள்ளே சித்தாந்த சாஸ்திர உரையில் எடுத்துக் காட்டக்கூடிய பெருமை திருப்புகழுக்கு இருந்தபடியால் திருப்புகழ் எவ்வளவு விரைவில் கற்றோரால் பாராட்டப்பட்டது என்பது புலப்படுகின்றது’ என்பர் தணிகை மணி. கி. பி. 1450க்குள் திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் எல்லாம் பாடப்பெற்றிருக்கவேண்டும் என்பதே இவர் கருத்து.

பதினேந்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் திருப்புகழின் பெரும் புகழ் மேலும் மேலும் பக்தர் உலகில் அதிகரித்து வந்தது. பொதுமக்களிடையே இப்புகழ் பெருகி வந்ததுபோல், பக்தர்களிடையே ஓங்கிவந்தது போல், தமிழறிஞர்கள் கூட்டத்திலும் வளர்ந்தோங்கி வந்தது என்பதற்கு அந்தகக்கவி வீரராகவமுதலியார் (சேயூர் முருகன் பிள்ளைத் தமிழ் பாடியவர்) மார்க்க சகாய தேவர் (விரிஞ்சை முருகன் பிள்ளைத் தமிழ் பாடியவர்) முதலானவர்களின் புகழுரைகளைச் சான்றாகக் காட்டலாம். திருப்போரூர் சந்திதி முறை பாடிய சிதம்பர சுவாமிகள், தாயுமானவர், இலஞ்சி முருகன் உலாப் பாடிய மேலகரம் பண்டாரக் கவிராயர், திருமலை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ் பாடிய செங்கோடைக் கவிராஜ பண்டாரத்தையா முதலானவர்களையும் தணிகைமணி சாட்சிகளாகக் காட்டுகிறார்.

தாயுமானவரைப்போல் இராமலிங்க அடிகளும் திருப்புகழின் வசீகரசக்திக்கு உட்பட்டவரே. அண்மையில் வாழ்ந்த மாம்பழக் கவிச் சிங்க நாவலரும் புலவர்

புராணம் பாடிய முருகதாச சுவாமிகளும், பாம்பன் சுவாமிகள் முதலானவர்களும் திருப்புகழின் பெரும் புகமொழியால் வசீகரிக்கப் பெற்றவர்களே.

அருணகிரிநாதரை முருகதத்துவத் தனிப்பெருங் கலைஞர் எனப் போற்றுவதற்குத் திருப்புகழே ஒரு பெருஞ் சான்று. இன்றும் திருப்புகழின் பக்திபரவசமான பாடல்களே முருக தத்துவத்தில் இன்றும் நம் மக்களை ஈடுபடச் செய்கின்றன. இதயத்திலுள்ள பக்திவேகம் பொங்கிவரப் பலரும் சேர்ந்து திருப்புகழ் பாடி பஜனை செய்யும்போது, 'நாமெல்லாம் முருக பக்தர்கள்; முருகப் பெருமானோடு ஒன்றுபட்ட ஒரே பக்தி நிலையை அனுபவிக்கிறோம்' என்ற உணர்ச்சி பலருக்கும் உண்டாகிறது. கலந்து கொள்பவர்களுக்கும் கேட்பவர்களுக்கும் ஒரே பக்தி ஆவேசம் வந்து விடுகிறது.

திருப்புகழால் முருகபக்தி தணிகை திருச்செந்தூர் பழி முதலான தலங்களில் மட்டுமல்ல, வேறு கோயில் பிரகாரங்களிலும் இடங்களிலும் வெள்ள மிடுகிறது; கடல் கொந்தளிப்பதுபோல் கொந்தளிப்பதையும் இன்றும் கண்ணாரக் காண்கிறோம். முத்தமிழ் வினோதமும் முருகபக்தியை வளர்க்கப் பயன்படும் என்பதைத் திருப்புகழ் புலப்படுத்துகிறது. 'முருகன் என் தோழன்' என்ற உணர்ச்சி ஒவ்வொரு பக்தனுக்கும் உண்டாகிறது.

பாதமலர்மீது பாதமலர் தூவிப்

பாமெவர் தோழப்

பெருமானே!

என்று பலரும் மனம் கலந்து பஜனை செய்யும்போது.

‘திருப்புகழ் தந்த செல்வம் பக்தி செல்வம் மட்டுமல்ல, தமிழ்ச் செல்வமும் தான் எனலாம். தமிழ் வேறு பக்தி வேறு என்று பிரிக்க முடியாதபடி இரண்டும் இரண்டாகக் கலந்துவிட்டன திருப்புகழிலே. அழகுணர்ச்சியும் பக்தியுணர்ச்சியும் இரண்டல்ல ஒன்றே, என்பதும் திருப்புகழில் புலனாகிறது. இயற்கையழகும் செயற்கையழகும் கலந்து பரிமளிப்பதையும் திருப்புகழில் காண்கிறோம். இயற்கையழகான முருகன்.

முத்தச் சதங்கையும்

சித்ரச் சிகண்டியும்

செங்கை வேலும்

ஆக வருகிறுனல்லவா ?

‘ஆயிரம் கோடி காமர் அழகெலாம் திரண்டு ஒன்றுகி’ வந்தாலும் முருகனுடைய திருவடி எழிலுக்கு அந்த அழகு முழுவதும் ஈடாகாது என்று பொருள் படப் பாடியிருக்கிறார் கந்தபுராண ஆசிரியர். இந்தக் கருத்தைத்தான் எப்படியெல்லாம் சித்தரித்துக் காட்டுகிறது திருப்புகழ்! எழுதறிய திரு அழகை எப்படியோ எழுதி எழுதிக் காட்டிவிடுகிறார் இவர். நம் அலையின் மனத்திலேயே பதிந்து நிற்கும்படி முருகன் எழிலை எழுதிக் காட்டுகிறது திருப்புகழ். வேதாந்தப் பொருளாகக் காட்டுவதுடன் வினையாட்டுத் தோழனாகவும் காட்டிக் காதலனாகவும் காட்டுகிறார்! முருகஜோதியைக் கண் கூசாமல் பார்க்க முடிகிறது முருக தத்துவத்தை அழகாய் இனிமையாய் உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது அருணகிரியாரின் திருப்புகழ்ப் பாடல்களிலே.

அருணகிரியாரின் கவிதைக் கருவூலம்

கந்தரலங்காரம்

கடவுள் வாழ்த்து நூற்பயன் என்ற இரண்டு செய்யுட்களையும் சேர்த்து மொத்தம் 102 செய்யுட்களையுடையது கந்தரலங்காரம். கட்டளைக்கலித்துறையில் முருகன்மீது பக்திச் சுவையும் தமிழ்ச் சுவையும் போட்டிபோடும் வகையில் இது இயற்றப்பட்டிருக்கிறது. முருகனடியார்களிற் சிலர் திருப்புகழைத் தேவாரத்திற்கு ஒப்பிட்டு இந்நூலை முருகன் திருவாசகம் என்று போற்றுவதுண்டு. இந்நூல் திருவண்ணாமலையில் பாடப்பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று தெரியவருகிறது.

கந்தரலங்காரம் முழுவதும் ஒரே இடத்தில் ஒரே சமயத்தில் பாடப்பெற்றிருக்கலாமா என்று ஐயம் கொள்ளுவோருமுண்டு. அருணகிரிநாதர் பேறுபெற்று இன்புற்றநிலையில் பாடிய செய்யுட்களும் இந்நூலை அணிசெய்கின்றன; தம் குறைகளைக் கூறி இறைவன் கருணை புரியவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துக் கொள்ளும் பாடல்கள் இந்நூலில் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. தணிகைமணி இது குறித்து தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார் :

‘இந்நூல் ஒரே சமயத்தில் பாடப்பட்டதல்ல என்றும், அப்போதைக் கப்போது சுவாமிகளது மனமும் தவமும் நின்றவழியே சந்தர்ப்பத்திற்குத் தக்கபடி தனிப்பாடல்களாகப் பாடப்பட்டுப் பின்னர் சுவாமிகளாலேயோ அல்லது அவர்தம் சீடர்களாலேயோ தொகுக்கப்பட்டுக் கந்தர் அலங்காரம் எனப் பெயர் வைக்கப்பட்டு, ‘சலங்காணும் வேந்தர்’ என்னும்

நூற்பயனும் கூறப்பட்டிருக்கவேண்டும் என்றும் எண்ணுதற்கு இடம் இருக்கின்றது.

இந்தக் கூற்றைத் தணிகைமணி உதாரணவாய் லாகவும் விளக்குகிறார். முதல் பாட்டிலேயே, உலகச் சேற்றிலிருந்து விலக வழி கிடைத்துவிட்டது என்று வியப்புடன் கூறுகிற ஆசிரியர் நான்காம் பாட்டிலும் ஏழாம் பாட்டிலும் தம் கலக்கத்தை வெளியிடுகிறாரே, இதற்குக் காரணம் என்ன? இந்தக் கேள்வியைத் தமக்குத் தாமே போட்டுக்கொண்டு, 'பூரண அருள் நிரம்புவதற்கு முன்பு பாடப்பட்டன சில, பூரண அருள் நிரம்பின பின்பு பாடப்பட்டன பிற' என்பது இந்த நிலைமைக்குக் காரணம் என்ற முடிவுக்கு வருகிறார்.

கந்தரலங்காரப் பாடல்களில் சில பாடல்கள் அருணகிரியார் திருச்செங்கோட்டில் தங்கியிருந்த போது பாடப் பெற்றவை என்றும் நினைக்கிறார் தணிகைமணி. ஆனால் திருச்செங்கோட்டைக் குறிப்பிடும் பாடல்களெல்லாம் திருச்செங்கோட்டில்தான் பாடப்பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. தலயாத்திரையை முடித்துக்கொண்டு திருவண்ணாமலைக்குத் திரும்பிய பின் திருவண்ணாமலையிலேயே திருச்செங்கோட்டு நினைவுகளுடன் அருணகிரியார் குறித்த பாடல்களைப் பாடினார் என்று கருதுவதில் தவறென்றுமில்லை. திருவாய் மொழியில் நம்மாழ்வார் தலங்களைக் குறிக்கும் பாடல்களை அந்த அந்தத் தலங்களில் பாடவில்லையென்றும், அந்த நினைவுகளுடன் ஆழ்வார்திருநகரியிலிருந்தே பாடினாரென்றும் கூறுவதுண்டு. கந்தரலங்காரமும் அந்த ரீதியில் திருவண்ணாமலையில் பாடப்பெற்றிருக்கலாம்.

இப்படிப் பாடும்போது தாம் பெற்றபேறும் நினைவிற்கு வந்து, குறைகளும் நினைவிற்கு வந்திருக்கக் கூடும். எனவே இரண்டையும் தெரிவித்துச் சுவாமிகள் பாடினாரென்று கருதுவதிலும் தவறில்லை. குறைகளைக் குறிப்பிடுவது நிறைவுற்ற நிலையிலும் எச்சரிக்கையாகப் பயன்படக் கூடியதுதான். பாடம் அடியவர்க்கு மட்டுமல்ல, பிறருக்கும் தான். தொண்டரடிப்பொடி ஆழ்வாரின் திருமாலை என்ற பிரபந்தத்திலும் இந்த மாதிரி ஆழ்வார் தாம் பேறுபெற்ற நிலையையும் கூறி இருக்கிறார்; குறைகளையும் கூறியிருக்கிறார்.

கந்தரலங்காரம் ஒரு நல்ல பாராயண நூல். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் பாடல்களை இராமலிங்க அடிகள் பாடிப் பரவசமாகும்போது தம்மை மறந்து வயித்துப் போவாராம். 'நாவால் மட்டும் நான் பாராயணம் செய்வதில்லை; என் உடம்பு முழுவதும் பாராயணம் செய்கிறது என்கிறார்.

ஊன்படிக்கும், உளம்படிக்கும்

உயிர்படிக்கும், உயிர்க்குயிரும்

தான்படிக்கும் அனுபவம் காள்

என்று பாடுகிறார் இராமலிங்க அடிகள். இப்படி முருக பக்தர்களால் பாராயணம் செய்யத்தக்க நூல் கந்தரலங்காரம் எனலாம்.

காப்புச் செய்யுளாகிய கடவுள் வாழ்த்தில் அருணகிரியார் தம்மை ஆட்கொண்ட கோபுரத்து இளையனார் என்ற திருவண்ணாமலை முருகவேளைக் குறிப்பிடுவதால், இந்நூல் திருவண்ணாமலையில் தோன்றியதென்று ஊகிக்கிறார் திரு. சதாசிவ பண்டாரத்தார். இந்த ஊகம் சரியானால் இம்முருகவேளே திருச்செங்

கோட்டில் தாம் தரிசனம் செய்த அந்த முருகவேளையும் நினைவூட்டியிருக்க வேண்டும். கந்தரலங்காரத்தின் இருபத்தாரும் செய்யுளிலும் 104-ம் செய்யுளிலும் எங்கே நினைத்தாலும் அங்கே முருகன் இவர் முன்வந்து வள்ளியம்மையுடன் (கோலக் குறத்தியுடன்) வந்து— எதிர்நிற்பான் என்ற கருத்து வெளியிடப் பெற்றிருப்பதைக் காண்கிறோம். அப்படியே திருச்செங்கோட்டுத் தலத்தில் தாம் தரிசித்த முருகனையும் இவர் திருவண்ணாமலையில் நினைத்துப் பார்த்திருக்கலாமே.

‘முத்தமிழால் வைதாரையும் அங்கு வாழவைப்போன்’ என்ற ஆச்சரியமான முருகபக்திக் கொள்கை வெளியிடப் பெறுவதும் கந்தரலங்காரத்திலேதான். இப்பாட்டின் தொடக்கத்திலேயே இதற்கு உதாரண நிகழ்ச்சி கூறப்பட்டிருக்கிறது என்கிறார் தணிகைமணி.

மொய்தார் அணிகுழல்

வள்ளியை வேட்டவன்

என்று தொடக்கம்தான் இது.

வள்ளி வைதாளா என்பது ஓர் கேள்வி. ‘சல்லறிவு சற்றும் இல்லீர்’ என்றும், பித்துக் கொண்டாற்போல் பிதற்று வீர் என்றும் மாறுவேடம் பூண்டு வந்த முருகனைப் பழிக்கிறாள் வள்ளி என்கிறது கந்தபுராணம். எனவே வள்ளி வைதாளென்றும், தமிழ்நாட்டுக் குறமகளாகிய இவள் தமிழாள் வைதாள் என்றும் சொல்லலாம்.

‘சரி, தமிழால் வைதாள்; ஆனால் முத்தமிழால் வைதாள் என்று எப்படிச் சொல்லலாம்? இயற்றமிழால் வைததாகத்தானே கந்தபுராணம் தெரிவிக்கிறது என்று ஒரு பண்டிதர் கேட்கக் கூடும்ல்லவா? இதற்கு

தணிகைமணி வள்ளியின் பேச்சே இசைத்தமிழ் தானே என்று பதில் சொல்லுகிறார். 'அப்படியானாலும், இருவகைத் தமிழால் வைத்ததாக வைத்துக் கொள்ளலாம்; முத்தமிழால் வைத்தாகக் கொள்வது எப்படி? என்று மறுபடியும் தோலாவழக்கராகப்பண்டிதர் கேள்வி தொடுக்கலாமே! இதற்கும் பதில் சொல்லுகிறார் தணிகைமணி. 'வள்ளிப்பிராட்டிகுறத்தியாதலின் வைதசமயத்தில் தனது ஜாதியின் வழக்கப்படி கையையும் உடலையும் தலையையும் தனது வைதற்பேச்சிற்கு ஒத்தவண்ணம் ஆட்டிக் கூத்துக் காட்டியிருப்பாளாதலின், அவளது ஆட்டத்தமிழே நாடகத் தமிழாம்! என்று வெகு ரசமாகச் சொல்லி முடிக்கிறார்.

கந்தரலங்காரத்தின் 24 வது செய்யுளில் 'குன்னம் குறிச்சி வெளியாக்கிவிட்டது' என்று ஒருவினோதச் செய்தி சொல்லுகிறார் அருணகிரியார். குறிஞ்சி என்றால் குறிஞ்சி நிலப்பிரதேசம். இங்கே வள்ளிமலை. குன்னம் என்றால் இரசியம். என்ன இரகசியத்தை எப்படி வெளியிட்டது வள்ளிமலை? இது குறித்து ஆராய்ச்சி செய்து பார்த்திருக்கிறார் தணிகைமணி. வள்ளிமலைத் திருப்புகழில் இவருக்குத் திறவுகோல்கிடைத்ததாம்.

தணிகையிலிருந்து முருகன் தானே வள்ளியைத் தேடிவந்து பல வினையாடல்கள் செய்து மணந்து கொண்டான் அல்லவா? இரகசியம் என்று முருகன் இவரிடம் கூறிய பொருள் பரசியமாகி விட்டதாம்— வெட்டவெளிச்சமாகிவிட்டதாம்— இவர் வள்ளிமலையைத் தரிசித்ததும் ஆணவநிலை அற்று வழிபாடு செய்பவர்களுக்கு—அ தா வ து சரணாகதி செய்பவர்

களுக்கு முருகன் அரியதாக இராமல் எளியதாகக் குற்றேவல் புரிவதையும் தன் திருவிளையாட்பாகக் கொள்கிறோம். இந்த உட்பொருளை வள்ளியின் காதல் திருமணம் உபதேசிக்கிறது அருணகிரியாருக்கு வள்ளிமலைப் பிரதேசத்திலே. சிவபெருமானுக்குத் தகப்பன் சுவாமியாக இருந்து முருகன் உபதேசித்த இரகசியத்திற்கும் 'வள்ளிச் சன்மார்க்கம்' என்று ஒரு பெயரைக் கொடுக்கிறார் அருணகிரியார். வள்ளிச் சன்மார்க்கம் என்பது வள்ளிகதையின் உட்பொருள்.

ஒரு பாட்டில் நாமபஜனையின் சிறப்பைப் பேசுகிறார்; ஒரு பாட்டை மந்திரப் பாட்டாக வெளியிடுகிறார். ஆபத்து வேளையில் மந்திரம்போல் ஒதிப்பபன் பெற உதவுவது இப்பாட்டு என்பர். ஒரு பாட்டில், சூரனது ஆணவத்தை ஒடுக்கச் சக்திவேலைப் பிரயோகித்ததைப்போல் தமது ஆணவத்தின் மீதும் தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஆணவத்தின் மீதும் சக்திவேலைப் பிரயோகிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும் போலும் என்கிறார். ஒரு பாட்டில் அடியவர்களின் சிறப்பை அருமையாகக் கூறுகிறார். வேறொன்றில் எமனையும் வெருட்டக்கூடிய ஞான வாளாயுதத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். புண்ணிய தலப் பெயர்களையும் ஜபித்துப் பேறுபெறலாம் என்கிறார் ஒரு பாட்டிலே. இப்படிச் சுருக்கமும் விளக்குமுமான வழிகளைக் குறிப்பிடுகிறார் கந்தரலங்காரத்திலே.

சந்தத்தமிழ் பாடுவதில் நிகரற்ற திறமை வாய்ந்த அருணகிரியார் கந்தபுராணத்திலும் சில செய்யுட்களில் சந்தம் நிறைந்த முடுக்குச் சொற்களை அமைத்துருக்கிறார் என்பதையும், தணிகைமணி சுட்டிக் காட்டு

கிருர். திருமலைக் கௌரவமாகப் பிரஸ்தாபிக்கும் இவரது சிறப்பியல்பைக் கந்தரலங்காரத்திலும் காண்கிறோம். 'தனிவில்லியார்' (ஒப்பற்ற வில்லையுடையவர்) என்று இராமபிரானைப் பாராட்டுகிறார், உலகம் அளந்த காலத்தில் திருமாலின் திருவடி கீழும் மேலும் பட்டு மகாபலியின் தலையிலும் பட்டதனால் திருவடி தீட்சை கிடைத்த அதிசயத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். மகாபலியின் ஆணவம் திருமாலின் திருவடி தீட்சையால் நீங்கியதுபோல் முருகவேளின் திருவடி தீட்சையால் தம் ஆணவமும் நீங்கித் தாம் ஆட்கொள்ளப்பட்டதை ஒரு செய்யுளில் பொருத்தமாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

தாயுமானவர் முதலான ஞானிகளுக்கும் வழிகாட்டியது கந்தரலங்காரம். இன்று நமக்கும் நல்வழி காட்டக்கூடிய அரிய செய்யுட்களை இந்தப் பிரபந்தத்தில் காணலாம். உதாரணமாக,

நாள்ளன் செய்யும்?வினை

தாள்ளன் செய்யும்?எனை

நாடிவந்த

கோள்ளன் செய்யும்?கொடுங்

கூற்(று)என செய்யும்?கும்

ரேசர்இரு.

தாளும் சிலம்பும்

சதங்கையும் தண்டையும்

சண்முகமும்

தோளும் கடம்பும்

எனக்குமுன் னேவந்து

தோன்றிடினே

என்ற பாட்டைப் பாருங்கள்.

‘விழிக்குத்துணை’ என்று தொடங்கும் கந்தரலங்காரப் பாட்டும் ஒரு நல்ல மந்திரப் பாட்டாகும்’—அன்றும் இன்றும் முருக பக்தர்களுக்குப் பயன்படும் மந்திரப்பாட்டு. விழிக்குத்துணை முருகவேளின் அடிமலர்கள் என்று கூறும்! அருணகிரியார் மொழிக்குத்துணை ‘முருகர்’ எனும் நாமங்கள் என்கிறார். ‘மெய்ம்மை குன்றமொழிக்கு’ என்று கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது. இதே பாட்டில் முன்பு செய்த பழிக்குத்துணை அவன் பன்னிரு தோளும் என்கிறார். முன்பு செய்த பழியை எண்ணி வாணனை வீணாக்கிக் கொண்டிருப்பதைக் காட்டிலும் இன்று செய்ய வேண்டியது என்ன, இனிச் செய்ய வேண்டியது என்ன? என்ற மன நிலையே அவசியமானது. இம்மன நிலையை உறுதிப்படுத்துவதற்கு முருகவேளின் சொரூப நினைவு துணை புரியும். இந்த நினைவு சக்தி நிறைந்த நினைவாக இருக்கவேண்டும் என்பதைத்தான், முன்புசெய்த பழிக்குத்துணை அவன் பன்னிரு தோளும்’ என்ற வாக்கு நினைவூட்டுகிறது.

கடைசியாக இப்பாட்டில் ‘பயந்த தனி வழிக்குத் துணை’யையும் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

வழிக்குத் துணைவடி

வேலும்செந் கோடன்

மயூரமுமே

[சென்கோடன் - திருச்சென்கோட்டில் எழுந்தருளியிருக்கும் முருகன். மயூரம் - மயில்.]

என்ற வாக்கு ஊன்றி உணரத்தக்கது. ‘வேலும் மயிலும் துணை’ என்பதைத்தான் சொல்லவருகிறார்.

‘பயந்த தனிவழி’ என்று யாத்திரிகள் தனியாகச் செல்லும் காட்டுவழியை மட்டும் அருணகிரியார் இங்கே குறிப்பிடவில்லை. சில சமயங்களில் வாழ்க்கையிலும் நாம் ஒரு தனிவழி பிடித்துச் செல்லக் கூடிய அவசியம் ஏற்படுகிறது. தருமவழி, சத்தியவழி, சில சமயங்களில் பாசபந்தங்களில் சிக்குண்டிருக்கும் நம்மைப் பயமுறுத்தும் தனிவழியாகத் தோன்றுவதும் உண்டு. அத்தகைய நெருக்கடியான சந்தர்ப்பங்களில் முருகபக்தர்களுக்கு வேலும் மயிலும் துணை செய்யும் என்கிறார்.

கந்தரலங்காரத்தில் 102 செய்யுட்களுக்கு மேற்பட்ட சில செய்யுட்களும் காணப்படுகின்றன என்றும் அவையும் அருணகிரியார் வாக்கே என்றும் கருதுகிறார் தணிகைமணி. ‘நூறு பாடல்களுக்கு மேற்காணும் காப்புச் செய்யுளும் ஆறு தனிச் செய்யுள்களும் நூலைத் தொகுத்தபோது நூற்றுக்குமேல் எஞ்சிநின்ற செய்யுள்கள் போலும். இந்த ஏழு செய்யுள்களின் வாக்கு அருணகிரிநாதரது வாக்கெனவே திகழ்கின்ற அருமையது’ என்பது இவர் கருத்து.

கந்தர் அநுபூதி

திருமுலநாதரின் திருமந்திரத்திற்குச் சைவர்கள் அளித்திருக்கும் மதிப்பை முருகபக்தர்கள் கந்தர் அநுபூதிக்கு அளித்திருக்கிறார்கள். மாடு மேய்ப்பவன் உடலில் புகுந்து திருமுலநாதர் திருமந்திரம் பாடியது போல் அருணகிரிநாதரும் கிளி உருவில் இருந்து கந்தரநுபூதி பாடினார் என்கிறார்கள். கந்தரநுபூதி சொன்ன கிளி என்று இவரைப் பிற்கால கவி ஒருவர் குறிப்பிடுகிறார்.

‘கந்தர் அநுபூதியும் சுவாமிகள் அப்போதைக்கப் போது தமக்கிருந்த மனநிலைக்கும் பக்திநிலைக்கும் ஞானநிலைக்கும் ஒத்தவாறு தனித்தனிப் பாடிய பாடல்களின் தொகுதியாகும் எனத் தோன்றுகிறது என்கிறார் தணிகைமணி. இந்த அநுபூதிப் பாடல்களில் சில பேறுபெற்ற ஞானநிலையைக் குறிப்பிடுகின்றன. வேறு சில தவங்கிடந்த நிலையையும் இன்னும் சில தவங்கிடந்தும் சாந்தி பெறாத நிலையையும், சில நெஞ்சுக்கும் உலகத்திற்கும் உபதேசித்த நிலையையும் வெளியிடுகின்றன. ஞானப்பேறு பெற்றபின் முந்திய பிந்திய நினைவுகளை எல்லாம் வைத்துக்கொண்டு நூல் முழுவதும் ஒரே இடத்தில் ஒரே காலத்தில் பாடப்பெற்றிருக்கவேண்டும் என்று கருதுவதே முறையாகும்.

‘இந்நூல் 51 பாடல்களையே தன்னகத்தே கொண்டதாலின், அதற்கு மேலுள்ள பாடல்கள் அருணகிரியார் பாடியன அல்ல’ என்பது திரு. சதாசிவ பண்டாரத்தாரின் கருத்து. ‘கந்தர் அலங்காரத்துக்கு முன் அநுபூதிச் செய்யுள்கள் பல பாடப் பட்டிருக்கவேண்டும்’ என்கிறார் தணிகைமணி.

கந்தர் அநு பூதிபெற்றுக்

கந்தர் அநு பூதிசொன்ன

எந்தை அருள் நாடி

இருக்கும்நாள் எந்நாளோ?

என்று இந்நூலைப் பாராட்டுகிறார் தாயுமான அடிகள்.

அநுபூதிச் செய்யுள்களில் திருமந்திரக் கருத்துக்களின் எதிரொலிகளையும் காண்கிறோம். சாராம்சத்தில் சைவசமயத்திற்கும் அருணகிரிநாதரின் முருக பக்தி மதத்திற்கும் வேற்றுமை இல்லை என்ற அபிப்

பிராயமும் இங்கே உறுதிப்படுத்துகிறது எனினும் இத்தகைய கொள்கைகளுக்குக் கந்தர் அநுபூதி ஒரு புதிய சோபை தருகிறது எனலாம்.

இறுதிச் செய்யுளில் அயன் கையெழுத்தை அழித்து முருகவேள் தானே ஒரு புதிய விதியைப் பொறித்து விடுகிறான் என்ற தனிப்பெருங்கொள்கை வெளியிடப்பெறுகிறது.

கால்பட்(டு) அழிந்த(து) இங்(கு)

என் தலை மேல் அயன்

கையெழுத்தே !

என்ற கொள்கையைத்தான் கந்தர் அநுபூதியும் இந்த இறுதிச் செய்யுளில் வெளியிடுகிறது. பக்தர்களுக்கு ஆண்டவனே விதியாகிறான் என்ற கொள்கையைத் தேவாரத்திலும் காணலாம். ஆனால் அந்தக் கொள்கை அருணகிரியார் வாக்கிலே புத்துயிரும் புதியதொரு சக்தியும் பெற்று வெளிப் படக் காண்கிறோம்.

கந்தர் அந்தாதி

இந்த யமக அந்தாதிபும் திருவண்ணாமலையில் பாடப்பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுட்களிலிருந்து தெரிய வருகிறது. அருணகிரியாரின் வாக்கு இந்நூலில் மட்டும் எளிதில் விளங்குவது இல்லை. வில்லிபுத்தூரர் என்ற பெரும் புலவருடன் வாதிட்டுப் பாட நேர்ந்தால் இதை யமக அந்தாதி யாகவும் பொருள் காண்பதில் மிகவும் கஷ்டப்பட வேண்டிய ஒரு நூலாகவும் ஆசிரியர் அமைத்தார் என்பர்.

இதற்கு உரைகண்டவர் வில்லிபுத்தூரரே என்றும் சொல்லுகிறார்கள். 'வில்லிபுத்தூரர் செய்துள்ள உரை

யைக் கொண்டுதான் கந்தர் அந்தாதிச் செய்யுள் களுக்கு நாம் பொருள் உணரக்கூடும்' என்கிறார் தணிகைமணி. 'கந்தர் அந்தாதிக்கு உரைசொல்லி வரும் வில்லிபுத்தூரர் அந்நூலின் "திதத்தத்த" எனத் தொடங்கும் 54-ம் செய்யுளுக்கு உரை சொல்ல மாட்டாது தோல்வியுற்றனர் என அறிகின்றோம். வில்லிபுத்தூரர் தோல்வியுற்றதன் காரணம் இப்பாடலில் வரும் 'திதத்தத்த' என்னும் லயசம்பந்தமான சொற்கட்டுகளை உணர்ந்துகொள்ள முடியாமையே என அறிஞர் கூறுவர்' என்று இசைப் பேராசிரியர் திரு. சித்தூர் சுப்பிரமணிய பிள்ளை கூறியுள்ளார். ஆனால் ஆராய்ச்சி அறிஞர் திரு. பண்டாரத்தார் கூறுகிறபடி 'அருணகிரியாருக்கு வில்லிபுத்தூரர் முற்பட்ட வராதலின் அவர்கள் கூற்றுப் பொருந்தாது என்று உணர்க'.

'கந்தர் அந்தாதியைப் பாராதே, கழுக்குன்றத்து மாலையை நினையாதே' என்ற பழமொழியும் கந்தர் அந்தாதி மிகவும் கஷ்டமான நூல் என்பதை நினைவூட்டுகிறது. வில்லிபுத்தூரரின் உரையென்று சொல்லப்படும் உரையைத் துணையாகக்கொண்டு இந்த அந்தாதியைச் சோதித்துப் பார்த்தால் அருணகிரிநாதருக்குப் பிடித்த கருத்துக்களை இதிலும் கண்டுகொள்ளலாம்.

ஆற்றுப்படை வீடுகள் ஆறு என்று சொல்லுகிறோமே அந்தத் திருப்பதிகளைத் துதிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை முதற் பாட்டிலே காண்கிறோம். ஒரு செய்யுள் திருவேரகத்துக் கோயிலைக்கட்டியவன் ஒரு சோழ மன்னன் என்ற செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது.

திருவேரகம் என்றால் அருணகிரியாருக்குச் சுவாமிமலை தான் நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடும் மலைநாட்டுத் திருப்பதி அன்று.

ஒரு பாட்டில் வள்ளியை மணந்து முருகன் பெற்ற சீதனங்களை நினைவூட்டுகிறார். முதலாவது சீதனம் ஊது கொம்பு. இரண்டாவது சீதனமாக வந்தது சேவற்கொடி. வேலாயுதமும் ஒரு சீதனம் என்பர். மயில் வாகனமும் அப்படியே. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக எல்லா மலைகளையும் சீதனமாகக் கொடுத்து விட்டானாம் குறவர் தலைவன், வள்ளியம்மையின் தந்தை. தேவயானை கொண்டு வந்த சீதனங்கள் இடியும் வச்சிராயுதமும் வெள்ளை யானையும் பொன்னுலகமும் என்பர்.

தேவயானையும் வள்ளியம்மையும் முருகவேளை வடநாட்டுக்கும் தென்னாட்டுக்கும் பொதுவான தெய்வமாகக் காட்டுகின்றனரல்லவா? முருக பக்தர்களில் சிறந்தவரான அருணகிரியாருக்கும் வடநாடு தென்னாடு என்ற வேற்றுமை உணர்வு கிடையாது. கந்தர் அந்தாதியின் ஒரு செய்யுளில் இவர் வண்மைச் சிறப்பிற்குக் கர்ணனையும் பாரியையும் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

அஹிம்ஸை முறையில் நடைபெற வேண்டிய வேதவேள்வியை ஆட்டை வதைத்துக் கொண்டாடும் மறையோர்களின் முறையைக்கண்டிக்கிறார் பாட்டிலே. இதனால் இப்பெரியார் அருள் ஒழுக்கத்தைப் பெரிதும் போற்றுகிறவர் என்பது உறுதிப்படுகிறது. வேதம் அஹிம்சையைப் போற்றும் தனிப்பெருநூல் என்பதே அருணகிரியாரின் தேர்ந்த கொள்கையாக இருக்க வேண்டும். திருஞானசம்பந்தரின் தேவாரம் தமிழில்

விசுவேதசாரமாக அமைந்திருக்கிறது என்ற கருத்தையும் கந்தரந்தாதியில் காணலாம்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக ஒரு பெருங் கருத்தைக் கந்தர் அந்தாதிச் செய்யுள் ஒன்றில் காண்கிறோம். அதுதான் திருமுருகாற்றுப் படையின் சிறப்பைப் பாராட்டும் 51-ம் செய்யுள். தெய்வ யானையைக் காட்டிலும் அதிக இன்பத்தைத் திருமுருகாற்றுப்படை முருகனுக்குத் தந்தது என்கிறார் அருணகிரியார். ஞானபண்டித சுவாமி என்றும் “கல்வி கரைகண்ட புலவோன்” என்றும் போற்றப் பெறுகின்ற தமிழ்க் கடவுள் அல்லவா முருகன்? இது குறித்து வழங்கும் ஒரு கதையை வள்ளிமலையைக் குறித்த திருப்புகழ் ஆராய்ச்சியில் குறிப்பிடுகிறார் தணிகைமணி.

சகல கலா வல்லவர்

“எல்லாக் கலைகளிலும் வல்லவர் யார்?” என்ற கேள்வி ஒரு ரசமான கேள்வி. கலைகள் இன்று காடு காடாக வளர்ந்து கிடக்கும் நிலையில் சகலகலா வல்ல பரே இருக்க முடியாது என்று சொல்லத் தோன்றும். பண்டைக் காலத்து அறுபத்துநாலு கலைகள் இன்று எண்ணிறந்தன வாகக் கிளைத்துச் செழித்து இருக்கின்றன. எனினும் பலகலைகளையும் ஓரளவாவது தெரிந்து கொள்ளும் உள்ளத்திற்குக் கலை உலகில் ஒரு தனிச் சிறப்பு உரியதாகும்.

“சகல கலைகளிலும் வல்லவன் ஒருவன் இருக்க முடியுமா?” என்ற கேள்விக்குக் குமரகுருபர அடிகள், “அப்படி ஒருவன் இருக்க முடியாது, ஒருத்தி இருக்க முடியும்” என்று கலைமகளைச் சுட்டிக் காட்டுவார். அருணகிரியாரோ முருகக் கடவுளையே சுட்டிக்காட்டு

வார். கு ம ர கு ரு ப ர ரி ன் சகல கலாவல்லியைக் காட்டிலும் சகல கலாவல்லபன் முருகன் தான் என்பதே அருணகிரியாரின் மனநிலை.

சகல கலைகளிலும் வல்லபரைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று முனிவர்கள் தீவிரமாய்த் தேடத் தொடங்கினார்களாம். தேவர்களும் ஒத்துழைத்தார்கள். வித்தியா தாம்பூலத்தை யாருக்குக் கொடுப்பது என்று விண்ணிலும் மண்ணிலும் சிரித்தார்கள். மண்ணுலகில் ஔவையாருக்கு ஒரு தனி மதிப்பு இருப்பதை அறிந்து கொண்டதும் தாம்பூலத்தை அவளிடம் நீட்டினார்களாம். ஆனால் அந்த அம்மையார்க்கு அனக்குத் தகுதியில்லை; ஐந்திரவியாகரணம் தெரிந்திருக்கும் உங்கள் தேவேந்திரனுக்கே இந்த வித்தியா தாம்பூலத்தைக் கொடுத்து விடுங்கள்' என்று சொல்லி விட்டாள்.

தேவர்களும் முனிவர்களும் தேவேந்திரனிடம் தாம்பாளத்தை நீட்டியதும் அவனும் தாம்பூலத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து விட்டான். 'தமிழ் முனிவராகிய அகத்திய மாமுனிவரைக் காட்டிலும் நானா கலைஞன்' என்று சொன்னான். அகத்தியரை நெருங்கியதும், அவர் 'நான் குறுமுனிதான், இன்னும் கற்றுக் கொண்டே இருக்கிறேன். கலைமகளும் அப்படித்தான்; எனினும் சகலகலா வல்லியென்று அவளைத் தானே உலகம் போற்றுகிறது' என்றார்.

சகல கலாவல்லியிடம் ஓடினார்கள் முனிவர்களும் தேவர்களும். அவளோ நான் கற்றது கைமண் அளவு!' என்று சொல்லி மறுத்துவிட்டாள். உமா தேவியே உண்மையில் சகல கலாவல்லி என்றாள்.

தேவர்களும் முனிவர்களும் தாம்பூலத் தாம்பாளத்தை உமையம்மையிடம் நீட்டி, 'தாயே! தயவுசெய்து அங்கீகரித்து அருளவேண்டும்' என்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

அம்மை இளநகை அரும்பினாள். 'என் மகன் முத்துக்குமரன் உள்ளபடியே சகல கலாவல்லபன். அவனிடம்தான் இந்தத் தாம்பூலத்தை நான் கொடுப்பேன் ஏன், நீங்களே போய்க் கொடுத்துவிடுங்கள்' என்று சொன்னாள். உடனே அவர்கள் கலையங்கிரியைச் சார்ந்த கந்தமலைக்குச் சென்றார்கள்.

முருகனைச் சந்தித்துத் தாம்பாளத்தை நீட்டியதும் இவன் சந்தோஷமாகத் தாம்பூலத்தை எடுத்துக் கொண்டான். முருகன்தான் சகல கலாவல்லியாகிய கலைமகளைக் காட்டிலும் சகல கலாவல்லப மூர்த்தியாவன் என்பது கதையின் பொருள். இத்தகைய உண்மைகளை அருணகிரிநாதரின் நூல்களில் காண்கிறோம்; கந்தரந்தாதியிலும் காண்கிறோம்.

இக்கந்தர் அந்தாதியை இவ்வளவு கஷ்டமான நடையில் அருணகிரியார் பாடி வைத்திருப்பதற்குக் காரணம்தான் என்ன? யாரோ ஒரு புலவரின் இறுமாப்பை அடக்குவதற்கு இயற்றப்பட்ட நூல்போலவே இது காணப்படுகிறது. 'வல்லவனுக்கு வல்லவன் வையகத்திலே உண்டு' என்ற பாடத்தைப் போதித்து அப்புலவரின் ஆணவ நோயைப் போக்குவதற்கு மருந்தாக—குணம் தரும் கசப்பு மருந்தாகத் தோன்றியது கந்தரந்தாதி என்பதிலும், இதை இயற்றியவர் அருணகிரிநாதரே என்பதிலும் ஐயமில்லை. ஆனால் ஆணவத்துடன் அருணகிரியாரை வாதுக்கு இழுத்துத்

தோல்வியுற்றவர் பாரதம் பாடிய வில்லிபுத்தூரர் என்று கூறுவதுதான் பொருத்த மில்லாதது.

திருவகுப்பு

சீர்பாத வகுப்பு முதலான பதினெட்டு உறுப்புக்களை உடையது திருவகுப்பு. சீர்பாத வகுப்பைப் பாடுவதற்கு விதை, திருப்புகழிலே காணப்படுகிறது. மதுரைத் தலத்தில் முருகனைப் பாடும்போது, 'வரிசைதரும் உன் பாதத்தை வனமான செந்தமிழால் நான் பாடவேண்டும்' என்று வரம் கேட்கிறார் அருணகிரியார். பொதுப்பாட்டாக வரும் திருப்புகழிலும் இத்தகைய வேண்டுகோள் ஒன்றைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்.

கந்தர் அலங்காரம் பாடும்பொழுது இருந்த நிலையிலும் மேம்பட்ட சிவஞான நிலையிலிருந்து பாடினது திருவகுப்பு என்பர் தணிகைமணி. அருட்சிறப்பும் அனுபூதிச் செல்வமும் முற்றி முதிர்ந்த நிலையில் திருவகுப்பை அருணகிரியார் பாடினார் என்ற கருத்தை முருக பக்தர்கள் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள்.

நீளமான பதினெட்டுச் சந்தவிருத்தங்களால் அமைந்திருக்கிறது திருவகுப்பு. பதினெட்டு உறுப்புக்களுக்கு மேல் மயில் வகுப்பு முதலான வேறு ஏழு உறுப்புக்களையும் திருவகுப்புடன் சேர்த்துப் பேசுவோர் உண்டு; ஆனால் இந்த அபிப்பிராயத்தை ஆராய்ச்சி அறிஞர்கள் ஒப்புக்கொள்வதில்லை.

திருவகுப்பில் திருவடிச் சிறப்புடன் வேற்படை போர்வீரம் ஞானவீரம் கடைக்கண் நோக்கின் சிறப்பு, அருளால் வந்த அன்பின் சிறப்பு, அன்பர் பெருமை முதலியன குறிக்கப் பெற்றுள்ளன. திருவகுப்பில்

மிகவும் முக்கியமானது முதலாவது சீர்பாத வகுப்பே யாகும். முருகனைக் காட்டிலும் சிறந்தது முருகன் திருவடி என்பது நீண்ட காலமாக முருக பக்தர்களிடையே வழங்கி வந்திருக்கும் கொள்கையாகும்.

அடுத்து வரும் தேவேந்திர சங்க வகுப்பில் தேவி துதியைக் காண்கிறோம். எல்லாருக்கும் தாயாகிய தேவி முருகனுக்கும் தாயாகிய தேவி, திருமாலின் அம்சமாகியதேவி இங்கே சிறப்பாய்த் துதிக்கப்படுகிறாள். அடுத்து வரும் வேல் வகுப்பில், வள்ளியம்மையின் விழிக்கு வேலாயுதம் நிகராகக் கூறப்படுவதைக் காண்கிறோம். வேலின் பெருமைக்குத் தக்க அருமை முறையில் இந்த வகுப்பின் பொருள் அமைந்துள்ளது' என்பது தணிகைமணியின் அறிவுரை.

அடுத்துவரும் 'வேளைக்காரன் வகுப்பில்' முருகன் குருநாதனாகியக் கண்ணால் அருள்புரிந்தது போன்ற செய்திகள் பிரஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. ஒரு காட்டில் வழி தெரியாமல் அருணகிரியார் திகைத்துக் கொண்டிருந்தபொழுது, ஒருவன் வழிகாட்டியாக வந்து உதவியதையும் முருகவேளே அப்படித் துணைபுரிந்தான் என்று இவர் கருதுவதையும் இந்தத் திருவகுப்புப் பகுதியில் காண்கிறோம். இந்த நிகழ்ச்சியில் வாழ்க்கைப் பாதை தெரியாது காட்டில் அலைவதுபோல் ஜீவ யாத்திரிகன் தவித்துக் குருநாதன் அருளால் பேறு பெறும் ஒரு பேருண்மையும் குறிப்பாகக் காட்டப்படுகிறதோ என்றும் தோன்றுகிறது.

வேறொரு வகுப்பில் சூரன் முதலான அசுரர்களின் போர்க்களம் வருணிக்கப்படுகிறது; அந்த வருணனையோடு வருணனையாக சிறு பிள்ளைகள் புளியங்

கொட்டைகளை வைத்துக்கொண்டு 'ஒற்றையா இரட்டையா' என்று விளையாடும் விளையாட்டும் குறிக்கப்படுகிறது. இவர் பாடிய திருப்புகழை முருகவேள் பதக்கமாக மார்பில் அணிந்துகொண்டதாகத் திருவகுப்பின் உறுப்பு ஒன்று தெரிவிக்கின்றது. இங்கே இவர் தம்மை திருவண்ணாமலையில் ஒரு தொண்டன் என்று பார்க்கையில் குறிப்பிடுவதைக் காண்கிறோம். வேல்வாங்கு வகுப்பு என்ற பகுதியும் புயவகுப்பு சித்து வகுப்பு கடைக்கண் இயல் வகுப்பு ஆகிய பகுதிகளும் திருவகுப்பின் பிற்பகுதியை அணி செய்யும் உறுப்புக்கள் ஆகும்.

இறுதிப் பகுதி சிவலோக வகுப்பு இன்பம் நிறைந்த அன்பே சிவலோகம் என்கிறார் ஆசிரியர். காரைக்கால் அம்மையார் குறிப்பிடும் இறவாத இன்ப அன்பும் இதுதான். முன் பதினேழு உருப்புக்களிலும் ஞானத்தால் யமபயம் நீங்கி அருள் நெறியில் சேர்வது, துஷ்டப் பகைகளை வென்று வெருட்டுவது, ஆபத்தை விலக்கிக்கொள்வது, பக்தித் துறையில் இறங்கி ஆனந்தத்தில் திளைத்து நிற்பது முதலான பல பொருள்களையும் கூறிவந்தவர் கடைசிபாக உலகத்தாருக்கும் தாம் பெற்ற அன்பின் இன்பத்தை ஊட்ட விரும்புகிறார் திருவகுப்பின் இறுதிப் பகுதியிலே.

இவர் கவிதையின் சிறப்பியல்புகள்

அருணகிரியாரின் கவித்திறன் முருக பக்தர்களுக்கு அமுதமாகும். கலைமணிகளின் நவரச நடனங்

களையும் இவர்கள் இவர் நூலில் காண்கிறார்கள். கவிதை உலகிலும் ஞான உலகைப்போல 'இவரே பிரபு. இவரே குரு' என்று போற்றுகிறார்கள். இவரை ஆசகவி என்கிறார்கள், மதுரகவி என்கிறார்கள், சித்தரகவி என்கிறார்கள், விஸ்தார கவி என்கிறார்கள். இவர் பாடல்களை ஆடிப்பாடி அனுபவிக்கிறார்கள். முத்தமிழ் மன்னர் என்றும் இவருக்கு முடி சூட்டியிருக்கிறார்கள். 'நாலுகவிப் பெருமாள்' என்று வைணவர்கள் திருமங்கை யாழ்வாரைப் பாராட்டுவது போல அருணகிரிநாதரை முருகபக்தர்கள் பாராட்டுகிறார்கள்.

அருணகிரியாரின் நூல்களில் பக்திச் சுவையும் சிங்கார ரசமும் கலந்து பரிமளிக்கும்; நகைச்சுவை ததும்பும்; கருணைரசம் பொங்கி அருவிபோல் விழும்; ஆறுபோல் ஓடும்; வீரரசம் அருளாகிய கவசம் பூண்டு ஆர்ப்பாடம் செய்யும்; தர்மாவேசம் பெருங் கோபமாகி, 'மசணமடையச் செய்துவிடுவேன்!' என்று கர்ஜிக்கும் புயச் சுவையும் இடமறிந்து பணிசெய்யும். அரு வெறுப்புச் சுவையும் அற்புத ரசமும் தத்தம் பணிகளை அற்புதமாகப் புரியும். சாந்தம் என்ற ஒன்பதாவது சுவையையும் இவர் வாக்கிலே காணலாம்.

அருணகிரியார் இசையறிஞர்; சந்தக் கவிநாதர் தாள நுணுக்கங்களை நன்கு அறிந்த கலைஞர். பொருளுக்கு ஏற்ற சந்த அமைப்புடன் தமது நிகரற்ற கவித்திறத்தைப் புலப்படுத்துகிறார். இப்போது கிடைத்திருக்கும் 1307 திருப்புகழ் பாக்களிலும் 1008 சந்தங்கள் அமைந்திருக்கின்றன என்பர். இந்தச்

சந்தங்களுக்குள்ளும் பல பாகுபாடுகள் உண்டு என்பதைத் தணிகைமணி எடுத்துக் காட்டுகிறார். சுருங்கச் சொன்னால் இவரது செய்யுள் அமைப்பிலும் நடையிலும் சொற்களையிலும் பொருளமைப்பிலும் இவருக்கு உரிய சிறப்பியல்புகளை யெல்லாம் கண்டுகளிக்கிறோம்.

பொதுவாகத் தத்துவ உபதேசம் கவித் திறனுக்கு சத்துரு என்று கூறுவதுண்டு. ஆனால் அருணகிரிநாதருடைய வாக்கிலே உபதேசத்திற்கும் கவிதைக்குரிய மனோபாவத்திற்கும் அதிக முரண்பாடு காணப்படுவதில்லை. தத்துவம் இவர் கவிதைக்கு ஊட்டம் கொடுக்கிறது; கவிதை இவர் தத்துவ உபதேசத்தைப் போதுமான அளவிற்கு விளக்கி, தத்துவத்தின் விசேஷ நுபாடு இல்லாதவர்களையும் ரசிக்கச் செய்கிறது.

கவிதைக் கண்ணாடியில் அருணகிரியார்

அருணகிரியாரின் கவிதை இவரது கருவூலத்தைக் காட்டுவதுடன் இவரையும் நமக்கு நன்றாக அறிமுகப்படுத்திவைக்கிறது. இவர் ஒரு புரட்சிக் கவிஞராக மட்டும் நம் கண்முன் வரவில்லை: கருத்துப் புரட்சித் தம்மைப் புரட்சிகரமாக மாற்றிக்கொண்ட மனிதராகவும் தோன்றுகிறார். 'நான் எனும் ஆணவம்' தள்ளித் தம்மை முருகன் அடியவர்களில் ஒருவராகவே அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறார். எனினும் இந்த அடியவர் கூட்டத்தில் இப்புரட்சி வீரர் ஒரு சர்வாதிகாரியாகவே தோற்றமளிக்கிறார். ஞானக் குழந்தை உள்ளம் படைத்த சர்வாதிகாரிதான்.

அருணகிரிநாதரை அன்புக் கடலாகவும் கருணைக் கடலாகவும் காண்கிறோம் இவர் வாக்கிலே. வாக்கிலே

புலனாகும் இவர் வாழ்க்கையிலும் இவர் கருணைவள்ளல் தான். முருகனிடம் தான் பெற்றுக்கொள்ளும் வரப் பிரசாதங்களை வாரி வழங்குகிறார். இவரது கருணையின் எல்லைக்குள் பரம ஞானியும் இடம் பெறுகின்றான்; பாவியும் இடம் பெற்று ஆறுதல் பெறுகின்றான். விலைமாதரைப் பழிக்கிறாரே என்றால் இந்தப் பழிப்பும் அவர்களைச் சீர்தூக்கி நல்வழிப்படுத்தான் எனலாம்; இவரது கருணையும் ஒருவரை வீரம்தான்; திடபக்தியில் ஆழமாக வேருன்றி ஈளர்ந்தோங்கிய கருணை வீரம்.

இவருடைய பிரார்த்தனைகளில் முருக பக்தர்கள் மட்டுமல்ல, பிற பக்தர்களும் உய்ய வழி காணலாம். கடும் துறவிகள் மட்டுமல்ல, உலக வாழ்க்கையிலுள்ள அன்பார்களும் நல்வாழ்விற்கும் பெரு வாழ்விற்கும் வழி கண்டுகொள்ளலாம்.

L. இராமனாதன், M.A., M.Phil

தமிழ் பேராசிரியர்

தமிழ் துறைத் தலைவர்

அரசு கலைக் கல்லூரி

இராமநாதபுரம்

(இ) அரண்மனை சிறுவயல்

